உ

முருகன் துணை

யாழ்ப்பாணத்துத் தெல்லியூர்ப்பதி

கொல்லங்கலட்டி

வித்துவ சிரோன்மணி

திரு. பூ. பொன்னம்பலப்பிள்ளை

அவர்களியற்றிய

மாவையமக அந்தாதி

மூலமும்

திருமலை திருப்பதி

ஸ்ரீ வேங்கடேசர் கீழ்த்திசைக் கலைக்கல்லூரித்

தமிழ் விரிவுரையாளர்

வித்துவான் ஔவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை

அவர்கள் எழுதிய

உரையும்

நூலாசிரியன் பெயர் முதலியன

அரசர்கை யால்இலங் கைநா
யகமுத லிப்பெயர் கோத்
திரவுரித் தாற்பெற்ருேர் தம்பியாந்
தாமோ தரமுதலி
பிரபௌத் திரன்பூதப் பிள்ளை
சுதன்தெல்லிப் பொன்னம்பலம்
பரகுகன்நாமம் புகன்மாவை
யந்தாதி பாடினனே.

—யாழ்ப்பாணம் சின்னத்தம்பிப்பிள்ளை

குகமயம்

மாவையமக அந்தாதி

மூலமும் உரையும்

திருச்சிற்றம்பலம்

காப்பு

(கலித்துறை)

உலகு பரவு புகழிலங்காபுரத் துச்சியதாய்
இலகுபொன்மாவைக் குகன் மேலந்தாதி யிசைக்கமதி
நிலவிய வேணிய ருண்மதயானையை நெஞ்சில் வைத்து
மலர்விருப்பாற் புனைந்தென்னாவிலென்றும் வழுத்துவனே.

இதன்பொருள் : உலகு பர்வு புகழ் - உலகு முழுதும் பரந்த புகழையுடைய; இலங்காபுரத்து உச்சியதாய்; இலகு - இலங்கை நாடடிற்கு முடிமணியாய் விளங்கும்; பொன்மாவைக் குகன்மேல் - அழகிய மாவிட்டபுரம் என்னும் திருப்பதியில் எழுந்தருளிய முருகக் கடவுள் பேரில்; அந்தாதி இசைக்க இந்த யமகவந்தாதியைப் பாடுதற்கு; மதி நிலவிய வேணி - பிறைச்சந்திரன் விளங்குகிற சடைமுடியையுடைய சிவபெருமான்; அருள் மதயானையை - அருளிய ஞானமதம்பொழியும் யானைமுகக் கடவுளை; நெஞ்சில் வைத்து - மனதில் தியானித்து; மலர் விருப்பால் புனைந்து - விரிந்த அன்பால் இப்பாட்டினைப் புனைந்து என்நாவில் – எனது நாவின்கண்; என்றும் வழுத்துவன் - எப்பொழுதும் துதிப்பேனுயினேன், என்றவாறு

நூல்

திருமா திருமா லருடொழின் ஞானந் திகழுருவத்
திருமா திருமா சுதரே கலைகுரு சேதனக்க
திருமா திருமாணடியே யடைந்த சிறியனுளந்
திருமா திருமாவை யந்தாதி முற்றச் சிகாவளரே.

இ-ள் :- திரு - திருவும்; மா - பெருமையுடைய; விஷ்ணு மூர்த்தியானவர்; செய்தருளும் காத்தல் தொழிலும்; ஞானம் திகழ் உருவம் - ஞானமயமான திருமேனியுமுடைய; திரு- சிறந்த; மாதிரு - தாயாகிய; உமாசுதரே - உமாதேவியின் புதல்வரே; கலைக்குரு - ஸ்ரீணவக் கலையை உபதேசித்த குருவே; சிகாவளரே - மயில்வானரே; சேதனக்கதிர் - ஞான வொளி; உமா - பிரகாசிக்கின்ற; திருமாண் அடி - சிறந்த மாட்சிமைப்பட்ட திருவடியை; அடைந்த - சேர்ந்த; சிறியன் உளம் - அடியேனுடைய மனம்; இருமாவையந்தாதி முற்ற - பெரிய மாவையந்தாதியைப் பாடிமுடிக்க; திருமாது இடுக்கட்பட்டுப் பின்னடையாது எ-று.

உமாதேவியார் திருமாலின் இயைபுடையாராதலின், அவர் தொழிலும் இவர்க்குண்மையின், 'திருமால் அருள் தொழில்'' என்னும், தேவியார் ஞானமேனியராதலின், ''ஞானம் திகழ் உருவத் திருமாதிரு உமா'' என்றும் கூறினார். மாத்ரு, மாதிரு எனத் திரிந்து வந்தது உறுநர்த் தாங்கிய மதன் உடை நோன்றாள் '' என நக்கீரனாரும் முருகன் திருவடிக்கு அறியாமையை உடைத்தெறியும் ஞானவொளி யுண்மை கூறினாராதலின், ''சேதனக் கதிர்உமா திருமாண் அடி என்றார் திருவடிசேர்ந்தார்க்கு **ஞானமும்** அது காரண மாகப் பிறக்கும் வன்மையும் உளவாதல் ஒரு தலையாதலின் '' உள்ளம் திருமாது '' என்றார். திருமாது என்னுது திருமா என்று கொள்ளின் இடுக்கண்களின் பன்மையும், அவற்றால் அழியாது உள்ளம் அவ்வப்போது ஊக்கி மேலெழுதலையும் உணர்த்தி நின்றதாகக் கொள்க. திருகுதல், திரும்புதல்

உமாசுதரே, குருவே, அடியே அடைந்த சிறியன் உளம் அந்தாதிமுற்றத் திருமாது என்று முடிக்க.

2 காவணங் காவணங் கார்கொடி மேழியர் கற்பகப்பூங்
காவணங் காவணங் காற்றன் மறையே கமலை நெருக்
காவணங் காவணங் காட்டியமாவைக் கவிகுறையா
காவணங் காவணங் காந்தமறைத் துங்க தாரகமே.

இ ள்:- காவணம் - பூங்கொடிப் பந்தர்களும்; கா - சோலைகளும்; அணங்கு ஆர்கொடி மேழியர் - அச்சம்பொருந்திய கொடிகளையேந்திய பூவைசியருடைய; கற்பகப் பூங்காவணம் கற்பகத் தருநிறைந்த பூஞ்சோலைபோல தம்மை நயந்து வந்தார்க்கு வேண்டியன உதவும் சிறப்பை; காவு தாங்கும்; அணங்கால் - அழகிஞல்; தன்மறை - தன்னை மறைத்து நிற்கும்; ஏகமலை நெருக்காவணம் - ஒப்பற்ற மலையைக் கற்பக நாட்டிறைவன் வந்து நெருங்காதவாறு; காவணம் காட்டிய - காவலிட்டது போன்ற; மாவை - மாவைப்பதியை; கவி - பாடும் கவிகள்; குறையாகாவணம் வழுவுருதபடி; வணம் - அழகிய; காந்த - மயிலை வாகனமாகவுடையோய்; மறைத் துங்க - வேத முதல்வனே; தாரகமே - அடியார்க்கு ஆதரவாகிய நீ; கா - காப்பாயாக எ-று.

காவணம் செறிந்த சோலைகளில் வாழும் வேளாளர்க்கு, கற்பகப் பூங்காவைப்போல அவை வேண்டிய வேண்டியாங்கு உதவுதலால், அக்கற்பகக்காவின் இறைவனை இந்திரன் அழுக்காறுகொண்டு, இதனைத்தான் அறியாதவாறு மறைத்து நின்ற மலையை நெருக்குவன் என்ற கருத்தால், மாவைப்பதியை 'ஏகமலை நெருங்காவணம் காவணம் காட்டிய மாவை'' என்ருர். நீ எழுந்தருளும் மாவைப்பதி மலையைக் காத்தலின் நீ நின்னைப் பாடும் கவிகள் குறையாகாவண்ணம் காத்தல் வேண்டும் என்ருராயிற்று. இந்திரனுக்குச் சயிலகோபன் என்னும் பெயருமுண்டாதலின் அந்த நயத்தையுட்கொண்டது இக்கட்டளைக் கலித்துறையெனவுணர்க

ஏனைய போலாது இந்நூலிற் கவிகள் மிறைக்கவிகளாதலின், இவற்றைப் பாடுவதும், பாடியவை ஆழ்ந்த கருத்துடையவாதலும், சற்போர்க்குக் கல்வியின்பம் காத்தலும் அருமைபற்றி, மீட்டும் வணக்கமே கூறிஞர்.

3 தாரகந்தாரகந் தோய்நீரிற்றுனவர்ச் சாய்த்திடுவி
தாரகந்தாரகந் தப்பொழின்மாவைத் தலையவனே
தாரகந்தாரகந் தைக்கடநதீச் சினஞ்சாய்த்துனடைந்
தாரகந்தாரகந் தாழ்குக தாகழற்றாமரையே

இ-ள் :- தாரகம் - சாதிலிங்கம்; தோய்நீரில் - கலந்த நீர்போல; தானவர் - அசுரருடைய உதிரம்பெருக; சாய்த் திடுவிதார - கொன்று கிழித்தெறியும் வீரனே, கந்தார கந் தப்பொழில் - வண்டினம் காந்தாரமென்னும் இசையைப் பாடும் வாசனை பொருந்திய சோலை சூழ்ந்த; மாவைத் தலை யவனே - மாவைப்பதியின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் தலை வனே; தார - மாலையுடையாய்; கந்து ஆர் - உயிரை வெதுப்பு தலைப் பொருந்திய; அகந்தைக்கடம் - அகந்தையாகிய காட் டையும்; தீச்சினம் - சினமாகிய காட்டுத்தீயையும், சாய்த்து - கெடுத்து; உன் அடைந்தார் - உன் திருவடியையடைந்தவர் களின், அகம் - மனத்திற்கு; தாரகம் - துணையாய்; ழ்குக தங்குகின்ற குகனே; கழல்தாமரை - நின்திருவடித்தாமரை தாரகம் - எமக்குக் கதியாதலால்; தா - அதனைத் தருவா யாக எ - று.

காந்தாரப், கந்தாரமெனவும், காந்து கந்தெனவும் நின்றன அடியார் மனமாகிய குகையில் தங்குபவன் என் னும் பொருள்பட வரும் குகன் என்னும் சொற்பொருளை விரித்து, ''அடைந்தாரகம் தாரகம் தாழ்குக'' என்றார். இது சொற்பொருள் விரித்தல். அகந்தையை வெயில் வெதுப்பும் கடம் என்றாராகலின், அது காரணமாகக் கிளர்ந்து நிற்கும் சினத்தை. கடத்திடைக்கிளரும் தீயாக்கி, '' தீச்சினம் '' என்றார்.

'' அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி '' என மணிவாச கப் பெருந்தகையார் அருளிய நெறிபற்றி, மாவை முருகன் திருவடி புகழ்ந்து யமகவந்தாதி பாடக்கருதுதலின், அதற் கேதுவாகிய திருவடிஞானம் வேண்டி, '' கழல்தாமரைதா '' என்றார்; எனவே, அதனையும் அவன் அருளைப் பெறுவதன்றி ஒருவர் தாமே பெறக்கூடியதன்று என்றாராயிற்று.

தாமரை தாமரை சந்தனச் சாரற் சயிலகற்பத்
தாமரை தாமரை சாளச்செய் மாவைய சக்கிரியத்
தாமரை தாமரை சானுயமால்விடைச் சந்த்ரமுடித்
தாமரை தாமரை நாண்மலர்காட்டுஞ் சரண்முடியே.

இ-ள் :- தாம்மரை - தாவுகின்ற மான் இனம், தாம் - பரந்த, அரை - அடிமலையில்; சந்தனச் சாரல் - சந்தன மரங்கள் நிறைந்த சாரலையுடைய; சயில - மலையையுடையவனே; கற்பத் தாமரை கற்பகப் பூவால் தொடுத்த மாலையையணிந்த இந்திரனை, அரைசு ஆளச்செய் - தான் இழந்த அரசை மீளப்பெற்று ஆட்சிசெய்ய விடுத்த; அசக்கிரியத் தாமரை- பாம்புமாலையையுடையவரும்; தாம் அரைசு ஆனுகிய மால் விடை - பாய்ந்து செல்லும் அரச ரிஷபமாகிய பெரிய விடையையுடையவரும்; சந்திரமுடித்தாமரை - பிறைச்சந்திரனைக் கண்ணியாக அணிந்தவருமான சிவபெருமானுக்கு; ஐ-மறை முடிவான செம்பொருளுண்மையினை; தா - உபதேசித்த மாவைய - மாவைப்பதியையுடையாய்; மரைநாள் மலர்காட்டும் - தாமரையின் அப்போது மலர்ந்த பூவைநிகர்க்கும்; சரண் - திருவடியே; முடியே - எமக்கு முடியிற் சூடும் பூவாம் எ-று.

தாவும்மரை, தாமரையெனவந்தது. அரை, அடிவாரம்; சாரல் - மலைப்பக்கம் தாம் அரைசாள என்புழி. தாம் அசை; அசக்கிரியத்தாமரையென்புழி ஈற்று ஐகாரம் அசை; காட்டு, உவமவாசகம் சரண்முடியென்பது நினக்கு அடியாவது எமக்கு முடியாம் என்றொரு நயந்தோன்ற நின்றது.

சிவனுக்கு உயர்பொருள் உரைத்த செய்தியை, 'எதிருறுங்குமரனையிருந்த விசேற்றியங்கு. அதிர்கழல் வந்தனையதனெடுந் தாழ்வயின், சதுர்படவை துபுதாவரும் பிரணவ, முதுபொருட் செறிவெலாம் மொழிதரக் கேட்டனன்.'' (வீராட்ட 117) எனவரும் தணிகைப் புராணச் செய்யுளாலறிக. இந்திரர்க்கு அரசு நல்கியது. '' இலகுவிண்ணுலகமாக்கி இந்திரற்கரசுநல்கிப் பலரையும், தந்தம் வைப்பிற் படர்தர விஎப் பூதர். குலவிய வீரர் சூழக்குறுகினன் கந்தவெற்பு'' (சீபரி. 610) எவரும் அப்புராணத்தாலறிக

5 சரணஞ்சரணஞ் சரவினின்றான் மயிறுங்கிடவஞ்
சரணஞ்சரணஞ் சரந்தொடுத்தாரருள் சத்தியிற்குஞ்
சரணஞ்சரணஞ் சரசூரனை தடித்தாய் நினருட்
சரணஞ்சரணஞ் சரசெழுமாவைய தந்தருளே.

இ-ள் :- நஞ்சு அரவில் நின்று - விடமுடைய பாம்பின் மேல்நின்று, ஆல் - ஆறுகின்ற; மயில் - மயிலானது; சரண் தாங்கிட - திருவடியைத்தாங்க; அம்சரணம் - அழகிய சரவணப் பொய்கையில், சரணம் - வணக்கஞ்செய்து; அம்சரந் தொடுத்தார் - அழகிய மாலை தொடுத்தணிந்து பரவிய வானவர்க்கு; அருள் அருள்புரிந்த; சத்தியின் - உமாதேவியார் அளித்த சக்தி வேலால்; குஞ்சு - வளைந்த; அரண் - மதில்கள்; அஞ்ச - கெட்டழிய; ரணம் சூரனைத் தடிந்தாய் - போர்வல்ல வலிய சூரனை அழித்தவனே; சரசு எழுமாவைய - சுனைகள் பொருந்திய மாவைப்பதியில் எழுந்தருளியிருப்போய்; நின் அருட்சரணம் - நின் அருட்பாதத்தில்; சரணம் - வணங்குகின்றேன். சரணந்தந்தருள் - புகல் அளித்தருளுவாயாக எ-று.

சரண் நஞ்சு அடவானவர் பொருட்டுப் போருடற்றும் தேவர்கட்கு என்று இயைக்க. சத்தியின், நீண்டவேல்-சத்தியாகிய உமாதேவியருளிய வேற்படை. சூரன் மாவுருக் கொண்டவனுதலின், அவனை வென்ற வெற்றி நலம் கூறுவார். ''சூரனைத் தடிந்தாய்'' என்றும் அவன் திருவடி தன்னை அடைந்தவர்க்குப் பேரின்பத்தை காட்டுவதாகக் கூறலின் நின் அருட் சரணம் என்றார். தந்தருள். ஒருவினை முடிபாம்.

சரசெழுமாவைய என்பதற்குச் சான்றோர் கூடிய நல்லவைகள் மிக்குள்ள மாவைப்பதியென்று உரைப்பினும் அமையும். சூரன் கடலிடத்தே நகரமைத்து, வலிய அரண்களும் சூழ அமைத்திருந்தமையின், அவற்றைக் '' குஞ்சரணம்'' என்றார்.

6. தந்திரதந்திர டானவர் நேருஞ் சமரில் விண்ணோர்
தந்திரதந்திரநாயகமாகித் தருவருக்குத்
தந்திரதந்திரயாம்ப கசாமிதருகுமர
தந்திரதந்திரவாமாவைபதி யீரென்றன் பாணணுகே.

இ-ள்:- மாவைப்பதியீர் - மாவைப்பதியிலுள்ள முருகக் கடவுளே; விண்ணோர்தம் - தேவர்களுடைய; திர - சலியாத; தந்திரநாயகமாகி - சேனாதிபதியாகி, தந்தி - யானையும், ரதம் - தேரும்; திரள் - திரண்டெழுந்த; தானவர் நேரும் போரில் - அசுரர் எதிர்த்தபோரில், தருவருக்கு - இந்திரன் பொருட்டு; அதம் தந்தீர் - அவ்வசுரரைக் கொன்று வெற்றி வழங்கினீர்; திரயாம்பகசாமி - முக்கண்ணோனாகிய சிவபெருமான்; தருகுமர - தந்த மகனே; திரவா - மனம் சஞ்சலிக்கின்ற; என்தன்பால் - அடியேன்பால்; இரதம் தந்து - இன்பம்தர; நணுகு வந்தருள் வாயாக எ - று.

''நிலைமக்கள் சாலவுடைத்தெனினும் தானை, தலைமக்கள் இல்வழி இல்'' (குறள் 770) என்பவாகலின். தானைக்கு இன்றியமையாத தலைவனான சிறப்பை விதந்து, ' விண்ணோர்தம் திர தந்திரநாயகமாகி'' என்றும் விண்ணவர்தானை நிலைமக்கள் சாலவுடையதென்பதனை. 'திரதந்திரம்'' என விசேடித்தும் கூறினார். திர-ஸ்திரமென்னும் வடசொற் சிதைவு; திரவா என்றது, இச்சொல்லடியாக எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் ஈறுகெட்டு என்றன்பால் என்பதனோடு முடிந்தது; இனி இதனை இரதம் என்பதனோடு முடித்தலுமொன்று. தரவென்பது தந்தெனத் திரிந்து நின்றது; ''வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல்குறிய'' (தொல் சொல்) என்பது விதி. திரயாம்பகம், வடநூன் முடிவு. அம்பகம், கண் தரு. கற்பகத்தின் மேற்றாதலின், தருவர் என்றது. இந்திரனுக்கு ஒரு பெயராயிற்று. அதம், வெற்றி.

முருகவேள் அசுரரொடு பொருதது இந்திரன் முதலிய தேவர் பொருட்டாதலின், '' தருவருக்கு அதம் தந்தீர் '' என்றார்; முருகன் தோற்றமே இந்திரன் முதலிய தேவர் பொருட்டென்பது, ' வலாரியாதி விண்ணோர், இரப்பமரீஇய தொன்றாக மாறுெனாடும், நிலாவி நெற்றி விழிக்கணொவ்வொரு நீடிரும் பொறிகாற்றினன்.'' (சீபரி. 20) எனவரும் தணிகைப் புராணச் செய்யுளாலறிக.

7 பானலம்பானலம் பட்டிடனீக்கிப்படுத்ததுகோ
பானலம்பானலம் பாதியவாட்டிப்பணிதனை நம்
பானலம்பானலம்போருகர்கீற்றுக்கப்பாலுமளிப்
பானலம்பானலம் பாழிகொண்மாவைப்பரைமஞ்சனே.

இ-ள்: பானல் அம்பான் - குவளை மலரை அம்பாக வுடைய மன்மதன், அல் அம்பு - மயக்கும் மலர்க்கணைகொண்டு; அட்டிடல் நீக்கி - பொருவதைக்கெடுத்து; படுத்தது - அவனையும் அளித்தது. கோபானலம் - கோபாக்கினியாகும்; பால் நல் அம்பு ஆதிய ஆட்டி - நல்ல ஆன்பாலும் நீரும் பிறவும்கொண்டு அபிடேகித்து; தனைப்பணி - தன்னை வழிபடும்; நலம்பால் - நல்வினைப் பகுதியையுடைய; நம்பால் - நமக்கு; நல் அம்போருகர் கீற்றுக்கு - நல்ல தாமரையில் உள்ள பிரமனுடைய பதத்துக்கு; அப்பாலும் அளிப்பான் - மேற்பட்ட பதத்தையும் அருளுபவனும்; அனல் அம்பு ஆழிகொள் - நெருப்பைக் கக்கும் அம்பும் சக்கரமும் கையிற்கொண்ட; பரை - பராசக்திக்கு; மாவை மஞ்சன் - மாவைப்பதியிலுள்ள மைந்தனுமான முருகன்; அலம்பான் - தயங்கான் எ-று.

அம்பு ஆதிய ஆட்டி, பணி, நலம்பால் நம்பால் அம்போருகர் கீற்றுக்கு அப்பாலும் அளிப்பான், பரை மஞ்சன், அலம்பான் என இயையும்.

மலராகிய அம்புகொண்டுபொருத மன்மதனைச் சினத்தியால் அழித்தவர் சிவபெருமானுயினும், முருகனும் அவரேயாதல்பற்றி முருகன் செயலாகவே கூறினுர். கோபானலம பிறந்த நெற்றிவிழியே முருகற்கும் தோற்றுவாயாதலின், அவ்விமையால் அவரை வழிபடுவாரிடத்தும், மன்மதன் சேட்டை செல்லாதென்பது கருத்து. பிரமனையும் அடக்கித்திருத்தும் தலைமையமைந்தவனுதலின் அவன் பதத்தையருளுதலில் வியப்பொன்றும் இன்மைகண்டு, ''அம்போருகர் கீற்றுக்கு அப்பாலும் அளிப்பான்'' என்ருர். பராசக்திக்கு அம்பும் ஆழியும் படையாதல், 'சீரணி சிருக்குமணி வடம் சங்கு திகிரி சூலப்படையிலைவேல், போரணிபாசம் அங்குசம் கழைவில் பூங்கணை வேறு வேறணியா'' (சிவசத்தி துதி) என்ற தணிகைப் புராணத் திருவிருத்தத்தால் உணர்க.

மஞ்சரிமஞ்சரிமால்வரை மங்கை மணாளர்முக
மஞ்சரிமஞ்சரிதோ லணியாளர்க்கு மாமுடித்தா
மஞ்சரிமஞ்சரிமாநேரதிர்வரை மாவையர்ந
மஞ்சரிமஞ்சரிமஞ்சரிநீபத்தர் தாண்முடிமாவணியே

இ-ள்: இமம்சரி - பனியுருகிச் சரியும்: மால்வரை மங்கை மணாளர் - பெருமலையாகிய இமயமலையரசன் மங்கையாகிய உமாதேவியின் கணவரும்; முகம் அஞ்சர் - முகம் ஐந்துடையவரும்; இமம்சரி - சுடுகாட்டில் சஞ்சரித்தலையுடையவரும், தோல் அணியாளர்க்கு - யானைத்தோலை ஆடையாக அணிந்தவருமாகிய சிவனுக்கு; மாமுடித்து ஆம் அம் - அழகிய முடியின் கண்ணதாகிய கங்கையின்; மஞ்சர் - மகனும்; சரிமஞ்சு அரிமாநேர் - சஞ்சரிக்கின்ற மேகங்கள் சிங்கவேறுபோல; அதிர்வரை மாவையர் - முழங்குகின்ற மாவைப் பதியையுடையவருமாகிய முருகக்கடவுள்; நம்மஞ்சர் - நயக்குந் தலைவர்; இமம்சரி - குளிர்ச்சிபொருந்திய; நீபத்தர் - கடப்பமாலையணிந்த அவருடைய; தாள் - திருவடித்தாமரை; முடிமா அணி - நமது முடிக்கு அழகுதரும் அணியாம் எ-று.

ஈமம் இமம் எனக் குறைந்தது. சரிமுதனிலைத் தொழிற்பெயர். அம் - நீர்; இஃது இங்கேகங்கைக்காயிற்று. இமம் சரிநீபத்தர். சுட்டு மாத்திரையாய் நின்றது. மாமுடித்தா மஞ்சர், மாவையர், மஞ்சர். நீ பத்தர் என்பவற்றை "ஒரு பொருள் குறித்த வேறு பெயர்க் கிளவி" யாகக்கொண்டு (தொல் சொல் கிளவி 42) முடிப்பினுமாம்.

மாவை முருகனைத் தலைவனாகக்கொண்டமையின், அவன் தாள் நிழலில் வாழும் நமக்கு அத்தாள் முடிக்கண் நின்று திகழும் சிறப்பை . நீ பத்தர்தாள் முடிமாவணி" என்றார். ஏனையணிபோலாது பிறவி வெப்பம் தணித்து அந்தமில் இன்பத்தை வழங்குதலின் 'மாவணி" என்றார்

தாருகவனத்து முனிபுங்கவர் வேள்விக்கண் உண்டுபண்ணி விடுத்த யானையைச் சிவபெருமான் கொன்று அதன்தோலைத் தன்மேற் போர்த்துக்கொண்ட வரலாற்றை "தோலணியாளர்க்கு" என்பதனால் குறிப்பித்தார்

9 மாவரை மாவரை மாய்த்தெழுநீத்த மடித்தசய
மாவரை மாவரை மாணுணவாகுமலை கொடெய்வ
மாவரை மாவரை மாசுணத்தார் சுதர்மாவையர்க்கே
மாவரை மாவரை மாண்கவி போற்றி வணங்குவனே

இ-ள்:-மாவரை மாய்த்தெழு நீத்தத்து - பெரிய மலைகளை மூகிழ்வித்து எழும் பெரிய கடலிடத்தே; மாவரை - மாமரமாய் நின்ற சூரனை; மடித்த - தடிந்த; சயமாவரை - வெற்றிகுறித்து ஏறும் பிணிமுகமென்னும் யானையினை யுடையவர்; மா - தினைமாவும்; வரை : மூங்கில் நெல்லும்; மாண் உணவாகும் - மிக்க உணவாகும்; மலைகொள் தெய்வமாவர் : மலையிலே தங்கும் தெய்வமாவார்; ஐ - தலைமைபொருந்திய; மா அரை மாசுணத்தர் - சிறந்த அரையில் பெரிய பாம்பை அரைநாணுகக்கொண்ட சிவனுக்கு; சுதர் - மகனுகிய; மாவையர்க்கு - மாவைப்பதியில் எழுந்தருளிய முருகனை; மாவரு - அழகுகொண்ட; ஐமாவரை - (முடிமுதல்) கால்வரையும்; மாண்கவி - சிறந்த கவிகளால்; போற்றி - புகழ்ந்து ஏத்தி; வணங்குவன் - வணக்கம் செய்வேன் எ-று.

சூரன் கடலிடத்தே மாமரவுருக்கொண்டு நின்றனனுக, அவனை முருகன் தடிந்த செய்தியை, ''வெய்ய சூரன் மாவடி, வெடுத்து நீர்க் கடற்கண் வேர்களீண்டு சாகை கீழ்மிசை; அடுத்தவைப்பெலாம் அடர்த்தழன்று தேவர் தங்களைப், புடைத்து நிற்ப வங்கி சான்றுபோந்தவேல் தடிந்ததே'' (சீவரி 595) எனவரும் தணிகைப் புராணச் செய்யுளால் அறிக; ''பார் முதிர்பனிக்கடல் கலங்கவுள்புக்குச், சூர் முதல் தடிந்த சுடரிலை நெடுவேல்'' (முருகு. 45-6) எனவரும் நக்கீரர் வாக்காலும் நன்கு துணியலாம். ''சேயோன் மேயமைவரையுலகமும்'' என ஆசிரியர் ஓதுப வாகலின் ''மலைகொள் தெய்வமாவர்'' என்றார். ''ஐம்மா காணி கால்'' ஆதலால், திருவடியாகிய காலை ''ஐம்மா'' என்றார். குமரக் கடவுள் ஊரும் யானைக்குப் பிணிமுகமென்பது பெயராதல் ''ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி'' (முருகு 247) என்பதற்கு நச்சினர்க்கினியார் எழுதிய உரையாலறிக.

மாவையர்க்கு, உருபுமயக்கம்; யாதனுருபிற் கூறிற்றாயினும் பொருள் செல்மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்'' (வேற். மய. 23) என்பது இலக்கண விதி.

10 வணங்கு வணங்கு வளையார் வளையினர் மார்பினர்பூ
வணங்கு வணங்கு திரையார் மருகரெம்மாலசல
வணங்கு வணங்கு திகழ்வாரெனுமுரை மாற்றல்செய்தி
வணங்கு வணங்கு பரிவானுளரென மாவைசென்றே.

தலைவி தோழியைத் தூதுபோக்குவாள் சொல்லியது

இ-ள்: வளையினர் சங்கேந்துபவரும்; பூ அணங்கு மார்பினர் - திருமகள் தங்கும் மார்பையுடையவரும்; வணங்கு திரையார் - வளைந்துவிழும் அலைகளையுடைய பாற்கடலில் சயனிப்பவருமாகிய திருமாலுக்கு; மருகர் - மருகராகிய முருகக்கடவுள்; வணங்கு - தன்னை வணங்குதலையுடைய; அணங்கு - மகளிர் பொருட்டு; வளையார் - இரங்குவதில்லாதவர்; (அதனால்) எம்மால் அசல அணங்கு - எம்முடைய பெரிய கொல்லிமலைப் பாவைபோலும் தலைவிக்கு; அணங்கு திகழ்வார் - வருத்தம்செய்கின்றார்; எனும் - என்று தாயரும் பிறரும் கூறும்; உரை - அலருரையை; மாற்றல் செய்தி - இனியேனும் உண்டாகாதவாறு மாற்றச்சொல்லிவருவாயாக; மாவைசென்று - (அவர் மாவைப்பகுதியில் உள்ளராதலின்) நீ மாவைக்குச் சென்று; வணங்கு பரிவான் - (அங்கே) அடியார் செய்யும் வணக்கத்தை யேற்கும் அன்பினால்; உளர் என - எழுந்தருளியுள்ளார் என்று மனத்தால் நினைத்து: வணங்கு - (வாயால் அவர் புகழைச் சொல்லி) மெய்யால் வணங்கிவருவாயாக எ-று.

மாவைசென்று வணங்கு என முடிதலின், இதுவிற்பூட்டு. தன்வயின் உரிமையும் அவன் வயிற்பரத்தைமையும் படமொழிதலின், '' அணங்கு வணங்கு வளையார் '' என்றாள். அசலம், ஈண்டுக் கொல்லி மலைமேற்று. கொல்லிப்பாவையின் இயல்பை ''பொறையன், உரைசால் உயர்வரைக் கொல்லிக்குடவயின், அகலிலைக் காந்தள் அலங்கு குலைப்பாய்ந்து, பறவையிழைத்த பல்கண் இறால், தேனுடைகொடுவரைத் தெய்வம் எழுதிய வினைமாண்பாவை:'' ''பயங்கெழு பலவின் கொல்லிக் குடவரைப், பூதம் புணர்த்த புதிதியல்பாவை, ''கால்பொரு தடிப்பினும் கதமுறை கடுகினும், உருமுடன்றெறியினும் ஊறுபல தோன்றினும், பெருநலங்கிளரினும் திருநலவுருவின், மாயா வியற்கைப் பாவை '' (நற். 185, 192, 201) என வருவனவற்

ருலறிக. ஆடவர்க்குமிக்கணங்குசெய் கொல்லிமால் வரையில் பீடமைந்தவப் பாவைபோல் பெண்பிறப்பினர்க்கு, நீ டணங்கு செய்பாவை'' (வள்ளி. 234) எனத் தணிகைப் புராணமும் கூறு தல்காண்க.

கடவுள் மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கத்துப் பாடாண்டிணைத் தலைமகளாதலின், தன்வேட்கையைத்தாய ரும் பிறரும் இனிதறியப் புலப்படுத்தி, அத்தாயர் முதலாயி ஞர் தலைவனைப் பழித்துரைத்தவற்றைச் செவியிற் கேட்டா ளாகத் தோழியில்தானே யுரைத்துத் தூதுபோக்குகின்ரு ளாதலின், ''எம்மாலசல அணங்கு அணங்கு திகழ்வாரெனு முரை மாற்றல் செய்தி'' என்று மொழிகின்ருள். தனக்கு அவன்பாலுள்ள வேட்கை மிகுதியால் தான் வகுத்துக்கூறும் தகுதிபடைத்த தோழியைக் கூறுவது கூறும் தூதாகக்கொண்டு மாவைக்குச்சென்று செயற்பாலன இவையென்பாளாய். "வணங்கு வணங்து பரிவான் உளரென மாவை சென்றே'' என்ருள். மெய்ப்பாடு; அழுகை: பயன் - தூதுபோக்கு மாற் ருல் அயாவுயிர்ப்பாளாவது.

11 மாவைய மாவைய முப்புரஞ்செற்றவர் மைந்த தரு
மாவைய மாவைய தாக்கிற் கடிகைவரை நிலைக்கு
மாவைய மாவைய மன்கொளவூண்ஞமலி நரிக்கா
மாவைய மாவைய வீதோநானென்று வருந்தினளே

இ-ள் :- மாவையம் - பெரிய பூமியாகிய; மாவையம்-பெரிய தேரையூர்ந்து சென்று; முப்புரம் செற்றவர் - முப்புரத்தையெரித்தளித்த சிவனு டைய; மைந்த - மகனே; தருமா - அறக்கடவுளே; அமா - நின் பக்கத்தே; வை - அடியேனை இருக்கவைத்தலைவேண்டு கின்றேன்; ஐயது ஆக்கின் - அவ்வாறு வையாது மெலியச் செய்யின்; கடிகைவரை நிலைக்குமா - ஒரு விஞடி நேரமேனும் உயிர் என் உடலில் நிற்குமா? நில்லாதுகாண்; ஐய - தலைவ; மாவை - ஆன்மாவாகிய என் உயிரை ; யமன் - எமதருமன்; கொள - கவர்ந்துவிடின்; ஞமலி நரிக்கு ஊண் ஆம் - நின்ற உடம்பு நாய் நரிகட்கு உண்ணும் உணவாகும்; நான் - இவ்வு டம்பெடுத்த நான்; ஈதோ - பெறும் பயன் இதுதானோ? என்று-

என்று நினைந்து; மாவைய - திருமகள் தங்குகின்ற, மாமா வைய - அழகிய மாவைப் பதியையுடையாய்; வருந்தினன் - வருந்துகின்றேன் எ-று.

சாமீப்பியத்தை வேண்டுகின்றாராகலின், ''தருமா, வை, அமா'' என்றார். முப்புரஞ்செற்றவர் மைந்தர்க்கு, என்புர மாகிய உடம்பைத் தூய்தாக்கிப் பக்கத்தே வைத்துக் கோடல் அரிதன்று என்றற்கு,' 'முப்புரஞ்செற்றவர் மைந்த'' என்றும்; அச்செயல் பேரறம் என்றற்கு, '' தருமா ''என்றும் குறித் தார். தன் வேண்டுகோள் அப்பெருமானால் ஏற்கப்படுமே யன்றி ஏலாது கழிக்கப்படும் என்னும் கருத்திலராதலின், ''ஐய தாக்கின்'' என்றும், ஒருகால் அங்ஙனமாயின், உண்டாகும் பயன் இதுவென்பார். '' கடிகைவரை நிற்குமா '' என்றும் கூறினார். உயிர்கழிந்த வழி, நின்றவுடம்பாற் பயனின்று என்றற்கு. ''யமன்கொள், ஞமலிநரிக்கு ஊணும்; என்றார்.

உடம்பெடுத்ததன் பயன், உத்தமனாகிய நின்னைப் பெற் றுத் தரிசித்து, நின்பாற்பெறும் பேரின்பானுபவத்துக்கு ஏது வாக நின் சமீபத்தில் இருப்பதே; ஊன் பெருக உடலை வளர் த்து நாய் நரிகள் பிடுங்கித் தின்பதற்குப் பயன்படுத்துவதன்று என்பார் ''ஈதோ நான் என்று வருந்தினனே' என்றார்.

இனி ஈதோ நான் என்புழி ஓகாரத்தைச் சிறப்பாக்கி, நாய் நரிகட்கு ஊணாகும் இவ் வுடம்பையே நான் என்று கரு தித் தருக்கியிருந்தேன்; இப்பொழுதே இவ்வுண்மையுணர்ந் தேன். என்னை நின்பால் வைத்து அருளுக, என்று உரைத்தலு மொன்று

மாவைய மாமாவை என்புழி, வைகிய என்னும் பெய ரெச்சம், வைய என இடைக்குறையெய்திற்று. மா, ஆன்மா; இது நாமைக தேச ரூபம் எனப்படும் வழக்காறு.

தேகாத்ம விவேகத்தால் தேகத்தைக் கழித்து முருகப் பெருமானின் சாமீபானந்தத்தை வேண்டியவாறு.

12 வருந்த வருந்த வனஞ்சாய் நிழற் பொழின்மாவையிற்றே
வருந்த வருந்த வுற்றகண்ணே கண்ணிவ் வானிலத்தே

இ-ள்:- நிழல்பொழில் மாவையில் - இனிய நிழலைச் செய்யும் பொழில் நிறைந்த மாவைப்பதியில்; தேவரும் தவரும் - தேவர்களும் தவத்தையுடைய முனிவர்களும்; தவறுர் வருந்த - இடையூறுகளால் தவறுபடுதலின்றித் தாம் மேற்கொண்ட வேள்வி தவம் முதலியவற்றை இனிதுசெய்ய; வரும்தவன் - துணையாய் முன்வந்துநிற்கும் தவமுதல்வனுதலால்; (நெஞ்சே) அஞ்சாய் பணிசெய் - நீ செய்யும் முயற்சிக்கண் இடையூறு வருங்கொல் என்று அஞ்சாமல் பணிசெய்வாயாக; திதிமைந்தர் - திதிமைந்தர்களான தைத்தியர்களின்; கம்கவரும் - தலையைக் கவர்கின்ற; தவர் - வில்லும்; உந்து அயில் - பகைவரை உந்திச்சென்று தாக்கும் வேலும்; அம்பர் - அம்பும் உடையவரான முருகக் கடவுளின்; காதல் - திருவடியைத் தரிசித்து; மலர் - பூவின்; நறவு அருந்துவண்டின் - தேனையுண்ணும் வண்டுபோல; அவ் - அத்திருவடிக்கண்பெறும் திருவருளாகிய தேனை; அரும் - உண்ணும்; தகவு உற்ற கண்ணே - தகுதிபெற்ற கண்களே; இவ்வான் நிலத்து - இந்த விண்ணிலும் மண்ணிலும் வாழும் உயிர்கள் பெற்ற; கண் - கண்களாம் எ-று.

மாவையில் தேவரும் தவரும் தவறுர் வருந்த வரும் தவன்; அஞ்சாய், பணிசெய் என மாறிக்கூட்டுக. ஆதலால் என்பது எஞ்சி நின்றது. தவறுர், முற்றெச்சம் அஞ்சாய் என்பதும் எச்சப் பொருட்டாய், பணிசெய்வதை வற்புறுத்தி நின்றது. வண்டின் நறவருந்து என்பதனை, நறவருந்து வண்டின் என மாறுக. அவ்வென்னும் சுட்டுப்பெயர், உவமத்துக் கேற்ற பொருளைச் சுட்டிநின்றது. ஆரும் அரும் எனக்குறுகி நின்றது.

தேவரும் தவரும் செய்யும் வேள்வி தவ முதலியவற்றிற்கு அசுரர் முதலியோரால் இடையூறு நேராவகையிற் காத்தல் முருகக் கடவுட்கு இயல்பாதலின் ''தவறுர் வருந்த வரும் தவன்'' என்றார்; ''ஒரு முகம். மந்திரவாதியின் மரபுளிவழாஅ

அந்தணர் வேள்வியோர்க்கும்மே'' (முருகு 94-6) என ஆசிரியர் நக்கீரனாரும் கூறினர். தவரும் அம்பும் அயிலும் என்னாது, தவரும் அயிலும் அம்பும் என்றதனோடு, உந்து அயில் என விசேடித்தும் கூறியது, முருகவேட்கு வேற்படைமிக்க சிறப்புடையதென்பது வற்புறுத்தியவாறு.

தேவர் முதலாயினோர் செய்யும் வேள்வியாதி நல்வினைகட்குத் தீங்குவாராது காக்கும் பரமன்,இடையூறு வருங்கொல் என்று அஞ்சாது நீ பணி செய்யின், நின்கண் முன்னும் போதன்றி இடையூறு நோக்கி இன்பம் செய்வன் என்ற கருத்தால் ''அஞ்சாய் பணிசெய்'' என்றார்

மலரின் தேனை நாடியுண்ணும் வண்டுபோல, அவன் திருவடியை நாடிக் கண்டு அவன் திருவருட்டேனையுண்டல் வேண்டும் என்பார். '' கழல் மலர் நறவருந்து வண்டின் அவ் ஆரும் தகவு'' தேனை நாடியுண்டல் வண்டிற்குப் பிறப்பியல்பாதலின், நினக்கும் அவன் திருவடிக் காட்சியிற்பெறும் இன்ப நுகர்ச்சி பிறப்புக்கடன் என்றாராயிற்று.

தேவரும் மக்களும் முறையே இமையாக்கண்ணும் மனக்கண்ணும்பெற்ற பயன் முருகக் கடவுளின் திருவடிக்காட்சி பெறுதலேயென்பார். ''தகவுற்ற கண்ணேகண் இவ்வானிலத்தே'' என்றார்.

13 வானில வானிலவும் பொழின் மாவையின் மாணருள்செய்
வானில வானிலயம் புகுந்தேத்தல் செய்வாய் மலர்க்கோ
வானில வானிலமால் குளிர் நீரெரி வன்னிசல
வானில வானிலயப் பொருளாமவன் மன்னடியே.

இ-ள்: வான் நிலவு ஆன் - வானத்தேயுள்ள மதிமண்டலத்தின் கண்; நிலவும்-அளாவி நிற்கும்; பொழில் மாவையில்-சோலை சூழ்ந்த மாவைப் பதியின் கண்; மாண் அருள்-மிக்க திருவருளை; செய்வான்-செய்பவனாகிய முகருனுடைய; நிலம் இடமாகிய; ஆன் இலயம்-கோயில்; புகுந்து-உள்ளே சென்று;

ஏத்தல் செய்வாய்-அவன் திருவடிகளை ஏத்துவாயாக; மலர்க் கோவான் இலம்-தாமரை மலரில் இருக்கும் தலைவனாகிய பிரம தேவனது சத்தியலோகமுட்பட; நிலம்-நிலமும்; மால் குளிர் நீர்-பெரிய குளிர்ந்த நீரும்; எரிவன்னி-எரிகின்ற தீயும்; சல அனிலம்-அலைகின்ற காற்றும்; வான்-ஆகாயமும்; அவன் மன் அடிகள்-அவனுடைய பெருமையுற்ற திருவடிகளில்; இலயப் பொருளாம்-ஒடுங்கும் பொருள்களாகும் எ-று.

நிலவு-மதி மண்டலம்; இது சூரிய மண்டலத்துக்கும் அப்பாற்பட்டது என்ப. இடப் பொருட்டாய சொல்: ''ஆன் வந்தியையும் வினை நிலையானும்'' (தொல். சொல். 234) என வருதல் காண்க. ஆலயம் என்ற சொல்; ஆ-லயம் எனப் பிரித்துப் பசுக்களாகிய உயிர்கள் தற்போதம் கெட்டு ஒடுங்குமிடம் எனப் பொருளுரைப்பவாதலின், அதனையுட்கொண்டு. ஆன் இலயம் என்றார். ஆலயம் புகுந்து அவன் திருவடிகளை ஏத்து தல் செய்க என்றார், அத்திருவடிகளின் சிறப்பையுணர்த்தற்கு, "வான்நிலம் மால் குளிர் நீர் எரிவன்னி சலவனிலவான் இலயப் பொருளாமவன் மன்னடியே'' என்றார்.

14 மன்றன மன்றன தாழி நும்மேற்ற வருவனசை
மன்றன மன்றனமே மனங்கொண்ட மதியிலிர்கா
மன்றன மன்றன லாக்கினர் சேய் சுரமாமயில்பொன்
மன்றன மன்றன மாலையிற் போற்றுதிர் மந்திரமே.

இ ள்:- அனமே-சோற்றையே; மனம்கொண்ட மதியி லிர் - பெரிதாக வெண்ணியுழலும் பேதைகளே; நசை மன் தனம் அன்று நீவிர் ஆசைப்படும் செல்வந்தானும் நிலைபெற்ற செல்வமாகாது; மன்றல் - மாறுபடுகின்ற; நமன் தனது ஆழி யால் - எமனுடைய ஆணையால்; நும் ஏற்ற வருவன் - உங்களு யிரை வேறுலகிற் செலுத்துதற்கு வருவன்; (ஆதலால்) காமன் தனம் மன்மதனுடைய செல்வமாகிய அழகான உடம்பை; அன்று - அக்காலத்தே; அனலாக்கினர் - நெற்றி விழியால் சுட்டெரித்தவரான சிவபெருமானுடைய ; சேய் - மகனாகிய முருகக் கடவுளையும்; சுரமா - தேவயானையாரையும்; மயில் - மயிலையும்; பொன் - பொன்மான்பெற்ற வள்ளிநாயகியாரை யும்; மன்று அன - பெரு மன்றங்களையொத்த; தனம் - செல்வ

நிலையங்களான மாட - மாளிகைகள்; மன் - பொருந்திய; மாவையில் - மாவைப்பதியில்; போற்றுதிர் - கண்டு வணங்கித் துதிப்பீர்களாக; மந்திரம் - இதுவே உங்கட்கு மந்திரமுமாம்.

அனம், அன்னம் என்பதன் விகாரம். ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. நசை - நச்சப்படும் பொருள்மேல் நின்றது. செல்வ நிலையாமை கூறியவர், யாக்கை நிலையாமையினையும் உடன் கூறுவார். காமதேவன் உடல் இழந்த வரலாற்றைக் காட்டி '' காமன்தனம் அன்று அனலாக்கினர் '' என்றார். உடம்பு என்னுது தனம் என்றார். அதுவும் முன்னை நல்வினைப் பயனாய் ஈட்டப்படுவதாகலின்; '' உருவின் மிக்கதோர் உடம்பது பெறுதலுமரிதே '' (சீவக. 2752) எனத் தேவரும் கூறுதல் காண்க. காமன்தனம் அழிந்த வரலாற்றால், நச்சப்படும் பெண்ணாசையின் புன்மையும், அதனைப் பொருளாகக்கொண்டொழுகுவது இறைநெறியாகாமையும் பெற்றாம்.

வள்ளிநாயகியாரை ஈன்ற மான் திருமகளின் அம்சமாதலின், அதனைப் ''பொன்'' என்றார்; பொன் என்றது திருமகட்கும் பெயராதலின், மன்று அனதனம் என்புழித்தானம், தனம் எனக் குறுகிற்று. தானம், இடம், மன்று என வாளாது கூறவே சிறப்புடைய பொன்மன்று கொள்க.

சான்றோர் மொழியும் பொருள்நிறைந்த சொற்களே மந்திரமாதலின், உறுதிப்பொருளாகிய முருகக் கடவுள் வணக்கம்கூறும் இம்மொழி நிறைமொழியாதலைத்தேர்ந்து, ''மந்திரமே'' என்றார்; ''நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற்கிளந்த மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப'' (தொல்: பொருள். செய் 178) என்பது தொல்காப்பியம்.

15 மந்தர மந்தரவோடிசைந்தா னெரிவாய்க் கவுச்ச
மந்தரமந்தரளப் பந்திசையார் மகிழ்ந்தெறிசு
மந்தர மந்தரமாவை விழவுவணங்கினர்சா
மந்தரமந்த ரகம்புகுதார்க டென்மாதிரமே.

இ-ள்: மந்தரம் - மந்தரமலையை; மந்து - மத்தாகவும்; அரவோடு - பாம்பைக் கயிருகவும் பூட்டி: இசைந்தான் -

கடைந்தவனுன திருமாலினுடைய; எரிவாய்க் கவுச்சமம் - ஒளி வீசுகின்ற கவுத்துவமணியும்; தரம் - மேன்மையான; ஆம் - அழகிய; தரளப்பந்து - முத்துப்பந்தும்; இசையார் - விரும்பாது; மகிழ்ந்தெறி - விளையாட்டு விருப்பால் மகிழ்ந்து எறிகின்ற; சுமந்தர் - மங்கலம் பொருந்திய மக்கள் கூடிச் செய்யும்; மந்தரமாவை விழவு-மந்தர மலைபோலும் மாவைப் பதியில் நடக்கும் திருவிழாவை; வணங்கினர் - வணங்கினவர்கள்; சாமந்தரம் - சாகுங்காலத்தில்; தென்மாதிரம் - தென் திசைக் கண்ணுள்ள யமனுடைய; அகம் அந்தர் - நாட்டின் நடுவணதாகிய நகர்க்குள்; புகுதார் - புகமாட்டார்கள் எ-று

தேவர்கள் கடல்கடைந்த காலத்தில் அவர்பொருட்டுத் திருமால் மந்தர மலையை மத்தாகவும், வாசுகியென்னும் பாம்பை நாணுகவும் கொண்டு கடைந்தாரென்பது வரலாறு; 'வடவரையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாணுக்கிக், கடல்வண்ணன் பண்டொருநாள் கடல்வயிறு கலக்கினையே'' (சிலப் ஆய்ச்சி) என்று இளங்கோ அடிகளும் கூறினர். திருமால் மார்பிலணியும் கவுத்துவ மணியும் முத்தும் வெறுத்தொதுக்கும் பெருஞ் செல்வரென்பார். ''எரிவாய்க் கவுச்சம் தரம் அந்தரளப்பந்து இசையார் மகிழ்ந்தெறி சுமந்தர்'' என்ருர். கவுத்துவம், கவுச்சமம் எனச் சிதைந்தது. இசையார், முற்றெச்சம், சுமந்தர், சுமாந்தர் என்பதன் விவகாரம், சு. நன்மை, சுகம் முதலியவற்றைக் குறிக்கும் உபசர்க்கம்; சு. சாரியை, சாகும் அந்தரம் என்புழிப் பெயரெச்சம் ஈற்றுமிசையுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டது. அந்தர் - உள்ளிடம்.

செல்வக்குறைபாடில்லாத பெருமக்கள் மாவைப்பதியில் நடத்தும் திருவிழாக் காட்சியின் பயன் கூறுவார். அவர்கள் நெடிது வாழ்ந்து முடிவில் உயிர்நீங்கும்போது முருகன் திருவடி நீழற் புகுவரேயன்றி யமனுலகுபுகார் என்பார். ''சாமந்தரம் அந்தரகம் புகுதார்கள் தென்மாதிரமே'' என்ருர். திருவிழாக் காட்சியும் சிவபுண்ணியப் பேருமென்பது, '' மண்ணினிற் பிறந்தார் பெறும் பயன்மதி சூடும், அண்ணலாரடியார்தமை யமுதுசெய்வித்தல், கண்ணினுலவர் திருவிழாப் பொலிவு கண்டார்தல்'' (பெரிய. ஞானசம். 1087) என வரும் திருவாக்காலுமுணர்க.

16 மாதிர மாதிர டானவர் தேரணி வந்தெதிர் சூர்
மாதிர மாதிரமாய்த் தவன்றீர்த் திகைவாரிவல
மாதிர மாதிர வாடுறுமாவையெம் மான்முனவிம்
மாதிர மாதியார்த்தமும்வீடு முன்வந்திடுமே.

இ - ள் :- மாதிரம்-ஆகாயத்தே; மாதிரள்-பெரிய கூட்டமாக; தானவர் தேர் அணிவந்து-தானவரும் தேரும் அணியணியாகவர வந்து; எதிர்சூர்மா - எதிர்த்த சூரபன்மாவின்; திரமா பக்கமாய் நின்று வலிய துணைசெய்த; மாதிரம் - மாமரத்தின் மந்திரவாற்றலை, மாய்த்தவன் - போக்கினவனுன முருகனது; தீர்த்திகைவாரி - தீர்த்தமான நதி; வலமாதிரமா - வலப்பக்கமாகச் சூழ்வந்து; திரம் - கரையை; ஆடுறு - அலைக்கும்; மாவை எம்மான்முனம் - மாவைப்பதியிலுள்ள எம்பெருமானுன அந்த முருகன் சந்நிதியில்; விம்மா - அன்பு பெருகி நிற்கின்; திரமா - நிச்சயமாக; திரயார்த்தமும் - அறம், பொருள், இன்பம் என்ற முப்பொருளும்; வீடும் - வீடுபேறும்; முன்வந்திடும் - தாமே முன்வந்து நிற்கும்; அவற்றை நாடிச்செல்லவேண்டுவதில்லை எ-று.

மாதாள். யானைத்தாளுமாம். '' அவுணரெல்லாரும் தம்முடனே எதிர்ந்தார். வலியிலே பாதி தங்கள் வலியிலே வந்துகூடும்படி மந்திரங்கொண்டிருந்து சாதித்ததொருமா '' மரம் சூரன்பால் இருந்தமையின், அதனை, '' சூர்மாதிரமா '' என்றார். அதனை முருகப்பெருமான் தடிந்த செய்தியை, '' அவுணர் நல்வல மடங்கக் கவிழிணர், மாமுதல் தடிந்த மறுவில் கொற்றத்துச், செவ்வேற் சே எய் '' (முருகு. 59-61) என நக்கீரனார் கூறியவாற்றாலும், இவ்வடிகட்கு நச்சினார்க்கினியார் உரைத்த உரையாலும் அறிக. தீர்த்திகை - * புண்ணிய நதி.

உறுதிப்பொருள் நான்கினுள், அறம் முதலிய மூன்றும் இவ்வையத்தே பெறக்கடவனவாதலின், அவற்றைத் திரயார்த்தம் என்றும், இவற்றை விட்டு நீங்கிப் பெறக் கடவதாகலின் வீட்டினைப் பிரித்தும், ''திரயார்த்தமும் வீடும் முன்வந்திடுமே''

* இந்நதியின் பெயர் தெரிந்திலது.

என்றார். '' வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றின் '' (நாலடி 114) என்பவாகலின், அறமுதல் மூன்றும் வையத்தே பெறக் கடவது என்பது தெளியப்படும். பரனை நினைந்து இம்மூன்றும் விட்டதே பேரின்பவீடு '' என்பது ஔவையார் திருவாக்கு.

இதனால் மாவை முருகன் சந்நிதி தரிசனம் நால்வகை உறுதிப்பொருளையும் எளிதில் தர வல்லதெனக் கூறியவாறும்.

17 வந்தனை வந்தனை யானனனீந்தமகாரதநி
வந்தனை வந்தனை யர்க்ககவெம் பசிமாற்றவுள்ளு
வந்தனை வந்தனையான் மாவை வாழும் வரதனுரு
வந்தனை வந்தனைசெய் முடியும்பவ வல்லியதே.

இ - ள் :- ஐயானனன் ஈந்த - ஐந்து முகத்தோனாகிய சிவபெருமான் தந்த; வந்தன் மகாரத - காற்றாகிய பெரிய தேரில்: நிவந்தனை - உயர்ந்தனை; வந்தனை அனையர்க்கு வந்து - வழிபட்டுநின்ற கார்த்திகைப் பெண்களாகிய தாயர்க்கு முன்னே வந்து; அகவெம்பசிமாற்ற - நின்னகத்தெழுந்த மிக்க பசியை அவர்தம் முலைப்பால் தந்துபோக்க ; உவந்தனை - மகிழ்ந்தனை; வந்தாய் - இன்று யாம்பரவ இம்மாவைப்பதிக்கு வந்தாய் என்று; உள் – மனமே; மாவை வாழும் வரதன் உரு வந்தனை - மாவைப்பதியில் கோயில்கொண்டருளும் கலியுக வரதனான முருகன் உருவத்தை ; வந்தனைசெய் - வணங்கித் துதிப்பாயாக; பவவல்லி - பிறவித் தொடக்கு; முடியும் - அற்றுப்போமாதலால் எ - று.

சிவபெருமானுக்குத் திருமுகமைந்தாதலால், ''ஐயானனன் '' என்றார்; '' திகட சக்கரச் செம்முகமைந்துளான் '' (கந். பு. 1) என வரும் கந்த புராணத் திருவிருத்தம் காண்க. இவ்வைந்தும், ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமம் சத்தி யோசாதம் என்பன ; இவை முறையே, அனைத்தையும் ஆளுதல், காத்தல், அழித்தல், விளக்கல், தோற்றுவித்தல் என்ற இத்தொழில்கட்கு உரியவாம். இம்முகமைந்தனோடு அதோ முகம் ஒன்று கொண்டு ஆறு முகத்தினும் தோன்றிய பொறியே ஆறுமுகக் கடவுளாக மாறினமையின் தோன்றியவுடனே, வாயு தேவன் தாங்கிச்சென்ற வரலாற்றைக் கருத்துட்கொண்டு, ''வந்தன் மகாரத'' என்றார்.

சரவணப் பொய்கையில் சிறு குழந்தைகளாய் விளையாடிய காலத்துக் கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவர் போந்து முலை சுரந்து பாலூட்டி வளர்த்தனர் என்ற புராணக் கருத்தைக் குறிப்பார். "அனையர்க்கு வந்து அகவெம்பசிமாற்ற உவந்தனை" என்றார். அம்மகளிரும் அறுமுகக் குழவிக்குத் தாயாய்ப் பாலூட்டவேண்டிய தவம் செய்தோராதலின், அவர்களை "வந்தனை அனையர்க்கு" என்றார். தனக்கென நாமரூபம் முதலிய ஒன்றுமில்லாதான் இவ்வாறு உருக்கொண்டுவந்து கோயில்கொண்டது அடியார் சகளத்திற்கண்டு தரிசித்து உய்திபெறும்பொருட்டாதலின் 'வந்தாய்யென்று வந்தனைசெய்'' என்றார். ஓங்கொளியாய் விசும்பாதிதொறும் இயலும் தனதுருவை, உருவின் மாட்டும் பாங்குபெறத் தெரித்ததுபோல்...தணிகையமர் பெருவாழ்வு'' எனவரும் தணிகைப் புராணத் திருவிருத்தம் முருகக் கடவுள் எழுந்தருளும் திறம் கூறுதல் காண்க. வந்தன், காற்று.

மாவை முருகனது உருவவழிபாட்டின் சிறப்பு இதுவென்பார். "பவவல்லி முடியும்" என்றார். வல்லிக்கொடி, உயிர்களைப் பிணித்துப் பிறவிச் சூழலில் ஆழ்த்துதலின், ''பவவல்லி'' என்றார்.

தணிகை, காஞ்சி, ஏரகம், பரங்குன்றம் முதலிய இடங்களிற்போல, மாவையில் எழுந்தருளிய முருகன் உருவப்படம் வணங்குவோர் பவப்பிணி தீர்க்கும் வாயிலாம் என்பது இதனால் தெரிவித்தவாறு,

வெம்பசி என்புழி வெம்மை வேண்டற்பொருட்டு; கொடுமை மேற்றன்று.

18 வல்லியம் வல்லியம் பாற்றுரத்துங்குறமாதி தழ்செவ்
வல்லியம் வல்லியம் பேர்முலைவள்ளி மணுளகுறை
வல்லியம் வல்லியம் பாட்டெழில் காட்டிய மாவையகை
வல்லியம் வல்லியம் பெற்றிடச் செய்வேன் மலர்க்கையனே

இ-ள்:- வல்லியம் - புனமேயவரும் பன்றி, யானை முதலிய விலங்குகளை; வல்லி அம்பால் - மலைப்பக்கத்தே; துரத்தும் - உரப்பித்துரப்பும்; குறமாது - குறமகளும்; இதழ்செவ்

வல்லியம் - வாயிதழ் செவ்வல்லியின் அகவிதழ்போல்பவளும்; வல் இயம்பு ஏர்முலை - சூதாடு கருவியை ஒப்பாகக் கூறும் அழகிய முலையையுடையவளுமாகிய; வள்ளி மணாள - வள்ளிநாயகியார்க்குக் கணவனே; வல் இயம் பாட்டு எழில்காட்டிய மாவைய - வலிசை இசைக்கருவிகளின் பாட்டிசை பொருந்திய அழகிய மாவைப்பதியையுடையவனே; வல்லியம் - வலிய கால்களையுடைய புலிகளைப்போலும் அசுரர்கள்; கைவல்லியம் பெற்றிடச் செய் - ஒருங்கே விண்பெறப் பொருதழிக்கும்; வேல் மலர்க்கரனே-வேலேந்திய மலர்போலும் கையையுடையவனே; குறைவல்லியம் - குறை மிகவும் உடையேம். எம்மை ஆதரித்தல் வேண்டும் (எ-று)

வல்லியம்பால் துரத்தும் குறமாது என்பதற்குக் கொடிகளை நாணாகப் பிணித்த வில்லில் தொடுத்துச் செலுத்தும் அம்பால் துரத்தும் குறமகள் என்று உரைப்பினுமாம். குறவரும் அருகே முல்லை நிலத்தேயுறையும் ஆயரும், கடற்கரையில் இருத்தலால் பரதவர் தோணியியக்கும் பாட்டும், மருதவளமும் உடைமையின் உழவர் பாட்டும், நிரம்பியிருத்தலின், ''வல்லியம் பாட்டெழில் காட்டிய மாவைய'' என்றார். ''குறத்தியர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாணியும், தொடுப்பேர் உழவர் ஓதைப்பாணியும், கோவலரூதும் குழலின் பாணியும், வெண்டிரை பொருத வேலை வாலுகத்து......அஞ்சொற்கிழவியர் அம்தீம் பாணியும்'' (சிலப். 27 : 241-50) என வருவனவற்றாலும் இப்பாட்டெழில் காணப்படும். குறைகளால் வலியராயுள்ளோம் திருவருள் பெருகவுடையேமல்லேம் என்பார். ''குறைவல்லியம்'' என்றார். இவ்வன்மை சிறப்பன்று என்பது கருத்து.

19 கரத்தங் கரத்தங் கிளர்கணையோர் மங்கை காதலர்சூ
கரத்தங் கரத்தங் கதமுடையார் தந்தகந்தரஞ்சா
கரத்தங் கரத்தங் கெழுமாவையீசர் கதிர்மணிச்சே
கரத்தங் கரத்தங் கொடுத்தாரில நரகங்கணமே.

இ - ள் :- அங்கு - குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும்; கரத்து- கையில்; அரத்தம்கிளர் கணையோர் - உதிரந்தோய்ந்த அம்பையுடைய வேட்டுவரின்; மங்கை காதலர் – மகளான வள்ளி நாயகிபால் அன்புடையவரும்; சூகரத்தம்கரத்து - வளையல

ணிந்த தம் தோளின்கண்; அங்கதம் உடையர் - தலைமாலை யணிந்தவருமான சிவன்; தந்த கந்தர் - தந்தருளிய கந்தரும்; அம்சாகரம்தங்கு - அழகிய கடலிடத்துண்டாகிய; அரத்தம் - பொருள்கள்; செழுமாவை ஈசர் - நிரம்புகின்ற மாவைப்பதி யையுடைய ஈசரும்; கதிர்மணி சேகரத்து - ஒழிவிடுகின்ற மணிகள் வைத்து இழைத்த முடியணிந்த; அங்கர் - தலையையு டையருமாகிய சண்முகக் கடவுள் திருப்பணிக்கு; அத்தம் கொடுத்தார் - பொருளுதவி செய்தவர்களுக்கு ; கணம் - கண நேரமேனும்; நரகம் இல - நரகவாழ்வுகள் இல்லையாம் எ-று.

கரத்தில் அரத்தம் கிளர்கணையோர் எனக் குறவரைக் கூறினமையின், அங்கு என்பது குறிஞ்சிநிலமாயிற்று. சூகரம், வளையல் கரத்து அங்கதம் உடையார் என்பற்குக் கையில் பிரம கபாலம் உடையார் என்று உரைப்பினுமாம். கடலிடத்துண் டாகும் பொருள்கள் மணியும் முத்தும் பவளமும் பிறவுமாம் பிறநாடுகளிருந்து கடல் வழியாக வந்தனவும் கொள்ளலாம் அர்த்தம் என்னும் வடசொல் அரத்தம் எனச் சிதைந்தது. கதிர்மணிசேகரத்து அங்கம் என்றதனுல் அங்கம் தலையாயிற்று

மாவை முருகன் திருப்பணி செய்தார்க்கு நரக வாழ்வு. முன்னை வினைப்பயத்தால் உளதாயினும் கணநேரமும் இல்லா தொழியும் என்றது. அத்திருப்பணி புண்ணியம் முன்னை வினை யைச் சார்பறக் கெடுத்து. நின்றதன் பயனையே நுகர்விக்கும் என்றவாறு பிருண்டும், மாவை முருகன் திருப்பணிக்குத் தத் தம் பொருளீந்தவர்க்கு, அப்பொருள் கடனாய் நின்று மறு மையில் இந்திரனுல் திரும்பக் கொடுக்கப்படும் என்பார். மகா மாவைக் கோவில்தனில் பணிக்காய்த் தத்தம தத்தம முந்தி னர்க்கு ஊதியம் சால்கடன் வேதத்தமதத்து அமரேசரின் உண்டு'' (80) என்று கூறுகின்ருர்.

நரகம் பலவாதலின், ஆண்டைய வாழ்வுகளும் பலவா யின; அதனுல் நரகம் இல என்ருர். நரகங்கணமே என்பத ற்கு, நரகமாகிய அங்கணத்துத்துன்பங்கள் என்று உரைத்தலு மொன்று. அங்கணம், சேறு ; ''அங்கணத்துள் உக்க அமிழ் தற்ருல்.'' (குறள் என வருதல் காண்க.)

20 கங்கணகங்கண வென்றிரை மாவைக்கடல்குடைந்தா
கங்கணகங்கண மாமுடிப்பூணரைக் கச்சுப்பன்ன
கங்கணகங்கண காலாரிசேய் கழல்காணுமுங்கட்
கங்கணகங்கண நீத்தெய்து மேலுலகத்தின்பமே.

இ-ள்:- கடல்குடைந்து-கடலானது கரையைக்குடைந்து; கங்கணகங்கண என்று இரைமாவை - கங்கண கங்கண என்று முழங்கும் மாவைப்பதியில் எழுந்தருளிய; ஆகம்கண்நகம் - உடலின்கண் யானைத்தோலும்; கணம் மாமுடி-திரண்ட பொன்போன்ற சடைமுடியும்; அரைபூண் பன்னகம்கச்சு - அரையில் அணியப்படுகின்ற பாம்பாகிய கச்சினையும்; கண கங்கண - திரண்ட பாம்புகளாகிய கங்கணமும் உடைய; காலாரிசேய் - சிவனுடைய மகனை முருகக்கடவுளின்; கழல்காணும் உங்கட்கு-திருவடி தரிசிக்கும் உங்களுக்கு; அம்கண் - அழகிய கண்களும்; அகம் - மனமும்; கணம் நீத்து வினைக்கூட்டத்தின் நீங்குதலால்; மேலுலகத்து இன்பம் எய்தும் - மேலையுலகத்துப் பேரின்பம் வந்து அடையும் எ-று.

கடலலைகள் கரையில் மோதிக் குடைந்து அலைக்கும் ஒலியைக் கங்கணகங்கண என்று குறிப்பித்தார். நாகம் நகம் எனக் குறுகி, ''முதலிற் கூறும் சினையறி கிளவி''யாயிற்று. கணமாமுடியென்றது, சடையினது திரட்சி நோக்கியென்க. அரையிற் கச்சும், கையிற் கங்கணமும் பாம்பேயாதலின் ''அரைக்கச்சுப்பன் னகம்கண கங்கண காலாரி'' என்றார்; ''நாக கங்கணர் அமுத வாக்கு'' (பெரியபு. கண்ணப். 183) என்ற திருவாக்கும் காண்க. காலனைக் காய்ந்தவனாதல்பற்றி சிவனுக்குக் காலாரி என்றொரு பெயராயிற்று.

திருவடிக் காட்சிக்கண் கண்ணும் மனமும் ஒன்றி நிற்றலின், சாரக்கடவவினைகட்குச் சார்பு அற்றொழிதலின், சார நிற்பது மேலுலகத்தின்பமே என்பார். ''கணம்நீத்து எய்தும் மேலுலகத்தின்பமே'' என்றார். நீத்து, காரணப் பொருட்டாய வினையெஞ்சு கிளவி எய்துமென்னும் பிறவினைகொண்டது; நீத்து என்பதனை இன்பத்தின் தொழிலாக்கி முடித்தலுமொன்று; அது பொருந்து மேற்கொள்க. இனி திருவடிக்காட்சியே கண்ணையும் கருத்தையும் மறைத்துநிற்கும் மண்ணுலகத்துப் பிறவிக்கேதுவாகிய காட்சிப் பொருள்களையும், அவற்றின்

வழிக் கருத்தின்கண் ஊறும் சிற்றின்பங்களையும் போக்கி, மேலுலகத்தே நிலவும் அழிவில் இன்பத்தை எய்துவிக்கும் என்றல் சீரிதாம். அதற்கு எய்தும் என்னும் முற்றுப்பிறவினைப் பொருட்டென்க.

21 கத்தினகத்தின வாயுழனீக்கிக் கழற்கொகன
கத்தினகத்தின நில்லாதருடிகறை யுணவா
கத்தினகத்தின லீவிலங்காரங்கணிசுனைநா
கத்தினகத்தின மாமாவையாசுரர் காவலனே

இ - ள் :- கத்தின - வேட்கைமிகுந்து ஆவலித்த; கத்தின் - ஆசை வழியே செல்லும்; அவாய் உழல் நீக்கி - அவாவிவருந்தும் வருத்தத்தை நீக்கி; கழல்கொகனத்தின் - திருவடித் தாமரைக்கண் நிற்பதன்றி; அகத்து - மனைவாழ்வின்கண் மோகங்கொண்டு; இனம் - இன்னமும்; நில்லாது அருள்தி - நில்லாதொழியும் நிலையை அருள்வாயாக; கறை - கருங்காலியும்; உணவாகத்தின் - வாகைமரமும்; அகத்தின் - அரச மரங்களும்; அல்ஈ - நெருங்கித் தழைத்து இருள் செய்யும்; விலங்கு - விளங்குகின்ற; ஆரம் - சந்தன மரங்களும்; கணி - வேங்கை மரங்களும்; சுனை - சுனைகளும்; நாகத்தின் அகத்து - மலையிடத்தே; இனமாம் - கூட்டமாகவுடைய; மாவையா - மாவைப்பதியில் உள்ளவனும்; சுரர்காவலன் - தேவர்களைக் காப்பவனுமாகிய முருகனே எ-று.

உணவகம், உணவாகம் என நீண்டது; இஃது உணுவகம் எனவும் வழங்கும். அகம், அகத்திமரமுமாம். அவா வழிச் சென்று உழலும் வருத்தத்தை, அவாய் உழல் என்றார். உழல், முதனிலைத் தொழிற்பெயர். கோகனகம், கொகனகம் என்று குறுகிற்று. கோகனகம், தாமரை.

மனைவாழ்வில் மேன்மேலும் உண்டாகும் தேவை காரணமாகப் பிறக்கும் அவாக்களும், அவையேதுவாகச் செய்யும் முயற்சிகளும், அவற்றை இடையீடு செய்யும் பிறவும் பெரு வருத்தமே செய்து துன்புறுத்துதலின், ''அகத்து இனம் நில்லாதருள்தி'' என்றார். யாதேனும் ஒன்றைப்பற்றியல்லது நில்லாவியல் பிற்றாதலின், உயிர்க்குப்பற்றுக்கோடு நின்திருவடியே யாதல்வேண்டும் என்கின்றார்.

மனைத்தொடர் பின்நீங்கி ஒருவன் ஏகிவிடுவது எளிதின் ஆகாத செயல் என்பதை, "ஓடியுய்தலுங்கூடுமன், ஒக்கல் வாழ்க்கை தட்குமாகாலே" (புறம் 193) என்பதனுலறிக

22 **காவிலங்காவிலங்கான் மரமார்வரை காவலவே**
காவிலங்காவிலங்கற் சிரநீரிற் கடலின்முழங்
காவிலங்காவிலங்கோ தோட்டுமாவைய காலன் முன்னே
காவிலங்கா விலங்கிட்டாதொழி கழற்கஞ்சத்தினே

இ - ள் :- கா - சோலைகளில்; இலங்கு - குலிங்களும்; கால் - நீண்ட அடிப்பகுதியுடைய; மரம் ஆர்வரை - பிற மரங்களும் பொருந்திய; வரை காவல - மலைநாட்டிற்கு இறைவனே; வேகா - வெயில் வெதுப்பாத; இலங்கா - விளங்குகின்ற; விலங்கல் சிரநீரின் மலையுச்சியினின்று சொரியும் அருவி நீராலும்; கடலின் - கடல் நீராலும்; முழங்கா - முழங்குகின்ற; விலங்கா - குன்ருகிய; இலங்கா தோட்டுமாவைய - இலங்கா தோட்டம் என்னுமிடத்தேயுள்ள மாவைப்பதியில் எழுந்தருளிய முதல்வனே; காலன் முன் ஏகா இலம் - எமன்முன் நோக்கிச்செல்லமாட்டாத வீடாகிய; கழற்கஞ்சத்தின் - நின் திருவடித்தாமரையை; காவிலம் - சிரத்தில்தாங்காதொழிந்தோமாயினும்; கிட்டாதொழி - அந்த எமன் எம்மைக் கிட்டாதொழிப்பாயாக எ - று.

"சேண்நின்று இழுமெனன இழிதரும் அருவிப், பழமுதிர் சோலை மலை கிழவோன்" (முருகு 315-7) என்பவாகலின், "விலங்கல் சிரநீரின் முழங்கா" என்றும், கடற்கரையில் இருக்கும் பதியாதலின், "கடலின் முழங்கா இலங்கா தோட்டுமாவைய" என்றும் கூறினுர். இலங்கா தோட்டம் என்பது இலங்கா தோட்டு என வந்தது; இஃது இலங்கையின் ஒரு பகுதி

முருகன் திருவடி நீழலடைந்தாரை யமன் வந்து பற்றற்கு அஞ்சுவனுதலின், "காலன்முன்னே காவலம்" என்ருர். இலம் எனப் பொதுப்படக் கூறினமையின்; அதனைப் பின்பு "கழற்கஞ்சம்" என விசேடித்தார். கழற்கஞ்சமாகிய திரு

வடியைத் தாங்கும் அடிமை நலம் தனக்கு இல்லையெனத் தன் பணிவுடைமை தோன்றக் ''காவிலம்'' என்றார்; ஆயினும் என்பது இசையெச்சம். இதனால் திருவடியடைந்தார்க்கு யமபயம் இல்லையென்றவாறு.

23 கஞ்சனங்கஞ்சனங்கட்கு ளுற்றட்டவன்காதன்மரு
கஞ்சனங்கஞ்சனங் கொண்டோன் றிருவடிகாணமயக்
கஞ்சனங்கஞ்சனங் கொள்ளாதொழித்தவன் காதலன்காற்
கஞ்சனங்கஞ்சனங் கொண்மாடமாவைநங் காமரனே

இ-ள் :- கஞ்சன் அங்கம் - கம்சனுடைய உடலை; சனங்கட்குள் உற்று - அவனுடைய வீரர் நடுவே புகுந்து; அட்டவன் காதல் மருகன் - கொன்றவனான திருமாலுக்கு மருமகனும்; சன் - ஆளுடைய பிள்ளையாராய் பிறந்து; அம்கஞ்சனம் கொண்டோன் - அழகிய கைத்தளம் பெற்றவனும்; திருவடிகாண - திருவடியைக் காண்பதற்கு; மயக்கு அஞ்சன் - மயங்கிய திருமாலாகிய பன்றி; அங்கு - அப்பொழுது; அஞ்சனம் கொள்ளாது - ஆணவம் கொள்ளாதவாறு; ஒழித்தவன் காதலன் - ஒழித்த சிவனுக்கு மகனுமாகிய முருகனுடைய; காற்கு - திருவடியைப் பரவுவதற்கு; அஞ்சல் - நெஞ்சே, நீ அஞ்சுதல் ஒழிக; நம் - அச்சம் தருகின்ற; கஞ்சனம்கொள் - பொன் நிரம்பிய; மாடமாவை - மாடமாளிகைகள் நிறைந்த மாவைப் பதியிலுள்ள; நம்காமரன் - நாம் பாடும் பாட்டிசையை விரும்பியேற்று இரங்குபவனாகும் எ-று.

திருமால் கண்ணனாய்த் தோன்றிய காலத்து அவற்குப் பல்லாற்றானும் தீங்குசெய்தலுற்ற கம்சனை அவன் நகரத்துட் புகுந்து, அவனைச் சார்ந்த துணைவரும் அசுரரும் பிறரும் சூழ்ந்து நிற்கவும் அஞ்சாது பொருது கொன்றானாதலின், அதனை வியந்து, '' கஞ்சன் அங்கம் சனங்கட்குள் உற்று அட்டவன் '' என்றார். சிறப்புடை வீரரும் துணைவரும் அன்மையின், கம்சன் உடனிருந்தாரை வாளா, ' சனங்கள் '' என்றொழிந்தார். மருகன்சன் என்பது மருகஞ்சன் எதுகைநோக்கித் திரிந்தது. சன் - மனிதனாகப் பிறந்தவன்; துவிசன் அனுசன் என்றாற் போல. கஞ்சனம் தாளம். ஆகவே கஞ்சனம் கொண்டோன் என்றது ஆளுடைய பிள்ளையாராகிய திருஞானசம்பந்தரை யாதலின், சன், அவரைக் குறிப்பதாயிற்று. அவர் தாளம்

பெற்ற வரலாற்றை, '' நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும் ஞான சம்பந்தனுக்குலகவர்முன், தாளம் ஈந்து அவன் பாட லுக்கிரங்கும் தன்மையாளனை '' (சுந். தேவா. எனச் சுந்தர மூர்த்திகளும் கூறுதல் காண்க.

மயங்கு அஞ்சனன் எனற்பாலது மயக்கு அஞ்சன் என நின்றது. சிவன் திருவடிகாண்டற்குத் திருமால்பன்றியுருக் கொண்டு நிலத்துட்குடைந்தேகினன் என்றும்; பின்பு அவனே இரணியாக்கன் பொருட்டுப் பன்றியாய்ப் பேராணவம் கொ ண்டு உலகுயிர்கட்குத் தீங்குசெய்துலவ, அதனைக் கொன்று, அதன்மருப்பைச் சிவன் அணிந்துகொண்டாரென்றும் புரா ணம் கூறுதலின், ''திருவடிகாண மயக்கஞ்சன் அங்கு அஞ்ச னம் கொள்ளாதொழித்தவன்'' என்றார். திருவடி காண்டற் கும். இரண்ணியாக்கனைக் கோறற்கும் கொண்டதுபன்றிப் பிறப்பாதலின், ஒன்றில் திருவடிகாண மயங்கியதும், மற்றொன் றில் ஆணவமொழிந்ததும் கருதி, '' அங்கு '' என்ற சொல்லைப் பெய்துபிரித்தார். அஞ்சனம், ஆணவம்.

அச்சப்பொருட்டாய நாம் என்னும் உரிச்சொல், நம் மெனக் குறுகிற்று. ''பே நாம் உருமெனவரூஉம் கிளவி, ஆமுறை மூன்றும் அச்சப்பொருள'' (தொல். சொல். 365) மாவைப்பதியின் சிறப்பும் காவலருமையும் காண்பார்க்கு அச் சம் தருதலின். நம்கஞ்சனம்கொள் மாடமாவை'' என்றார் காஞ்சனம் கஞ்சனமெனக் குறுகிற்று. கழற்கு குவ்வுருபு பொருட்டுப் பொருளில் வந்தது.

முருகனது பெருமையும் தன் சிறுமையும் புன்மையும் நோக்க, மனம் அஞ்சுதலின் '' அஞ்சற்க '' என்றார். முத் தமிழால் வைதாரையும் வாழச்செய்யும் முருகனாதலின், நம் வழுவுடைய பாட்டையும் ஏற்றருள்வன் என்பார், '' நம்கா மரன் '' என்றார். ஈண்டு நம் என்னும் சொல்லாற்றலால் பாட் டிசையில் நலமின்மை தோன்றிற்று.

24 **காமரங்காமரங் கூரயிற் கண்ணார் கனியெழில் வாய்க்**
காமரங்காமரங் கந்திகழ்மாவையகார் வடவா
காமரங்காமரங்கேசர் மருகநின்கான்மலரே
காமரங்காமரங் கந்தகித்தார் சுதகாமகிழ்ந்தே.

இ - ள் :- காம் அரங்கா - காமக்குறிப்புக் குன்றுத; மரங்கூர் அயில்கண்ணார் - மறம்செறிந்த கூரிய வேல்போன்ற கண்ணையுடைய மகளிரின்; கனியெழில்வாய்க்காமரம் - கோவைக்கனிபோலும் வாயிடத்தேயெழும் காமரப்பண்ணும்; காமர் - அழகிய; அரங்கம் - நாடகவரங்குகளும்; திகழ்-பொருந்திய; மாவைய - மாவைப்பதியையுடையோய்; கார்வடம் வாகு - பெரிய தோள்மாலை பூண்ட தோளோடு; ஆம் மரு அங்கு - நீர்சூழ்ந்த ஆற்றிடைக்குறையாகிய; அரங்கேசர் - சீரங்கத்தை இடமாகவுடைய திருமாலுக்கு; மருக - மருகனே; காமர் - மன்மதனுடைய; அங்கம் தகித்தார் - உடம்பையெரித்த சிவபெருமானுக்கு; சுத மகனே; நின்கால் மலரே - நினது திருவடித்தாமரையையே; காமரம் - யாம் விரும்புதலுடையோம்; மகிழ்ந்துகா - அதனல் அதன்கீழ் எம்மையிருத்திக் காப்பாயாக எ-று.

காமம், காம் என அம்முக் குறைந்து நின்றது: அரங்குதல், குறைதல், அழுந்துதல். மறம், எதுகைநோக்கி மரம் என்றாயிற்று; தரை, தறையென்றாதல்போல. இடையினத்துக்கு வல்லினமும், வல்லினத்துக்கு இடையினமும் ரகர றகர எழுத்துக்கள் மாறிநிற்றல். இன்னோரன்ன மிறைக்கவிகட்கு இயல்பு கருமை - பெருமை, வடம் - மாலை. ஆம், நீர்; ஈண்டுக் காவிரியைக் குறித்துநின்றது. காமரம், பன்மைத் தன்மைக் குறிப்பு வினைமுற்று.

25 காமலே காமலேயந்திகழ் மாவையகன்னலொடே
காமலே காமலே யன்புரசூதனன் கண்ணுதல்பா
காமலே காமலேவந் தோய்நின்றாள் வணங்காவுடல்புக்
காமலே காமலேயாதிய துன்பங்கரக்கவந்தே.

இ-ள் :- காமலே - சோலே சூழ்ந்த மலேயின்; காம் - அழகிய; மலேயம்திகழ் - உச்சியில் விளங்குகின்ற; மாவைய - மாவைப்பதியில் உள்ளோய்; கன்னலொடு காமலே - கருப்பஞ் சோலேயுடன் ஏனேச் சோலேகள் மாறுபடுகின்ற; காமலே - திருவாரூரையுடையவனும், புரசூதனன் - முப்புரத்தையழித்தவனும்; கண்ணுதல் - நெற்றியில் கண்ணேயுடையவனுமாகிய சிவனுடைய; பாக அமலே - பாகத்திலுள்ள பார்வதி தேவியார்; காம் - கையில் தாங்கும்; அலேவந்தோய் - சரவணப் பொய்கையில் வந்தவனே; நின்தாள் வணங்காவுடல் - நின் திருவடியை வணங்காத உடம்பில்; காமலேயாதிய துன்பம் - காமாலே முதலிய நோய்கள்; கரக்கவந்து - மறைவாகவந்து; புக்கா - புகுந்து; மலே - வருத்தும் காண் எ - று.

காமம், காம் என நின்றது. கருப்பஞ்சோலேயும் ஏனேச் சோலேகளும் உயர்வு குறித்துத் தம்முள் பிணங்குகின்றன என்பார். " கன்னலொடு காமலே " என்றார். மலேதல் - பிணங்குதல். கமலே, க. மலேயெனப் பிரித்து, கர்த்தனுகிய சிவனுடைய மலேயென்றுகொண்டு கயிலேக் குறித்தாக்கலும் ஒன்று பாக அமலே, பாகாமலே என்று ஆயிற்று. முருகக் கடவுள் சரவணப் பொய்கையில் ஆறு குழந்தைகளாய் நிலவும்போது, பரமன் பணிப்பப் போந்த தேவியார், அவ்வாறனேயும் சேர்த்தெடுப்ப, ஒருடலும் ஆறுமுகமும் பன்னிருகையுமாய் விளங்கின வரலாற்றையுட்கொண்டு. " பாகாமலே காமலே வந்தோய் " என்றார். பணிவார் பிணிதீர்க்கும் பரமனுதவின் முருகனேநோக்கி, " வணங்காவுடல்...வந்தே "என்றார்,

26 கவந்தங் கவந்தங் கொடுத்தான் மருககடைப்பொழுதே
கவந்தங் கவந்தங் கடிநடஞ் சோரிகறங்கிசையா
கவந்தங் கவந்தங் கழன்முடிச்சூர்ச் செற்றகையெஃகிலங்
கவந்தங் கவந்தங் கிடர்தீரநன்கு கணித்தருளே

இ-ள் :- கவம்தங்கு - மந்தரமலையாகிய மத்துநிற்க வேண்டி; அவந்தம் கொடுத்தான் - முதுகு கொடுத்தவனுன திருமாலுக்கு ; மருக - மருகனே ; கவந்தம் - நீர்ப்பெருக்குப் போல; சோரி - உதிரம் பெருகிப் பிணங்களை அலைத்தோடுத லால்; கறங்கு இசை - உண்டாகும் முழக்கம் முழாவிசையாக; கவந்தம் - தலையிழந்த முண்டங்கள் ; கடிநடம் - அச்சம்பொ ருந்திய நடனத்தச் செய்யும்; ஆகவம் தங்க - போரைத்தாங் கிப் பொருதற்குவந்த; அத்தம் கழல் முடிச்சூர் - பொன்னுல் இயன்ற முடியணிந்த சூரபன்மாவை; செற்ற - அழித்த ; கை எஃகு இலங்க - கையில் வேல் விளங்க; கடைப்பொழுது - மரிக்குங் காலத்தே ; அங்கு வந்து - அவ்விடத்தே வந்து ; அவம் தங்கு இடர் - நினைவு தடுமாறும் துன்பம்தருகிற இடர் களை; தீர - தீர்க்க ; நன்கு கணித்தருள் - திருவுளம்பற்றி அருள்வாயாக எ - று :

தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்த காலத்து நாட்டிய மந் தரமலையாகிய மத்து நிற்கவேண்டித் திருமால் ஆமையுருக் கொண்டு அதன் அடியில் தங்கித் தன் முதுகில் தாங்கிநின்ருன் என்பது புராண வரலாறு. அவந்தம், பின்பக்கம்; ஈண்டு முது கின் மேற்று. கடைப்பொழுது அவம்தங்கு இடர்தீர நன்கு கணித்தருள் என இயைத்துக்கொள்க. கடைப்பொழுது, சாகுங்காலம்.

கவந்தம் சோரி கறங்கிசை கவந்தம் கடிநடம் ஆகவம் தங்க என இயைத்து, வந்த என ஒரு சொற்பெய்து சூர் என் பதனேடு முடிக்க. ஆகவம், போர். கவந்தம் - நீர்ப்பெருக்கு. தாங்க, தங்க எனக் குறுகிற்று. '' தார்தாங்கிச் செல்வ தானை'' (குறள். 767) என்ருற்போலத் தாங்குதல், வரும்படை யை எதிர்நின்று தாக்கித் தடுத்தல் என்னும் பொருட்டு.

மரணத் துன்பத்தை, '' அவம்தங்கு இடர் '' என்ருர். '' புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கியறிவழிந்திட்டைம் மேலுந்தி, அலமந்து '' வருந்தும் வருத்தத்தைச் சுட்டியென்க,

27 தருக்கந் தருக்கந் தகாரத்தினுற் றினஞ்சாய்மடவா
தருக்கந் தருக்கந் தரித்தார் சடிலந் தனில் வளரிந்
தருக்கந் தருக்கந் தநன் மலரார் சுதர்சாரு ருச்சித்
தருக்கந் தருக்கந் தலமெழின் மாவையந்தானமதே

இ - ள் :- தருக்கம் தருக்கு அந்தகாரத்தினுல் - தருக்க ஞானம் மிகவுடையே மென்னும் செருக்காகிய இருளினுல்; தினமும் - நாடோறும்; சாய் - மெலியும்; மடவாது அருக்கந் தருக்கு - மடமைபொருந்தியவாதிகளான சமணர்கட்கு; அந்தரித்தார் – இறுதியினைச் செய்தவர்; சடிலம்தனில் வளர் இந்தர் சடைக்கண்ணே வளர்கின்ற பிறையையணிந்தவரும்; உகத் தரு கந்த நன்மலரார் - உயர்ந்த கொன்றை மரத்தின் நல்ல பூக்களையணிந்தவருமான சிவனுடைய; சுதர் - மகனுர்; சார் உருச்சித்தர் - வேண்டியாங்கு உருமாறும் சித்தர்களால்; உகந்தர் - உவந்து உபாசிக்கப்படுபவர்; உகந்த தலம் - விருப்பமான இடமாவது; எழில்மாவை - அழகிய மாவையென்னும் அம்தானம் அது - அழகிய இடமாகும் எ - று.

அருக்கந்தர், அருகந்தர்; சமணர். "வாது செய் சமணும் சாக்கியப் பேய்கள் நல்வினை நீக்கிய வல்வினையாள்" (சம். அச்சிறு) என்றும், "சாவாயும் வாதுசெய் சாவகர்" (சீகாழி.) என்றும் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளினமையின், இவரும், "தருக்கம் தருக்கு அந்தகாரத்தினுல் தினம் சாய்மடவாது அருக்கந்தர்" என்றுர். அந்தரம், முடிவு; அந்தரித்தாரென்பது அந்தரம் என்னும் பெயரடியாகப் பிறந்த தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர். அந்தரித்தார், நன்மலரார் சுதர், உருச்சித்தர் உகந்தர் என நின்ற "ஒருபொருள் குறித்த வேறு பெயர்க் கிளவி" உகந்த என்ற பெயரெச்ச வினையோடு முடிந்தன.

உக என்னும் உரிச்சொல் உக்க எனத்திரிந்தது; "உகல்பே உயர்தல்" (தொல். சொல். 305) உகந்த தலம், உகந்தலம் என வந்தது; தழங்கு குரல், தழங்குரல் (சீவ. 40) என வருதல் போல.

சித்தர், அணிமா முதலிய எண்வகைச் சித்திகளிலும் வல்லவர். வேண்டியவாறே உருக்கொள்ளும் மேம்பாடுடையாராதலின், "சார் உருச்சித்தர்" என்றும், அவர்கட்கு அச்சித்திகைவரச் செய்யும் முதல்வராதலின், "உருச்சித்தர் உகந்தர்" என்றும் கூறினுர்.

28 தானசந் தானசந் தெய்துந் தருமணி தாமரைநந்
தானசந் தானசந் தாமுளவாயினுந் தாபதரேத்
தானசந் தானசந் தப்பரியாக்கொண்ட சத்திகரத்
தானசந் தானசந் தில்லாருக் கட்ட தரித்திரமே.

இ-ள்:- தான - தேவலோகத்து; சந்தான - அரிசந்தானமும், சந்து எய்தும் தரு - வேண்டுவார் வேண்டியவற்றை நல்கி அவர் மனதில் திருப்தியெய்துமாறு தரும் கற்பகமரமும்; மணி - சிந்தாமணியும்; தாமரை நந்து - பதுமநிதி சங்கநிதிகளும்; ஆன் - சுரபியும்; அ - ஆகிய அவற்றின் சந்தானசம் - சௌபாக்கிய சம்பத்துகள்; தாம் உளவாயினும் - தம்பால் நன்கு வாய்த்திருப்பினும்; தாபதர் ஏத்தான - தவசிகளான தேவர்கள் ஏத்தி ஓதுவனவாகிய; சந்தான சந்தம் - பாரம்பரியமாய் ஓதப்பட்டுவரும் சந்தசுகளையுடைய வேதங்களை; பரியாக்கொண்ட - குதிரையாகக் கொண்டருளிய; சத்திகரத்தான் - சத்திவேலைக் கையிலேந்திய முருகனுடைய; ந - மேம்பட்ட; சம் - அருளாகிய; தானசந்து - கொடையைப் பெறக்கூடிய தகுதி; இல்லாருக்கு - இல்லாத பேதைகட்கு; அட்ட தரித்திரம் - எண்வகைத் தரித்திரங்களை உடைமையாம் எ-று.

தானம், இடம். வாளாது தானமென்றமையின் தேவலோகமாயிற்று. சாந்தம், திருப்தி; இது சந்து எனச் சிதைந்தது. சந்தானசம் - வழிவழியாகவரும் சம்பத்து. தேவர்கள் தேவலோக பதமும் அரிச்சந்தான முதலிய எழுவகை நலங்களும் சேர எண்வகையான சுகசம்பத்துக்களையுடையாராயினும், அவை குன்றாதிருக்கவேண்டி. வேதாத்தியயனம் செய்பவென்பார், "சந்தானசம் தாம் உளவாயினும்" என்றார். வேதத்தைக் குதிரையாகக் கொண்டபரமனே முருகனாதலின், "சந்தப்பரியாக்கொண்ட சத்திகரத்தான்" என்றார். சந்தம், வேதம். அது பாரம்பரியமாய் ஓதப்பட்டுவருவதாகலின், 'சந்தான சந்தம்" என்றார்.

ந - மேன்மைப் பொருட்டாய இடைச்சொல்; நக்கீரன், நல்வந்துவன் நக்கண்ணன் என்றாற்போல; "நச்சிலை வடிக்கண் நுதல் நங்கை" (கம்ப. பால. கோலங். 35) என்றார் கம்பரும். எண்வகை வறுமை, குணம், சம்பத்து, தனம், குலம், ரூபம், வித்தை, விவேகம், வயது என்ற எட்டினும் வறுமை.

29 திரவத் திரவத்த பூணூணிலேபூச் செயுள்விரைசந்
திரவத் திரவத்த யலாஞ்சுகப் பெயர்செப்பிடுமு
திரவத் திரவத்தி வாவறியாத குருட்டையுருத்
திரவத் திரவத்தி சங்கமமாவைய தீரத்தனே.

இ - ள்:- திர - நிலையாக; வத்திர அத்த பூண் ஊண் நிலே பூ செயுள் விரை - உடையும், பொன்னும் பூணூரங்களும் உணவும் உயர் பதவியும் பூமாலேயும் பாமாலேயும் வாசனைப் பொருளும்; சந்திரவம் திரவத்து - சவளசத்திரமும் ஆகிய இத்திரவியங்களுக்கு; அயலாம் - அயலாக; சுகப்பெயர் செப்பிடும் முதிரவத்து - சுகவாழ்விற்கு உரியவாகக் கூறப்படும் மனைவி, புத்திரர், பூமி என்ற மூவகைப் பொருள்களாலும் செருக்கி; இரவத் திவா அறியாத குருட்டை - இரவு பகலென அறியாது மயங்கிக்கிடக்கும் அஞ்ஞானத்தை; உருத்திர அத்திர - வெருண்டுவிடுக்கும் அம்புகளையுடையாய்; அத்தி சங்கம மாவைய - கடலொடு கலந்திருக்கும் மாவைப் பதியையுடைய; தீரத்தனே - தீரமுடையோனே, உன்னை வணங்குகிறேன் எ - று.

அத்திசங்கமமாவைய என்பதற்கு அத்திசம் கமம் மாவைய எனப்பிரித்துச் சங்குகள் நிறைந்திருக்கும் மாவைப் பதியையுடையோய் என்றும், அத்திர தீரத்தனே என இயைத்து அத்திரத்தைச் செலுத்தும் தீரமுடையோய் என்றும் உரைப்பினும் ஆம்.

வத்திரம் முதலாகக்கூறிய செல்வமனைத்தும் பெருகவுடையனுய், இரவுபகலறியாது அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கிக்கிடந்த சூரனுக்கும் நல்லறிவு காட்டிய முருகக் கடவுளின் சிறப்பினையுட்கொண்டு, " இரவத்திவாவறியாத குருட்டையுருத்திரவத்திர " என்ருர். "விம்மிதத்தனுகிவெய்ய சூரனிற்பமெய்யருள் செம்மல் சற்றளிப்ப, உண்மைகண்டு செப்பும் " (சீபரி. 586) எனவரும் தணிகைப் புராணம் காண்க.

அறப்பகைத்து நின்ற சூரனுக்கும் மெய்யருள் காட்டிய வள்ளலாகிய முருகன், செல்வச் செருக்கினுல் கண்மூடிக்கிடக்கும் மக்கட்கு அருள்செய்வன் என்பதும், எனவே செல்வர்களும் பிறரும் அவனை வணங்கி அருள்பெறுதல் நலமென்பதும் இதனுல் அறிவுறுத்தினுராம்.

30 திரத்தந்நீரத்தந்தாவளமாமுகன்சிந்திடச்செய்
திரத்தந்திரத்தந்துன்போத்துவானவர்சிந்தைவிபத்
திரத்தந்திரத்தந்தேமாவையீரெனச்சிந்தையுறுத்
திரத்தந்திரத்தந்தத்துற்றுநீப்பன்றென்றிக்கினலே.

இ - ள்:- திர - தீரம்பொருந்திய; தந்திர - தானைத் தலைவனை; தந்தாவள முகன் - யானைமுகத்தையுடையதாருகன்; சிந்திட - அழிய; செய்தீர் - செய்தவரும்; அத்தம் தீர - செல்வநிலை நீங்க; தம் துன்பு ஒத்து வானவர் - தமக்குண்டாகிய துன்பத்தைச் சொல்லி முறையிட்ட வானவர்களின்; சிந்தைவிபத்து - சிந்தைத்துயர்; ஈர - கெட; அத்தம்தந்தீர் - அபயாஸ்தம் கொடுத்தவரும்; தேமாவையீர் - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய மாவைப்பதியில் எழுந்தருளியிருப்பவருமான முருகப்பெருமானே; என - என்று; சிந்தையுறுத்தீர் - மனதிலே தியானித்துப் பரவுவீர்களாயின்; அத்து - உடல்வாழ்வில் எல்லையாகிய; திரத்து அந்தத்து - மனவலியழியும் மரண நிலையில்; உற்று - வந்து; தென்திக்கு இனல் - தென்திசைக்கு இறைவனை யமனால் உண்டாகும் துன்பத்தை; நீப்பன் - நீக்கிப் பாதுகாப்பான், எ - று.

தந்திரம், தந்திரம் என விகாரம்; அஃதாவது சேனை. தாருகன் யானை முகத்தோனுதலால் "தந்தாவளமுகன்" என்ருர். தாருகன் முதலிய அசுரர்கள் சூரனுக்குத் துணையாயிருந்து தேவர் திருவெலாம் கவர்ந்து அவர்களையும் துன்புறுத்தினமையின் அவர்கள் பரமன்பால் முறையிட்டுக்கொண்டது குறித்து. "அத்தம்திரத் தம் துன்பு ஒத்துவானவர்" என்ருர். ஓது ஒத்து என்ருயிற்று. ஒத்து என்பதனைத் தொழிற் பெயராகக் கொண்டு ஓதுதலையுடையவானவர்; என்று உரைப்பினுமாம். அபயாஸ்தம், அஞ்சன்மின், யாம் - நும்துயர் தீர்ப்பேம் எனக் கைகவித்தல்.

தந்தாவள மாமுகன் சிந்திடச் செய்தீர், வானவர் சிந்தைவிபத்து ஈர அத்தம் தந்தீர், மாவையீர் என்று சிந்தித்துப் பரவுமின் என்பது உலகவர்க்கு உரைத்தது. இவ்வாறு சிந்திப்பதனுல் வரும் பயன் கூறுவார், "தென்திக்கு இனல் நீப்பன்" என்ருர். அத்து, எல்லைப்பொருட்டு; இது அம்முச் சாரியை பெற்றது. அத்தம் தீர் அது அந்தத்து எல்லையின் நீங்குவதாகிய அந்த முடிவுநிலை; அஃதாவது மரணம்.

31 திக்கையத்திக்கையத்தார்மாவையாதிப சேரிருட்டந்
திக்கையத்திக்கையதங்கொண்டவற்கொல்லிசேயவது
திக்கையத்திக்கையத்தாதீரலந்தருதீப்பவக்கொ
திக்கையத்திக்கையத்தாதிநரகதிமவட்டமே.

இ - ள்:- திக்கு ஐ அத்தி - திக்கனைத்தும் பரவியுள்ள கடலின்; கையத்து ஆர் - பக்கத்தில் உள்ளதாகிய; மாவை யாதிப - மாவைப்பதியிலுள்ள அரசே; இருள் தந்து சேர் - காமமயக்கந் தருதற்குப் போந்த; இக்கை அத்தம்கொண்டவன் - கரும்புவில்லைக் கையிற்கொண்ட காமனை; கையத்து - வெறுத்து; கொல்லி - கொன்ற சிவனுடைய; சேயவ - மகனே; அவம் தரு தீப்பவக் கொதிக்கை - துன்பந்தரும் தீய பிறவிவெப்பத்தையும்; அத்திக்கை - அது காரணமாகப் பிறப்பிக்கும் திகைப்பையும்; அது ஆதி நரகதிமவட்டம் - அது முதலாக நரகலோகம் வரையிலுள்ள துன்பத்தையும்; அத்தா - அத்தனே; தீர் - தீர்ப்பாயாக; அத்திக்கை - நீ எழுந்தருளியிருக்கும் அத்திக்குநோக்கி; துதிக்கை - துதிப்பதே எமக்குத் தொழிலாகும். எ - று.

திக்கு ஐ அத்தி என்புழி, ஐகாரம் உடைமைப் பொருண்மை சுட்டி நின்றது. கை, பக்கம். கையத்தார் என்றுகொண்டு அப்பக்கத்தில் வாழ்பவர் என்றுமாம். தந்து, தரவென்பதன் திரிபு. கைத்து என்பது அகரச்சாரியை பெற்று, கையத்து என நின்றது. கொல் + இ, இகரம் உடைமைப் பொருட்டு; வில்லி என்றாற்போல. சேயவ என்புழியும் அகரம் சாரியை. திகைப்புப் பொருட்டாய திகையென்னும்வினை முதனிலைத் தொழிற் பெயராய், விகாரத்தால் ககரம் இரட்டித்து நின்றது. திமவட்டம் - திசையெல்லை.

அவம்தரு தீப்பவக் கொதிப்பையும் அது காரணமாக வரும் பிற துன்பங்களையும் போக்க முயல்வார். பவத்துக்குக் காரணமாக நிற்கும் காமவிருளைப் போக்கவேண்டும் என்னும் கருத்தையுட்கொண்டு, ''இருள் தந்து சேர் இக்கையத்தம் கொண்டவற் கொல்லி சேயவ'' என்றார். பவத்தால் திகைப்புற்றவர், அதனின்நீங்க வியலாது நரகத்துக்கு ஏதுவாகிய தீவினைகளையே செய்பவாகலின், ''அது ஆதி நரகதிமவட்டம்'' என்று முடித்தார். திக்கு நோக்கித் துதித்தலும், அவரைத் துதித்தலேயாம் என்ற கருத்தால், திக்கைத் துதிக்கை எம் தொழில் என்றார். எம்தொழில் என்பது அவாய்நிலை.

32 வட்டகவட்டகமார்மாவையவருள்வாரிசெல்கு
வட்டகவட்டகமாவோச்சவள்ளிமணாளவுரு
வட்டகவட்டகசச்சூரவாரிதிமாவினைய
வட்டகவட்டகநீக்கிக்கொணமாமயில்வாகனனே.

இ - ள் :- வட்ட - வட்டமான; கவட்டு - மலைப்பிளவுகட்கு; அகமார்மாவை - நடுவிடத்தே பொருந்திய; மாவைய - மாவைப்பதியினை யுடையாய்; அருள்வாரி - கருணைக்கடலே; செல் - மேகம்தவழும்; குவட்டகம் - மலைக்குவட்டின்கண்; கவண் - கவண்கல்லை; தக - ஏற்றவாறு சுழற்றியெறிந்து; மா ஓச்சு வள்ளிமணாள - தினைமேயவரும் விலங்குகளை யோட்டும் வள்ளிநாயகியின் கணவனே; உரு அட்ட - பலவேறு உருக்கொண்டு பொருத; கவட்ட - கயிறு கட்டப்பட்ட; கசச் சூர - யானைகளையுடைய சூரவன்மாவாகிய; வாரிதிமா - கடலிடத்தே நின்ற மாமரத்தை; இனைய - வருந்துமாறு; அட்டு - தடிந்து; அக்கவரு அகம் நீக்கி - அவனது மாயத்தை அவன் மனத்தினின்றும் போக்கியதனால்; கொள் - அவன் கொண்ட வடியமாகிய; மயில் - மயிலை; வாகனனே - வாகனமாகக்கொண்டவனே; அடியேன்மனத் திருளையும் போக்கித் திருவடிக்கு ஆட்கொள்வாயாக எ - று.

வள்ளிநாயகியார் கையிற் கவணேந்தித் தினைமேயவரும் விலங்குகளை அக்கவணிடத்துக் கல்லால் ஓச்சுதலால், அவற்றின் வன்மை மென்மைக் கேற்ப எறிந்தார் என்பது தோன்ற, ''கவண்தக மா ஓச்சுவள்ளி'' என்றார். சூரன்பொருமிடத்து மாயப்போர் பல செய்தானாதலின், ''உருவட்ட சூரன்'' என்றார், கவடு, யானைகட்டும் கயிறு; இது புரசை என்றும் கூறப்படும் முருகக் கடவுள் எறிந்த வேற்படைக்கு ஆற்றாது அஞ்சிக்கடற் கண்ணே ஒரு மாமரமாய் நின்றானென்றும் புராணம் கூறுதலின், ''சூரவாரிதிமா'' என்றார். அவன் பொருமிடத்தே மாயம் பல செய்வதுகண்ட முருகன், அவன் மனமயக்கத்தைத் தம் மெய்யருளால் போக்கியதும், அவன் அவர் திருவுருவம் கண்டு பரவியதும் பிறவும் கந்தபுராணம் தணிகைப்புராணம் முதலியவற்றுட் காண்க சூரனாகிய மாமரம் முருகனால் இருகூறாய்ப் பிளக்கப்பட்டதும், ஒருகூறு கோழியாகவும், ஒருகூறுமயிலாகவும் உருக்கொண்டு நிற்ப, கோழியைக் கொடியாகவும், மயிலை ஊர்தியாகவும் கொண்டான் என்பது குறித்து, ''கவடு அகம்

நீக்கிக்கொள்மாமயில் வாகனனே" என்றார். "இம்மையில் இரண்டுகூறும் எழுந்து குக்குடமயூர விம்மிதவுருவங்கொண்டு விண்ணவர் மருளவையம், மும்மையும் சிதர்ப்பதென்ன முழங்கி மேலெழுந்தவன்றே;" "அருள் விழி சேர்த்தலோடும் ஆணவமாதி மூன்றும், ஒருவியுள்ளுருகி நிற்பவூன்றலைப் பொடித்தபுள்ளை, மருவுதி கொடியாய் நந்தம் வாம்பரித்தேர்மேல் என்னுங், கிருவியூர் மஞ்ஞை நீத்தங் கெதிர்ந்த மாமயில்மேல் கொண்டான்" (சீபரி - 597.8) என்பது தணிகைப் புராணம்.

தன்னைப் பகைத்துப் பொருத சூரனது மனத்திருளையும் போக்கி அவன் கொண்டுபோந்த மயிலுருவத்தையும் ஏற்றுத் தனக்குப் பணிசெய்ய வமைத்துக்கொண்ட அருளாளனாதலின், நின்பால் அன்புற்றுப் பாமாலை சாற்றிப் பரவும் அடியேனையும் ஆட்கொள்ளவேண்டும் என்பது குறிப்பெச்சம்.

33 **கனகங்கனகங்கைமேல்வரைகாவலன்கைத்தெனமிக்**
கனகங்கனகங்கைகொண்டவர்கூறக்கடவுளர்பு
கனகங்கனகங்கணக்கைச்செண்டிற்செற்றசேய்கழற்கோ
கனகங்கனகங்குலென்மாவைத்தாழ்தியகந்தருக்கே.

இ - ள்: கனகம் - பொன்; கன - அகன்ற; கம் - வெண்மையான பனியுறைந்த; கைவரைகாவலன் - பக்கத்தை யுடைய மலையரசன்; கைத்து - கையிடத்தேயுளது; என - என்று; மிக்கன் மிகுந்துள்ளன வாகிய; கம் - பிரமகபாலமும்; கன - அலைசெறிந்த; கங்கை - கங்கையாறும்; கொண்டவர் - கொண்டவராகிய சிவபெருமான்; கூற - கூறவே; கடவுளர் புகல் - முனிவர்கள் விரும்புகின்ற; நகம் - மேருமலையை; கனகக்கணம் - பொற்குவியல் குறித்து; கைச்செண்டில் - கைச்செண்டால்; செற்றசேய் - அடித்துக் கைக்கொண்ட வழுதியாகிய குமரனுடைய; கழற் கோகனகம் - திருவடித் தாமரையையும்; கங்குல் என் கனமாவை இருள்போல் கருத்த மேகம் தவழும் மாவைப்பதியையும்; (நெஞ்சே) தாழ்தி - தலைவணங்கி வழிபடுவாயாக; தருக்கு - தாழாது செருக்கித் தருதல்; அகம் - பாவமாகும் எ - று.

கனகங் கைமேல் வரை காவலன் என்பதற்குப் பெரிய கங்கையாறு மேலே ஓடுதலையுடைய இமையமலையரசன் என்றும், கங்கன கங்கை கொண்டவர் என்றதற்குப் பிரமகபாலமும் மாணிக்கக் கல்லையுடைய பாம்பும் கையிற்கொண்டவர் என்றும் உரைப்பினுமாம். வீரபாண்டியன் பாண்டிநாட்டை யாண்டகாலத்தில் பெருவற்கடமுண்டாக, நாட்டிற்கு நலஞ் செய்வதற்கு வேண்டும் பொன் இல்லாதுபோனதால் வருத்த முற்ற அவ்வழுதி கனவில் இறைவன் தோன்றி, ''அடற்கதிர் வேலோய் மாரியரிதிப் போததனைவேண்டி, இடர்ப்படல்; வரைக்கு வேந்தாய் இருக்கின்ற எரிபொன் மேருத், தடப் பெரு வரையின் மாடோர் தனிப்பெரு முழையிவிட்டுக் கிடப் பதோர் எல்லையில்லாக் கேடிலாச் சேமவைப்பு'' (திருவிளை. மேரு. 10.) என்று மொழிந்தார். இதனையே, ''கனகம் கன கங்கை மேல்வரை காவலன் வைகத்தென'' மிக்கனகங்கனகங் கைகொண்டவர் கூற,'' என்றூர். பின்பு அப்பாண்டியன் அவ் வண்ணமே சென்று மேருவைக் கைச்செண்டிற் புடைத்து அக்கனகத் திரளைக்கொண்டுவந்தானுதலின், கடவுளர் புகல் நகம் கனகங் கணக்கைக் கைச்செண்டிற் செற்ற சேய்'' என்றூர். கனைக் கணத்தை எனற்பாலது விகாரத்தால் மெலிந்து அத்துச்சாரியை பெறுது முடிந்தது.

திருவடியாகிய தாமரையை மறவாது பணிக என்பவர், அதனை எழிதிற்கண்டுபணிதற்குரிய இடமும் உடன் உணர்த்து வாராய். ''கழற் கோகனகங் கனகங்கு லென்மாவைத் தாழ்தி'' எனத் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவாராய் உலகினர்க்கும் உரைத்தார். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டு வணங்காதிருப்பவர். அவ்வாறிருப்பது அவர் தம் சிந்தையில் செறிந்திருக்கும் செருக்கு என்றும், அதன் வழியே செல்வது பாவம் என்றும் கூறுவார் ''தருக்கு அகம்'' என்றூர். தருக்கு முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

34 கந்தவகந்தவநீள்பொழில்மாவைக்கடலினன்றி
கந்தவகந்தவறுகவுற்றுடிக்கடிமணமு
கந்தவகந்தவமேமறவாதுறைகன்னியருக்
கந்தவகந்தவனுயுறல்பார்த்தணிகைதலைக்கே.

இ - ள் :- கந்த அகம் - நறிய மணம் கமழும் இனிய சோலையுள்ள இடம் ; தவ - இனி வேறே எங்கும் இல்லையெ ன்னுமாறு; நீள் பொழில் - மண்ணுலகைவிட்டு விண்ணுலகு நோக்கி நீண்ட மரங்கள் செறிந்த சோலை சூழ்ந்த மாவைப் பதிக்குச்சென்று ; அன்று - தன்னொடு பொருதற்குவந்த காலத்தில் ; இகந்த - இளையவன் என்று இகழ்ந்த சூரபன்மா வினுடைய; அகம் - எண்ணம்; தவறுக - தவறும்படியாக ; கடலின் உற்று - கடற்குட்சென்று ; ஆடி - அவனையும் அவன் சுற்றத்தையும் அறக்கெடுத்துவென்று ; கடிமணம் உவந்து - திருமணம் செய்துகொள்ளக்கருதி ; அ - அத்தகைய விருப்பமே; அகம்மறவாது - நெஞ்சில் மறவாமல் ; தவம் உறை கன்னிய ருக்கு - தவம்செய்துகொண்டிருந்த திருமால் மகளிரான இருவர்க்கும் ; அந்த - அழகிய ; அகம்தவனுய் உறல் - மார்பு நல்குவதில் நீங்காதவனுயிருப்பது ; பார்த்து - பார்த்தாயி னும் கை தலைக்கு அணி - (நெஞ்சே) கையைத் தலையிலே குவித்துத் தொழுவாயாக எ - று.

பெய்துரைக்கப்பட்ட ஏற்புடைச் சொற்கள் இசையெச் சத்தால் பெறப்பட்டன. அன்று, உற்று, ஆடி, உவந்து, தவனுயுறல் பார்த்து, மாவைக்குச் சென்று கைதலை க்கு அணியென வினை முடிவுசெய்க. கடலின் உற்று ஆடி என இயையும்.

கன்னியர் இருவரும் சுந்தரி, அமுதவல்லியென்போரா வர்; இவர்களே பின்பு வள்ளிநாயகியாராகவும், தேவயானை யாராகவும் தோன்றியவர். இவ்வரலாற்றைத் தணிக்கைப் புரா ணக் களவுப்படலத்தும், விடையருள் படலத்தும் விரியக் காண்க. அவ்விருவரும் முருகவேளையே '' மணப்பவுன்னித் '' தவம்செய்தமையின், '' அகம் தவமே மறவாதுறை கன்னிய ருக்கு'' என்றார் வள்ளி தெய்வயானை சமேதராய் இருப்ப தைப் பார்த்து வணங்குக என்பதாம். ஆகம் அகமெனவும், தவானுய் என்பது தவனுய் எனவும் நின்றன.

35 தலைவிதலைவிசனத்திறந்தோர்பினுஞ்சார்ந்தனர்ம
தலைவிதலைவிகசிதானனமகிழ்தந்துபிணி
தலைவிதலைவிபவமினநேசச்சழக்கிலுறத்
தலைவிதலைவிதனமினுமாவைதொழாதவர்க்கே.

பிரிவிடைத்தலைவியது ஆற்றாமைகண்டதோழி தன்னுள்வருந்திக் கூறியது

இ - ள் : தலைவிதலைவிசனத்து இறந்தோர் - தலைவியிடத்தே விசனமுண்டாகப் பண்டுபிரிந்தொழுகிய தலைவர்; பினும் - பின்னரும் ; விபவம் இனம் சார்ந்தனர் - செல்வம்வேண்டிச் சென்றொழிந்தார் ; மதலை - மகனுடைய ; விது அலை - சந்திரனை யொத்த ; விகசித ஆனனம்-மலர்ந்த முகம்; மகிழ்தந்து-மகிழ்ச்சியைத் தருதலால்; பிணிதலை - (ஒருவாறு ஆற்றினும் அவன் தந்தையை நினைப்பிக்கின்றமையின்) தலைவன்பால் அன்பு தோன்றி இவள் உள்ளத்தைப் பிணித்து வருத்துவதால் ; விதலை - நடுக்கமும் ; நேசச் சழக்கு-அன்பிலரெனக்கொடுமை கூறலும் மேற்கொண்டு ; இல்உறு - மனையின் கண்ணே தங்கியிருக்கும் ; அத்தலைவிதலை - அத்தலைமகள்பால் ; மாவை தொழாதவர்க்கு – மாவைப்பதியைத் தொழாதவர்க்கு விசனம் மிக வுண்டாவது போல; விதனம்மினும் - விசனம் மிக்கு நிற்கிறது; இதற்கு யான் என் செய்வேன் எ - று.

'' இன்மையது இளிவும் உடைமையது உயர்ச்சியும் '' எண்ணும் தலைமகள் முன்னேசென்றதுபோலப் பின்னரும் பொருள்வயிற் பிரிந்தமை தோன்றப் '' பினும் விபவம் இனம் சார்ந்தனர் '' என்றாள். அவன் பொருள் கருதிச்சென்றது ஒருபுறமிருக்க, இவளது ஆற்றாமை முன்னையினும் மிக்கிருப்பதை நினைந்து, '' தலைவி தலைவிசனத்து இறந்தோர் பினும் சார்ந்தனர் '' என்றாள். மகன் முகங்கண்டு ஒரு கால் ஆற்றியிருக்கக் கருதினுட்கு, அவன் முகத்தழகு தலைவனை நினைப்பித்து நோய் மிகுவித்ததென்பாள். '' மதலைவிது அலைவிகசிதானனம் மகிழ் தந்து பிணிதலை விதலையும் நேசச் சழக்கும் '' உறுவித்ததென்றாள். '' தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள் என்பதனால் '' (தொல். பொருள்) மகனும் ஆற்றாமைக்கே ஏதுவாயினான் . நேசச் சழக்கு, தலைவன்பால் உள்ள அன்புகாரணமாக மகனைத் தெருட்டுவாளைப் போலத் தலைவன் கொடுமை கூறல்; '' செம் மால்வனப்பெல்லாம் நுந்தையையொப்பினும் நுந்தைநிலைப்பா

லுள் ஒத்த குறியென்வாய்க்கேட்டொத்தி; கன்றிய தெவ்வர்க் கடந்து களங்கொள்ளும் வென்றிமாட்டொத்தி பெரும, மற் றெவ்வாதி, ஒன்றினேம் யாமென்றுணர்ந்தாரை நுந்தை போல் மென்றேள் நெகிழவிடல்; பால் கொளலின்றிப் பகல் போன்முறை கோடாக்கோல் செம்மையொத்தி பெரும மற் றெவ்வாதி, கால்பொருபூவின் கவின்வாட நுந்தைபோல் சால்பாய்ந்தார் சாயவிடல்; வீதலறியா விழுப்பொருள் நச்சியார்க்கு, ஈதல் மாட்டொத்தி பெரும மற்றெவ்வாதி, மாதர் மென்ஞெக்கின் மகளிரை நுந்தைபோல், நோய்கூர நோக்காய்விடல்'' (கலி 86) என்றாற்போல வருவது, மிக்கு முடிய வேண்டியன விகாரத்தால் இயல்பாய் முடிந்தன. மினும் மிக்குத் தோன்றும். இத்துணையும் அழிவில் கூட்டத்து அவன் பிரிவாற்றுமை. மெய்ப்பாடு. அழுகை. பயன் - அயர வுயிர்த்தல். ''ஒன்றித் தோன்றும் தோழிமேன'' (தொல், பொருள்) என்ற விதியினால், இக்கூற்றுத் தோழிக்கு அமைவ தாயிற்று.

36 தவங்கதவங்கமரனடிகாட்டுஞ்சலதியிலா
தவங்கதவங்களிறல்பார்க்குமாவையன்சால்குடமா
தவங்கதவங்கனயன்மாலிடையிருள்சார்தினமெய்
தவங்கதவங்களடநோக்கிவாங்கறஞ்சக்கரமே

இ-ள். சலதியில் - கடலில் செல்லும்; ஏ தவ - மிக்க; கத-வலிய; வங்கம் - மரக்கலத்தின்; மரன் - கொடிமரம்; அடியில் காட்டும் - தங்கள் நிழலில் செல்லுமாறு உயர்ந்திருக் கின்ற; கதவங்கள் - ஆலமரங்கள்; இறல் - சாய்ந்து இடம் விடுவதை; ஆதவம்பார்க்கும் - சூரியன் பார்த்திருக்கும்; மாவையன் - மாவைப் பதியையுடைய முருகனது; தஞ்சக் கரம் - அருள்செய்யும் கையானது; சால்குடமா - பெருமை யமைந்த குடம்போலும் தலையையுடைய யானையும்; தவம் கதவு அங்கன் - கோதமாமுனிவனுடைய சாபத்தீ வெதுப்பப் பெற்ற மேனியையுடைய இந்திரனும்; அயன் – பிரமனும்; மால் – திருமாலும்; இருள்சார்தினம் - மயக்கமுற்ற அந்த நாளில்; எய்த - தன்பால் சரணடைய; அங்கு - அப்பொழுது; அ - அந்த; தவம் - அவரது தாபம்; அட - கெடுமாறு; நோக்கி - அருட்பார்வை செலுத்தி; வாங்கல் - அவர்களைத் துன்பத்தி னின்று எடுப்பதாகும் எ - று.

மாவைப்பதியிலுள்ள ஆலமரங்கள் வானளாவ உயர்ந் திருப்பதன் சிறப்பைக் கூறுவார். அதன் அடியில், மரக்கலங் கள் இனிது நிற்கவும் செல்லவும் கூடுமென்பார். '' தவங்க தவங்க மரனடிகாட்டுஞ்சலதியில் ஆதவம் '' என்றும்; சூரிய மண்டலம் வரையில் உயர்ந்திருத்தலால், சூரியன் இம்மரத் தின் கிளைகள் காற்றில் அசைந்து தான் செல்லுதற்கு இடம் விடுவது நோக்கிக் காத்திருப்பன் என்பார். '' அங்கு ஆதவம் இறல்பார்க்கும் '' என்றும் கூறினர்.

கோதமன் மனைவியான அகலிகையைக் காதலித்துத் தீநெறிக் கண்சென்று கூடி அவனால் மேனியெங்கும் கண்ணு மாறு சாபம் பெற்றது குறித்து, அவனைத் '' தவம்கதவங் கன் '' என்றார் தவங்கதவங்கன் என்பதனை தவ அங்கத அங் கன் எனக்கொண்டு பெரிய வாகுவலயமணிந்த மேனியனான தேவேந்திரன் என்றும் தலைமாலையணிந்த சிவனென்றும் உரைப்பினுமாம்.

'' இருள்சார்தினம் '' என்றார் முருகக் கடவுளேந்திய வேலுக்குரிய சத்தி முழுதும் தான் கொடுத்ததாக அயன் கூறக்கேட்டு அவன் ஆணவந்தீர மண்ணிடைச்செல்க என அவர் அவனைச் சபித்த காலத்தில், படைப்புத்தொழில் நிக ழாமையின் உலகில் பெருமயக்கமுண்டாயிற்றாகலின் இதனை, '' பலர் புகழ் மூவரும் தலைவராக ஏமுறு ஞாலந்தன்னில் தோன்றித் தாமரை பயந்த தாவிலூழி, நான்முக ஒருவற் சுட்டி '' (முருகு 162 - 5) என்ற முருகாற்றுப் படைக்கு ஆசி ரியர் நச்சினார்க்கினியார் உரைத்த உரைகாண்க.

தாபம் என்பது தாவம் எனச் சிதைந்து தவம் எனக் குறுகிற்று. அத்தவம்கெடச் செலுத்திய அருட் பார்வையை அடியோங்கள்பாலும் செலுத்தவேண்டும் என்பது குறிப்பு

37 சக்கரஞ்சக்கரஞ்செய்படைசூன்றணிந்தார்க்கருள்விஞ்
சக்கரஞ்சக்கரஞ்சொல்வார்தமன்பர்தனையவெம்ம
சக்கரஞ்சக்கரஞ்சால்கூற்றுறுமுனர்த்தாவருட்டஞ்
சக்கரஞ்சக்கரஞ்சாராதிருவினைசார்பவத்தே

இ - ள் :- அரஞ்செய்படை - அரத்தால் கூரிதாக்கப் பட்ட வாள்கொண்டு ; சக்கு சூன்று அணிதார்க்கு - கண்ணைப் பிடுங்கியருச்சித்த திருமாலுக்கு ; சக்கரம் அருள் - சக்கரப்படையைக் கொடுத்தருளியவரும் ; விஞ்சு அக்கர் - நெற்றியில் மேம்பட்ட கண்ணையுடையவரும் ; அஞ்சு அக்கரம் சொல்வார்தம் அன்பர் - திருவைந்தெழுத்தை யோதும் அடியார்க்கு அன்பராவாருமான சிவனுக்கு ; தனைய - மகனே ; வெம் - கொடிய; மசக்கர் - மயக்குகின்ற தூதரையும் ; அஞ்சக்கரம்- பயங்கரத்தைச் செய்தலையும் ; சால் - பொருந்திய ; கூற்று உறும் முன்னர் - நமன் உயிரைப்பற்றுதற்கு வருமுன்பே ; சக்கரம் சாராது - அழிவுறுமல் ; இருவினை சார்பவத்து - இருவினையும் பொருந்திய பிறப்பிலிருந்து ; தஞ்சக்கரம் - வரம் தரும் கையினல் ; அருள்தா - அருள் தருவாயாக எ - று.

திருமால் ஆயிரம் பூக்களைக்கொய்து சிவனுக்கு அர்ச்சனை செய்ய, அவற்றுள் ஒன்று குறையக்கண்டு தன் கண்ணைப் பிடுங்கி அருச்சித்த சிறப்புக் கண்டு சக்கரப்படை வழங்கினர் என்பது புராணம். "மாலுக்குச் சக்கரம் அன்றருள் செய்தவன்" என்பர் சேந்தனர். "திருவாஞ்சியத்தடிகள் பாதம் அடைந்தார் அடியார் அடியார்கட்கே" (சம். தே. திருவாஞ்சி 9) என்பவாகலின், "அஞ்சக்கரம் சொல்வார் தம் அன்பர்" எனச் சிவபெருமானைச் சிறப்பித்தார். "கூற்றுவருமுன் அருள் தா என்றார். வந்தபின் அறிவு மயங்குதலின், அவனை நினைத்தல் கூடாமை பற்றி. "எனைப் பகையுற்ருருமுய்வர் வினைப் பயன் வீயாது பின் சென்றடும்" (குறள்) என்பவாகலின் "சக்கரம் சாராது இருவினை சார்பவத்து" என்ருர். சங்கரம் சக்கரம் எனச் சிதைந்தது ; சங்கரித்தல், வினை.

38 பவநம்பவநம்பகன்றுரவளர்ப்பரனருள்வி
பவநம்பவநம் பனம்பிகைசேயருள்பண்பதுசோ
பவநம்பவநம்பரற்காருஞ்செய்தலெப்பாலினுநீ
பவநம்பவநம்வநந்நமம்மாவையிற்பஞ்சகமே

அக்கரசுதகம்

இ - ள் : பவனம் - விண்ணில் இயங்கி ; பவன் - காற்றிடைத்தவழ்ந்து; அம்பு - சரவணப்பொய்கையில் உருக்கொண்டு; அகன்று - அதனின் நீங்கி ; ஆர - முருகனும் நிலைமை நிரம்ப ; வளர்ப்பரன் - வளர்தலையுடைய பரமனாகிய முருகக் கடவுளின் ; அருள் - திருவருளே; **பவனம் - வீடாவது; விபவ -** அருட்செல்வ முடையனாய் ; நம் - நமக்கு ; பவ - மேலான ; நம்பன் - கடவுளாய் ; அம்பிகைசேய் - பார்வதி தேவியாருக்குப் புதல்வனாகிய முருகக் கடவுள் ; அருள் - அடியார்க் கருளும் அழகே; வனம் - **அழகாவது** ; சோபவனம் - பிரகாசமான தாமரைப்பூவைக்கொண்டு; பவம் - பிறப்பு ; நம் - அச்சம் கொண்டு நீங்க ; பரற்கு - முருகக் கடவுட்கு ; ஆரும் - எத்திறத்தாரும் ; செய்தல் - அருச்சித்து வணங்குவதே ; **நம் - வணக்கமாவது** ; எப்பாலினும் - எவ்விடத்தும் ; நீபவனம் - கடப்பமரம் செறிந்த சோலைகளையுடைய ; அம்மாவையில் - அம் மாவிட்டபுரமாகிய திருப்பதி ; பஞ்சகம் - விண் முதல் பூதமைந்தின் கூட்டமாகும் எ - று.

இப்பாட்டு அக்கரசுதகமாதலின், பவனம், வீடு; வனம் - அழகு ; நம், வணக்கம் எனப் பிரித்துப் பொருள்காணும் வகையில் அமைந்துளது காண்க. முருகப்பிரான் ஐம்பூதங்களிலும் நிலவியுலவிய செய்தியை, ''தேங்கொளியாய் வெளியடர்ந்து வளிதொடர்ந்து ஒள்ளொளி படர்ந்து தெளிநீர்ப்புக்கு நீங்கி விளையாட்டயர்ந்து தணிகையமர்பெரு வாழ்வை நினைந்து வாழ்வாம்'' என வரும் தணிகை புராணச் சுப்பிரமணியர் துதி (கடவுள் வாழ்த்து) யிற் கண்டுகொள்க; முருகனும் நிலைமையாவது கட்டிளமை குன்றாது எஞ்ஞான்றும் நிலைபெற நிற்கும்இயல்பு. பரமன் நெற்றிவிழியில் தோன்றினும் அம்மையார் முலைசுரந்தூட்டவுண்ட மகனாதலின், '' அம்பிகை சேய் என்றார். தேவியார் முலையமுதம் உண்ட செய்தியைத் தணிகைப் புராணத்து,'' மலையான் மடந்தை மகிழ்ந்துநீஇப் - புல்லியோருருச் செய்து கொங்கை பொழிந்த தீம்பயமூட்டினாள். (சீபரி. 85) என வரும் கவியால் உணர்க.

39 பஞ்சரபஞ்சரனென்றுழைப்பார்யமபாசர்கைவெம்
பஞ்சரபஞ்சரணேலரியாம்பகல்பற்றென்மது
பஞ்சரபஞ்சரமார்பொழின்மாவைப்பதியகடப்
பஞ்சரபஞ்சரசாசைநீக்கென்றுபணிந்திலரே.

இ - ள் : பஞ்சரம் - தம்முடம்பையே ; பஞ்ச - இப்பிரபஞ்சத்தில் ; அரண் என்று உயிருக்குப் பாதுகாப்பான இடமென்று கருதி ; உழைப்பார் - அவ்வுடலைப் பெருக்குதற்குரியவற்றை நாடியுழைப்பரேயன்றி ; யமபாசர் - யமதூதருடைய ; கை - கையிலுள்ள ; வெம்பு அம்சரபம் - வெதுப்புகின்ற வலிய இருப்புச் சலாகை ; சரண் - சென்று தாக்குதற்கு இலக்காம் (என்று) ; ஏலர் - கருதுவதேயிலர் ; யாம்பகல் பற்று என் - யாம் மெய்யடியாரிற் பிரிந்து அவர்பால் அன்பு வைப்பதனுல் பயன் என்னும் ; மது பஞ்சர - வண்டினம் பஞ்சரம் என்னும் இசையினைச் செய்யும் ; பஞ்சரமார் பொழில் - கிளிகள் நிறைந்த சோலைகளையுடைய ; மாவைப்பதிய - மாவைப்பதியையுடையாய் ; கடப் பஞ்சர - கடப்பமாலையையணிந்தவனே ; பஞ்சரச ஆசை - ஐம்புல ஆசையை ; நீக்கு என்று பணிந்திலர் - நீக்குவாயாக என்று அன்னர் பணிவதும் இலர் எ-று.

மாவைப்பதிய, கடப்பஞ்சர, உழைப்பார், ஏலர், பணிந்திலர் அவர் யாம் பற்றுவைப்பது என்னும் என இயைத்து முடிக்க. சரண், இலக்கு. உடலை உயிர்க்குப் பாதுகாப்பாகக் கருதி உழைக்கின்றனரேயன்றி, உயிர்க்கு உண்மைக் காப்பு நிலையமாகிய நின் திருவடியை நினைந்திலர் என்பார். யமபாசர் கைவெம்பு அஞ்ச சரபம் சரண் (என்று) ஏலர்'' என்றார். அவர் அது செய்தற்குக் காரணம் ஐம்புலன்கண்மேற் செல்லும் ஆசையாதலின், அதனை நீக்கென்று நின்னைப் பணிந்திலர் என்றற்கு '' பஞ்சரச ஆசை நீக்கென்று பணிந்திலரே '' என்றும், அவரோடு கூடியவழி அவர் தம்மையும் அவ்வாசைச் சூழலில் அழுத்திக் கெடுப்பரென்பார். '' யாம் பகல் பற்றென் '' என்றும் கூறினர். '' பத்தரோடிணங்குக ; அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தையுணர்த்துவராகலான்'' என்பது சிவஞானபோதம்.

40 திலகந்திலகந்தவர்தொழுமாவையன்சிரலைச்செந்
திலகந்திலகந்தருநுதன்மாமுகற்செற்றென்னுளத்
திலகந்திலகந்தொலைப்பானமர்ந்தவன்சீரடிதாழ்ந்
திலகந்திலகந்துகிலென்றொலைப்பேயலதென்செயுமே

இ - ள் :- திலகம் - மேலான ; தில - குளிர்ந்த வெள்ளி மலை வாசிகளான ; கந்தவர் - விச்சாதரர் கந்தருவர் முதலியோர் ; தொழும் - வணங்குகின்ற ; மாவையன் - மாவைப் பதியையுடையவனும் ; சீரலை - திருச்சீரலைவாயென்னும் செந்திலகம் - திருச்செந்தூரிடத்தே ; திலகம்தரும் நுதல் மாமுகன் - புள்ளிபொருந்திய நெற்றியையுடைய யானை முகனை தாருகனை; செற்று - அழித்து ; என் உளத்துஇலகு - என் உள்ளத்தே நிலவும் ; அகம் - பாவங்களை ; தொலைப்பான் - தொலைத்தருளுபவனுமாகிய ஆறுமுகக் கடவுளை ; அமர்ந்து - விரும்பி; சீரடிதாழ்ந்து - அவருடைய சிறப்புடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி ; இலகம் - விளங்குவோமாக; அகம்துகில் – மனைமக்கள் வீடு மாடு முதலியனவும், ஆடையாபரணாதிகளும்; தொலைப்பேயலது - கழித்தற்குரியனவேயன்றி; என்செயும் - என்னபயனைச் செய்வனவாம் ; இறந்தால் உயிரோடு தொடர்ந்து வந்து உறுதிநல்குவனவல்ல என்பது குறிப்பு.

அந்தில், தில் என்பன அசை. மனை மக்கள் வீடு ஆடை ஆபரணம் முதலியவற்றிற்காகப் பெரிதும் முயன்று கெடுவதை விடுத்து முருகன் திருவடிகளை வணங்கி இலகுவோமாக என்பதாம். எனவே நாம் நிலைத்தவையெனக்கருதும் பொன்னும் பொருளும் நிலையின்றிக் கழிவன என அவற்றது நிலையாமையுணர்த்துவார். '' அகம்துகில் தொலைப்பேயலது என்செயும் '' என்றார்.

தாருகன் முதலிய அசுரர்களை அழித்தருளிய முதல்வனுக்கு, என் மனத்திடைக் கலிக்கும் அழுக்கினைப்போக்குதல் அரிதன்று என்றற்கு, திலகந் தருதல் மாமுகற் செற்று என் உளத்து இலகு அகம் தொலைப்பான் அமர்ந்தவன் '' என்றார்.

இலகுவம் என்பது சாரியை பெறாது, இலகம் என முடிந்தது. குளிர்ச்சிப் பொருட்டாயசில் என்பது தில் என நின்றது.

41 தென்றலைதென்றலையார்மாவையிலெற்றெறுதல்புரிந்
தென்றலைதென்றலைவிட்டாரருள்வர்முன்சேர்வர்கருத்
தென்றலைதென்றலையன்னதுன்பாறல்சிகிமிசையிந்
தென்றலைதென்றலைநோக்கின்றிப்போயநஞ்சிந்தையரே

தலைவி வன்புறை எதிரழிந்தது

இ - ள் : தென்தலை - தெற்கின்கண்ணதான; தென்தலையார் - அழகிய இடத்திற் பொருந்திய ; மாவையில் - மாவைப் பதியில்; என்தெறுதல் புரிந்து - என்னைவருத்துவதை விரும்பி; என்தலை - என்னிடத்தே; தென்றலைவிட்டார் - தென்றற்காற்றைச் செலுத்தியுள்ளார்; என்று அலையன்ன - சூரியன் வெதுப்புவதுபோல வருத்துகின்ற ; துன்பு - பிரிவுத் துன்பத்தை ; ஆறல் - ஆற்றும் திறத்தையும் ; சிகிமிசை இந்து - மரத்தை மேலேயுடைய - சந்திரன்; என்தலை - என்னை ; தென்றலை - துயருறுத்தலையும் ; நோக்கின்றி – நோக்காது. போய - பொருளே நோக்கிச் சென்ற ; நம் சிந்தையர் - நம் மனத்தின் கண்ணரான காதலர் ; அருள்வர் - அருள்மிகச் செய்பவர் (ஆதலால்) ; முன்சேர்வர் - நம் முன் விரையவந்து சேர்வர் ; கருத்து - இதுவே அவர் கருத்து; என்றல் - என்று சொல்வதை விட்டொழிப்பாயாக எ - று.

தென், அழகு. விட்டார், விட்டுச்சென்றார் என்றுமாம். என்று - சூரியன் ; ஒளிப்பொருட்டாய எல்லென்னும் சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயர் ; இஃது என்றூழ் என்றும் வழங்கும். அலை, அலைத்தல். தென்றுதல் - வருத்துதல். என்றல், அல்லீற்று எதிர்மறைவியங்கோள் வினைமுற்று.

தலைமகன் இளவேனிற் பருவம் குறித்துச்சென்றவன், அதற்குரிய தென்றல் வந்தும் அவன் வாராமை கண்டு ஆற்றாளாகிய தலைவியைத் தோழி, தென்றல் அவர் வரவைத் தூதாக உரைக்கின்றது ; அவர் விரையவருவர் நீ வருந்துதல் ஒழிக என்றாளாக, எதிரழிந்த தலைவி அவள் கூற்றையே கொண்டெடுத்து மொழிந்து, '' எற்றெறுதல் புரிந்து என்றலை தென்றலை தென்றலைவிட்டார் '' என்றாள். தென்றலால் தனக்கு உண்டாகும் வருத்தத்தை, '' என்று அலையன்ன துன்பு '' என்றும், மாலைப்போதில் திங்களெழுந்து குளிர்நிலவு பொழி

யக்கண்டு வருந்துபவள், ''சிகிமிசை இந்து என்றலே தென் றல்'' என்றும் கூறி, தலைவனைக் கொடுமை கூறுவாள் ''நோக் கின்றிப் போய நம் சிந்தையர் என்றாள்.

இவ்வாறு கூறக்கேட்கும் தோழி, அவர் அருளுடையர், முன்சேர்வர், கருத்து இது என்று வற்புறுத்திஞளாக. ஆற்ரு மையால் எதிரழிந்து, ''அருள்வர் முன்சேர்வர் கருத்து என் றல்'' என்ருள். இஃது அழிவில் கூட்டத்தவன் பிரிவாற் ருமை.

முழுத் திங்களின் களங்கத்தைக் காண்பவர், அதனை மரம் எனக் கூறுவதுண்மையின் அதுகொண்டு ''சிகிமிசை யிந்து'' என்ருர்போலும்; எதிர்நின்ற மரத்தின் உச்சியில் சந்திரன் தோன்றக்கண்டு இவ்வாறு உரைத்தாள் என்றுமாம்.

42 சிந்துரசிந்துரநேர்பலகூறுவர்தீநெறிந
சிந்துரசிந்துரவாரனைமாவையனையிமங்க
சிந்துரசிந்துரனுற்பொழிவெற்பனைச்செஞ்சடைநோய்
சிந்துரசிந்துரகத்தார்சுதற்பணிசேதனத்தே

இ-ள் :- தீநெறி நசிந்து - தீ நெறியால் நல்லோர்களைத் துன்புறுத்தித் திரிந்த; உர - வலிய; சிந்துரவாரனை - யானை முகத்தையுடைய தாருகனைக் கொன்றவனும்; மாவையனை - மாவைப்பதியில் எழுந்தருளியவனும்; இமங்கசிந்து - பனியு ருகி; உர - பெருகிவரப்பெற்று; சிந்துரனுல் - குள்ளனுகிய அகத்தியனுல்; பொழிவெற்பனை - நீர் பொழியப்பெறும் மலை யினையுடையவனும்; செஞ்சடை - சிவந்தசடையில்; நோய் சிந்து - உற்றதுயர் கெடுமாறு; உரசு இந்து - பொருந்திய சந் திரனையும்; உரகத்தார் - பாம்புமுடைய சிவனுக்கு; சுதன் - மகனுமாகிய முருகனை; பணி - பணியும்; சேதனத்தை - அறி வுடைமைகண்டு; சிந்து - மனமானது; ரசிந்து - இன்புற்று உரம் நேர் பல - ஞானபலம் தருவனவாகிய பல மந்திர மொ ழிகளை; கூறுவர் - பெரியோர் நமக்கு உபதேசித்தருள்வர் எ - று.

சிந்துர ஹரன் என்பது சிதைந்து திரிந்து சிந்துவாரன் என நின்றது. அறவோர், தேவர், முனிவர் முதலாயினோர்க்குத் தீங்கு செய்வதே நெறியாகக் கொண்டிருந்தானுகலின், தாருகனே, " தீ நெறி நசிந்து உர சிந்துன் '' என்றூர்; '' பாரகத்துயிர்வாட்டும் பதகன் '' (சீபரி. 53) என்று தணிகைப் புராணம் கூறுதல் காண்க. உரவு, பெருகுதல்; ''ஊர் தொறும் உய்த்து உராய் வெள்ள நாடு மடுத்து விரைந்ததே'' (சீவக. 3) என வருதல் காண்க. அகத்தியர் கங்கையிலிருந்து கொணர்ந்த நீரால் பொதியமலேயில் தங்கி முருகனே வழிபட்டாரென்பது புராண வரலாறு. இதனேயுட்கொண்டு, ''இமம்கசிந்துரசிந்துரனுல் பொழிவெற்பனே'' என்றூர். கங்கை இமம்கசிதலால்வரும் நீராதல் தோன்ற, '' இமம்கசிந்துஉர ' என்றூர். உராய்வர எனற்பாலது உர என்றே நின்றது.

தக்கன்தந்த சாபத்தால் மெலிந்து வந்த சந்திரனேச் சடையில் வைத்து ஆதரித்த பரமன் செயலே வியந்து கூறுவார், சந்திரனே,''செஞ்சடைநோய் சிந்து உரசு இந்து'' என்றூர். சிந்து எனும் முதல்நிலே, வினேயெச்சப்பொருட்டு; " வரிப்புனேபந்து '' என்புழிப்போல.

முருகன் திருவடியைப் பரவும் வாய்ப்பு, நல்லறிவுடையார்க்கன்றியாகாமையின், அதனே, " பணிசேதனம் என்றும், அதனேக்கண்டு வியக்கும் சான்ரூேர், அம்முருகனது திருவருளே விரையப்பெறுவதுகுறித்து மந்திரம் பல உபதேசிப்பர் என்பார், '' உரம் நேர் பல. கூறுவர் '' என்றூர். சிந்தை, சிந்து என்றும், ரசித்து ரசிந்து என மெலிந்தும் நின்றன. ரசம் என்னும் சொல்லடியாகப்பிறந்த வினேயெச்சம்.

இதனுல், முருகன் திருவடி பரவும் நற்பணி மேலோர்க்கு விரும்பம் பயந்து அவர் அருள் பெறுதற்கு ஏதுவாதலும் உணர்த்தப்பட்டது.

43 சேதகஞ் சேதகஞ் சந்திகழ் மாவைய தியவுணஞ்
சேதகஞ் சேதகஞ் செய்வேல ராவணற் செற்றதுரி
சேதகஞ் சேதகஞ் சாய்த்தோன் மருகதித் தித்திடுநஞ்
சேதகஞ் சேதகஞ் சாரா தருணன்றிற் செல்லுகைக்கே

இ-ள்:- சேதகம் - சேறுடைய வயல்களில்; சேதகஞ்சம் - செந்தாமரைகள்; திகழும் - பூத்து விளங்கும்; மாவையா - மாவைப் பதியிலுள்ளவனும்; தீயவுணம் - தீய அவுணர் திரள்; சேது அகம் - செய்து கொண்ட அரண்களை; சேதகம் செய் வேல - சேதம் செய்த வேற்படையையுடையவனும்; ராவ ணற் செற்று - இராவணனைப் பகைத்து; அதுரிசுதக - அவன் செய்த அக் குற்றத்துக்குத் தக்கவாறு; சேதகம் சாய்த்தோன் மருக - அவனையும் அவன் செயற்குத் துணை செய்தோரையும் அழித்து, அவர் தம் உதிரக் குழம்பு பெருக்கிட்டோடச் செய்த இராமனாகிய திருமாலுக்கு மருமகனுமாகிய முருகக்கடவுளே; தித்தித்திடும் நஞ்சே தகும் - தித்திப்பதொரு விஷமே போலும்; அஞ்சு - அஞ்சத்தக்க; ஏத - பிறவித் துன்பத்தைத் தரும்: கம் சாராது - இந்திரலோக முதலிய போக லோகங்கட்குச்செல்லா மல்; நன்றில் செல்லுகைக்கு - அந்தமில் இன்ப நிலையமாகிய வீட்டினை யடைதற்கு; அருள் - அருள் புரிவாயாக எ - று.

செம்மைகஞ்சம் - சேத கஞ்சம், கஞ்சம், தாமரை அவு ணர் கூட்டத்தின் தொகுதியை ''அவுணம்'' என்றார். அவு ணம் என்பது அவுணர் செய்கையையும் குறிக்கும். சேது, செய்யப்பட்டது; அணையுமாம். சேதம், சேதகம் எனவந்தது. செற்றத் துரிசு எனற்பாலது விகாரத்தால் செற்றதுரிசு என நின்றது. தகச் சேதகம் என்புழிச்சகர மெய் மெலிந்தது.

இந்திரலோக முதலிய பதங்கள் போகம் தரும்கால், இன்பமாய், முடிவில் பிறவிக்கே ஏதுவாதலின் நஞ்சாய் இருத் தலின், ''தித்தித்திடும் நஞ்சே தகு'' என்றும், அவற்றை நினைத் தவழி, நெஞ்சு திடுக்கிடத்தக்க அச்சமும் அவலமும் உண்டா தலின் '' அஞ்சுஏதகம் '' என்றும் கூறினர். ககரமெய் எதுகை

யின்பம் குறித்துக் கெட்டது. அஞ்சுஏது அகம் எனப் பிரித்து அஞ்சுதற்கு ஏதுவாகிய இந்திரலோக முதலியன என்று உரைப்பினும். தித்தித்திடு நஞ்சு என்றது. '' பாலாகித் தோன்றிப் பருகினுராவிகொளும் ஆலாலம் '' (கந்தபு. - வள்ளி) என்பதனோடு ஒப்புநோக்குக.

அந்தமில் இன்பத்து அழிவில் வீடு, அறப்பயனாதலின் '' நன்று '' என்றார். நன்று, அறமாதல், '' வீழ் நாள் படாஅமை நன்றாற்றின் '' (குறள் 38) என்பதனால் உணர்க.

இதனால், பதமுத்தியினும் பரமுத்தியே வேண்டப்படுவதென வற்புறுத்தியவாறு காண்க.

44 கைக்கிளை கைக்கிளை யாழ்நீக் கிக்கஞ்சக் கழலுறுத
கைக்கிளை கைக்கிளை யார்சா ரன்மாவை க்கடவுளுண்ண
கைக்கிளை கைக்கிளை யோன்பொருள் பேசிக் கனையிருளுற்
கைக்கிளை கைக்கிளை முத்தொளிர் காலையிற்காத்தனனே

தோழி தலைவியைத் தலைமகனுடன் போக்குடன் படுப்பாள் கூறியது.

இ - ள்:- கஞ்சக் கழல் உறுதகைக்கு - தாமரை போலும் திருவடியில் வீரகண்டையணியும் பெருந்தகைகளின்; கைக்கு இளைவரையாது கொடுக்கும் கைகட்கு நிகராகாது பின்னிட்ட; இளை - மேகங்கள்; ஆர் சாரல் மாவை - அக்குறை நீங்கத் தவம் கிடப்பனபோலப் படிந்து கிடக்கும் சாரலையுடைய மாவைப் பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும்; கடவுள் - முருகக்கடவுளுடைய; உள் நகைக் கிளை - உள்ளம் விரும்பும் அன்பரைப்போலும்; கைக்கிளையோன் - ஒழுக்கமும் கேண்மையுமுடைய தலைவர்; கை - கையால்; கிளை - இயக்கப்படும்; கைக்கிளையாழ் - கைக்கிளையென்னும் நரம்பினையுடைய கந்தருவரது நெறிபோலும் களவு நெறியை; நீக்கி - இனிக் கைவிட்டு; வரை பொருள் பேசி - வரைதலையே பொருளாகக்தெருண்டு; கனையிருள் - மிக்க இருட்காலத்தே; உற்கைக்கிளை - விண்மீன் கூட்டம்; கை பக்கத்தே கிடக்கும் மணலைக் கைகளால்; கிளை - கிளைத்த

வழித் தோன்றும் ; முத்து ஒளிர்காலையில் - முத்துப்போல் ஒளிசெய்யும் நடு வியாமத்தே ; காத்தனன் - கொண்டுதலைக் கழியுமுகத்தால் நம்மைக் காக்க வந்தனர் ; நீ இப்பொழுதே எழுவாயாக எ - று.

போர்த்திருவும் ஏனைத்திருவும் உடைமைதோன்ற, "கஞ்சக் கழலுறுதகை" என்றார். தகையெனவே, இவர்கள் வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மையாகிய ஆண் தகைமையு டையர் என்பது பெற்றாம். இவற்கு இளைத்த மேகம் மாவைச் சாரலில் படிதலால், அப்பெருந்தகைகளை விஞ்சுதற்கியலா விடினும் அவரையொப்பவேனும் நீர் வழங்குதற்குரிய தகை மைபெறல்வேண்டித் தவம் கிடப்பனபோலும் என்று எண்ணு தற் இடமுண்டாகிறது.

கடவுள் உள்நகைக்கிளை போலும் கைக்கிளையோன் என்று தோழி தலைமகளைக் குறித்ததனால், முருகக் கடவுளு டைய அன்பர், பிறவெல்லாம் பேரின்பப் பேற்றினை யெய்தா வாறு தகைத்துச் சிதைக்குமென்று தெளிந்து முருகன் திரு வடிக்கண் அன்பு பூண்டு ஒழுகுவதுபோல தலைவரும் ஊரவர் எடுக்கும் அலரும், அது காரணமாக நின்பாலுண்டாகும் மெலிவும் நமது அறத்தொடு நிலையும் பிறவும் நாம் பெறு தற்குரிய இன்பத்தைப் பெறாதவாறு இடையீடு செய்யுமென்று உடன் போக்கினைத் தெருண்டுவந்தார் எனக் குறிப்பித்தாளா யிற்று. கைக்கிளை கைக்கிளை யாழ் என்பன யாழையே விசே டித்து நின்றன யாழ் அடையடுத்த ஆகுபெயராய்க்களவொழுக் கத்திற்காயிற்று. உற்கைக்கிளை முத்துப்போல் ஒளிர்கின்றன என்றதனால் திங்களில்லாத நள்ளிநட்காலமென்பதுபெற் றாம். இஃது உடன் போக்கிற்கு உகந்த காலமாகும்.

பக்கத்தே கிடக்கின்ற மணலைக் கிளைத்தவழி, முத்துக் கள் தோன்றி ஒளிசெய்யுமென்றதனால், ஈண்டு நாணழிவு குறி த்துச் சிறிது தாழ்த்து நிற்போமாயின் தாயர் முதலியோர் கண் விழித்து இடையீடு செய்வர் என உள்ளுறுத்துரைத்தாளாம். கிளைத்தல், தோண்டுதல். "மணற்கிளைக்க நீரூறும் மைந்தர் கள் வாய்வைத் துணச்சுரக்குந் தாய்முலை யொண்பால்" (திரு வள். மாலை 81) என வருதல் காண்க. மெய்ப்பாடு. உவகை ; பயன் தலைவிகேட்டுப் போக்கொருப்படுவாளாவது.

45 கார்த்திகை கார்த்திகை யார்குமி டோன்றி கவினநிலக்
கார்த்திகை கார்த்திகை நீர்விழ வோங்குங் கடல்குடைந்துங்
கார்த்திகை கார்த்திகை மீனல வன்சுடர்க் காடுதிருக்
கார்த்திகை கார்த்திகை மாவையற் காண்முத்தி கண்டனையே

இ - ள் :- கார்த்திகை - காந்தளும் ; கார் - பெரிய ; திகை - வேங்கையும் ; ஆர் குமிழ் - அரிய குமிழ மரமும் ; தோன்றி – தோன்றியும் ; நிலம் கவின - நிலம் அழகுபெறுமாறு பூத்து அழகுசெய்ய ; கார்த்து - கார்காலத்து; கார் : கரிய மேகம் ; திகை - திசையெங்கும் பரவி ; இகு ஐநீர்விழ - சொரியும் மேன்மையான மழைநீர் பொழிதலால் ; ஓங்கும் கடல்குடைந்தும் - பெரிய கடலில் மூழ்கிக்கிடந்தும் ; கார் – மழைக்குளிருக்கு ; திகை - திகைத்த ; கார்த்திகைமீன் - ஆரல்மீனும் ; அலவன் - நண்டும் ; சுடர்க்கு ஆடு - வெயிலொழியில் கரையில் விளையாட்டயரும் ; திருக்கார்த்திகை - அழகிய கார்த்திகை நாளில் ; கார்த்த - கரிதாகிய ; இகை - கற்றிரள்களையுடைய ; மாவையன் - மாவைப்பதியிலுள்ள முருகப்பெருமானை ; காண் - (நெஞ்சே) காண்பாயாக ; முத்தி கண்டனை – காணின் முத்திபெற்றாயாகுவை எ - று.

'' கோடல்குவிமுகையங்கைஅவிழ, தோடார்தோன்றி குருதிபூப்ப ' (முல்லை 95 - 6) என்றும், '' இமிழிசை வானம் முழங்கக் குமிழின்பூப் பொன்செய் குழையின் துணர் தூங்க '' (கார் 28) என வருவனவற்றால் இப்பூக்கள் கார்காலத்தே மலர்வனவாதல் தெளியப்படும். திகை, தீகையென்பது ; அஃதாவது குறிப்பு மொழியாய் வேங்கை மேற்று ; '' தீத் தீண்டு கையார் '' (திணைமா. 5) என்றாற்போல.

கார்காலத்து மழைபொழியுமிடத்து ஆரலும் நண்டும் மிக்க களிப்புற்று செருக்கித் திரியுமாயினும், ஈண்டுக் குளிர் மிகுதியால் கரையேறி வெயிலில் விளையாட்டயர்தலும் உண்மையின், அதனைக் கூர்ந்து நோக்கி இவ்யமகத்து அமைத்துப் பாடியது நோக்க, இப்புலவர் இயற்கைக் காட்சியில் மிக்க ஈடுபாடுடையவர் என்பது புலனாகிறது. கார்த்திகை நீர்விழ வோங்குங் கடல் குடைந்தும் என்றதொடர், கார்த்திகை மாதத்தில் நீராட்டு விழாவின் கண் கடலாடியும் என்பதொரு நயந்தோன்றிற்று.

கார்த்திகை மாதத்தில் கார்த்திகை நாளில் மாவைப் பதியில் முருகனைக் கண்டு தரிசிக்கும் பயன் பெரிதென்பார், '' கார்த்திகை நாளில் மாவையனைக் காண்க '' என்றும், காணும் பயனை, '' முத்தி கண்டனை '' என்றும் கூறினார். சுடர்க் காடு - திருக்கார்த்திகை, கார்த்திகை மாவையற்காண் என்ற தொடரைத், மேலைக் கார்த்திகை நீர்விழவோங்கும் கடல் குடைந்தும் என்பதனோடு உடன் வைத்து நோக்குமிடத்து. கார்த்திகை மாதத்துக் கார்த்திகை நாளில், நீர்விழா நடத் தலும், கடலாடுதலும் சுடர்க்காடுபோல விளக்கேற்றிவைத் துப் பரவுதலும் நிகழ்வதாகிய கார்த்திகை விழா நிகழ்ச்சி இனிது தோன்ற நிற்கும் நயம் காண்க. கார்த்திகை நீர்விழ வோங்கும் கடல் குடைந்து, சுடர்க்காடு திருக்கார்த்திகை கார்த்திகை மாவையற்காண். முத்திகண்டனையாம் என நயப் பொருட்கேற்ப இயைத்து, திருக்கார்த்திகை கார்த்திகை என்பவற்றிற்கு. கார்த்திகைத் திங்கள் கார்த்திகை நாளில் மாவையனைக் காண்க என உரைத்துக்கொள்க. இக்கார்த்திகை விளக்கீட்டு விழா இரண்டாயிரமாண்டுகட்கு முன்பிருந்தே தமிழ் நாட்டவர்க்கு உரிய விழாவாய் நடைபெற்று வருவ தொன்று என்பது, '' குறுமுயல் மறுநிறங்கிளரமதி நிறைந்து, அறுமீன் சேரும் அகலிருள் நடுநாள், மறுகு விளக்குறுத்து மாலை தூக்கிப், படிவிறன் மூதூர்ப் பலருடன் துவன்றிய, விழவுடனயர வருகதில் அம்ம '' (அகம்) என்பதனால் இவ் வுண்மை துணியப்படும். இற்றைநாளில் பண்டைத் தமிழ் நெறியைக் கைநெகிழ்த்து பிறநாட்டு விழாவும் நடையும் பெரி தும் மேற்கொளல் வேண்டும் எனும் பேதைமை, நாட்டவர் மனதில் இடம்பெற்று நிற்பதால், இந்நாட்டில் காணப்படாத தீபாவளியில் செருக்கிக் களியாட்டயர்கின்றனர். '' ஏதம் கொண்டு ஊதியம் போகவிடலன்றோ பேதைமை.''

இகை, கற்றிரள்; இஃது இகுப்பம்,, இகுப்பு, இகை யென வழங்கும். இகையென்பது அருகிய வழக்கிற்றாய், கொங்குநாட்டு மலைவாணரிடையே காணப்படுகிறது; '' இகை யிகையாயிருக்கிறகல் '' என்பது அவர் வழக்கு. '' இருங்கல் இகுப்பத் திறுவரை சேராது குன்றிடம் பட்ட வாரிடரழு வம் '' (மலைபடு 367 8) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. கார்த்த இகை - கார்த்திகையெனப்பெயரெச்சத்தகரம் கெட்டு முடிந்தது இனி, திருக்கார்த்திகையைத் திங்களாகவும்,கார்த்தி கையைக் கார்த்திகைநாள்விழாவாகவும் கொள்ளினுமமையும்.

46 கண்டன கண்டன மார்கடன் மாவைவைக் காவிசையங்
கண்டன கண்டன மென்மொழி மாப்புனங் காவல்வள்ளி
கண்டன கண்டன கந்தொலேத் தானேக்க டப்பமலர்க்
கண்டன கண்டன மையனேக்காண் டிமோக் கந்தருமே.

ஐயமறுத்தல்

இ - ள் :- கண் - உயர்வாகக் கருதப்படும்; தனமார் கடல் மாவையைக் கண்டனகா - முத்தும் மணியும் பவளமுமாகிய செல்வம் நிறைந்த கடல்சூழ்ந்த மாவைப் பதியைக் கண்டவையாகிய சோலேகள்; விசையம்கண்டன - சூரியமண்டலத்தைக் கண்டன; (ஆதலால்) கண்டு அன - கண்ட சர்க்கரை போலும்; மென்மொழி - மிருதுவாகப் பேசும் சொற்களேயும்; மாப்புனம் காவல் - பெரிய தினேப்புனத்தைக்காத்தலுமுடைய; வள்ளிகண்ட - வள்ளிநாயகியார்கண்டு வெருவிய; அல்நகு அண்டன்நகம் - இருள்போலும் மேனியோடுபோந்து அச்சுறுத்துவான்போன்று பிளிறியுதவிய விநாயகக் கடவுளாகிய யானேயை; தொலேத்தானே - தொலேத்து வெருட்டுவான் போலத் தோற்றி அவ்வள்ளிநாயகியாரின் அச்சத்தைத் தொலேத்துக் கூடியவனும், கடப்பமலர்க்கண்டன் - கடப்பமாலேயணிந்த கழுத்தினேயுடையவனும்; அகண்டன் - அளவு படாத முதல்வனும்; நம் ஐயன் - நமக்குத் தலேவனுமாகிய முருகப் பெருமானே; காண் - சென்று காண்பாயாக; மோக்கம்தரும்- அக்காட்சியே வீடுபேற்றினேத் தரும் எ - று.

மாவைப்பதியைக்கண்ட சோலேயிலுள்ள மரங்கள் சூரிய மண்டலத்தைக் கண்டனவாதலின், அம் மாவைப் பதியில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப்பெருமானேக் காணின் வீடுபேறு பெறுவது திண்ணமென்றாராயிற்று. மேலே திருக்கார்த்திகைத் திங்களில் கார்த்திகை நாளில் மாவை முருகனேக் காணின் முத்திகண்டாயாகுவை என்றது கேட்டவழி, அந்நாளில் அன்றி வேறு நாட்களில் காணின் அம்முத்தியெய்தாதுபோலும் என்றெழுந்த ஐயத்தினே, அந்நாளேயன்றி வேறு எந்நாளிற்காணினும், அக்காட்சி மோக்கந்தரும் என ஐயமறுத்தாராயிற்று. இதனேச் சாதிப்பதற்கு அவர் காட்டும் ஏது. " மாவையைக்கண்டனவாகியகாவிசை

யம் கண்டன '' என்பதனுல் கூறினுர். விசையம், சூரியமண்டலம். தண்டன என இறந்த காலத்தாற் கூறவே. சூரிய மண்டலம் கடந்து அதற்கு மிக அப்பாற்பட்டதாகிய திங்கள் மண்டலத்தைச் சேர நின்றன என்பது பெற்றும்.

வள்ளிநாயகியார்முன் தோன்றிய விநாயகக்கடவுளாகிய யானையைக் கண்டு, அவர் தம் மனத்துக்கொண்ட வெகுளி நீங்கி, அச்சம் மிகுந்து போமிடம் வேறு காணுது அலமரக் கண்டு, முருகன் அவர் முன்னே சென்று நின்று அவரைத் தாங்கி, அக்கடவுள் யானையைத் தாம் தொலைத்ததுபோல அவர் காணக்காட்டி வணங்கினுஞக, அவ்யானை மீண்டது என்னும் செய்தி, '' அஞ்சலை யஞ்சலென்னு வணைத்தொருகரத்தின் மாதைக் குஞ்சரமடுத்துச் சீறக் குமைப்பவன்போல வேற்கை, குஞ்சியின்மேக்க தாக்கிக் கும்பிடக் களித்து வேட, மஞ்சனை யஞ்சிற்றென்ன மறைந்தது தெய்வ வேழம் '' (களவு 177) என வரும் தணிகைப்புராணத் தீஞ்சுவைக் கவியால் தெளிக.

47 கந்தரங் கந்தரங் கந்தரங் கந்தரங் காயொலிநே
கந்தரங் கந்தரங் கந்தரங் கந்தரங் காட்டுமாவைக்
கந்தரங் கந்தரங் கந்தரங் கந்தரங் காண்கிலக்கி
கந்தரங் ந்தரக் கந்தரங் கந்தரங் காட்டுவரே

இஃது அடிதோறும் முதல் நான்கு சீரும் ஒரு சொல்லே வரத்தொடுத்த யமகம்

இ - ள் : கந்து - பலவாச்சியங்கள் முழங்கும் ; அரங்கு - தேவசபையில் ; அந்தரம் கந்தரம் - தேவகாந்தாரமென்னும் இசையை ; கந்தர் - கந்தருவர் ; அங்கு ஆய் ஒலி - அவ்விடத்தே ஆராயும் இசையோசைகள் ; அநேகம் - பலவாகவுடைய ; தரங்கம் - அலைகள் ; தரம் - மலைபோல் எழுந்து ; கம்தரங்கு - வான் செல்லுதற்கு வழியிது என்று ; அந்தரம் காட்டும் - மேனேக்கிக் காட்டும் ; மாவைக் கந்தர் - மாவைப்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள முருகக்கடவுள் ; அங்கம் - உடல் முதலியனவும் ; தரம் - மனைநிலம் பொன் முதலியனவும் ; கந்து - கெடுகின்ற ; அரு அங்கு - அரிய நிலைமையாகிய அப்பொழுதில் ; அந்தரம் - நிலையாது கெடுவதை ; காண்கில் - கண்டு தம்மை

நிரந்தரமாக அடையின் அடைபவர்க்கு ; அக்கு - உருத்திரக் கண்மணியும் கம் - தேவர் பொருட்டு ; ஈ - அவர்கள் கொடுத்த ; தரம் - நஞ்சினையுண்டு தரித்த ; கந்தா - கழுத்தையுமுடைய ; கந்தர் - எப்பொருட்டும் கருத்தராயுள்ள சிவபெருமான் உபதேசிக்கப்பெற்ற ; அந்தரம் - மறைமுடிவான நுண்பொருளை ; காட்டுவர் - காட்டியருளுவர் எ - று.

கந்தர் அந்தரம் கந்தரம் அங்கு ஆய் ஒலி அநேகமுடைய மாவையெனவும், தரங்கம் கம்தரங்கு (என்று) காட்டும் மாவையென இயையும். கத்து - கந்து என மெலிந்தது. காந்தாரம், கந்தரம் எனக் குறுகிற்று. தரங்கு, வழி. கந்துதல், கெடுதல். கருத்தர் என்னும் சொல்லின் சிதைவாகிய கத்தர் என்பது கந்தர் என மெலிந்தது. கந்தர் என்றே கொண்டு எப்பொருட்டும் பற்றுக்கோடாயுள்ள இறைவர் என்று உரைப்பினுமாம்.

இதனாற் சொல்லியது. மாவைப்பதி வானுலகிற்கு வழியிது என்று காட்ட மாவைப்பதியிலுள்ள முருகப்பிரான், முத்தியெய்துதற்குரிய மூலப்பொருளைக் காட்டுவன் என்பதாம்.

48 காடியங் காடியங் கஞ்சூடி மைந்தனி காயமிலங்
காடியங் காடியங் காட்டிய மாவைக் கடலின்முழுக்
காடியங் காடியங் கைதொழுதேத்திக் கழிக்குதிர்சாக்
காடியங் காடியங் கச்செலுங் கூற்றுவன் கம்பலேயே

இ - ள் :- காடி - காடுகிழாளாகிய துர்க்கையுடன் ; அங்கு - அப்பொழுது தானும்கூடி ; ஆடி - ஆடுபவனும் ; அங்கம் சூடி - எலும்பையணிந்தவனுமாகிய சிவனுக்கு ; மைந்தன் - மகனை முருகனை ; நிகாயம் இல் - ஒப்பில்லாத ; அங்கு அத்தேவருலகத்து அமராவதி நகருக்கு ; ஆடி - மண்ணிடத்தே பிரதிபிம்பிக்குமாறு வைத்த கண்ணுடிபோல ; அம் காடு - அழகிற்குக் காட்டாக ; இயம் - சொல்லும் சிறப்பை, காட்டிய - நாட்டுவதாயுள்ள ; மாவை - மாவைப்பதியில் ; கடலில் முழுக்காடி - கடலில் நீராடி ; அங்கு ஆடி - அங்க முழுதும் திருநீறணிந்து ; அங்கைதொழுது - அழகிய கைகளால் தொழுது ; ஏத்தி - துதித்து ; சாக்காடு இயம் - சாதலைப்

பொருளாகக்கொண்டு; காடு இயங்க - பிணப்பறை முழங்க; செலும் – செல்லச் செய்யும்; கூற்றுவன் கம்பலை - யமனால் உண்டாகும் நடுக்கத்தை; கழிக்குதிர் – போக்கிக்கொள்வீர்களாக எ - று.

சிவபெருமான் காளியோடுதானும் உடனின்று வாத நடனம் செய்த வரலாற்றையுட்கொண்டு, அவரைக் "காடி இயங்குஆடி" என்றார். சருவசங்காரத்தில் செத்த தேவர்களின் எலும்புகளைத் தேகத்தில் அணிந்துகொண்டு திருநடனம் புரிவரென்பவாகலின், "அங்கம் சூடி" என்றார். அங்கம்- ஆகுபெயர். "செத்தார்தம் எலும்பணிந்து சேவேறித் திரிவீர்" (நாகைக்காரோணம்) என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் கூறுவது காண்க. வானுலகத்து அமராவதி நகரைப் பிரதிபிம்பித்துக் காட்டுதற்கு மண்ணிடையே வைத்த கண்ணாடிபோல, தேவருலகத்துச் செல்வமும் பிற நலங்களும் நிறைந்திருக்கும் சிறப்பால் மாவைப்பதியை. "அங்கு ஆடியம்காடு இயம் காட்டியமாவை" என்றார். வானகர் பிரதிபிம்பித்துக் காட்டுதல், "மடுவில் வானகருருவு காட்டியதுபோல் மதில் சூழ் கடிகொள் மாநகர்" (நைடதம் நகர. 1) என்பதனாலறிக. காட்டு - எடுத்துக்காட்டு; இஃது இடைக்குறைந்து காடு என நின்றது. அங்கம் என்பது கடைகுறைந்து அங்க என நின்று ஆடி என்பதனோடியைந்து அங்காடியென நின்றது. கடலில் முழுக்காடி என்றவர் மீட்டும் அங்கம் ஆடி என்றதனால் நீராடியபின்பு ஆடுவது திருநீறாதலின், திருநீறாடியென்று கூறப்பட்டது. இதனால் மாவைப்பதிக்குச்சென்று கடலில் நீராடி, மேனி முழுதும் திருநீறணிந்து, அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் முருகனைக் கையால் தொழுது வாயால் துதித்து மனத்தால் தியானித்து வழிபடின், யமபயத்தைப் போக்கிக்கொள்ளலாமென்பார். "சாக்காடு இயம்காடு இயங்கச்செலும் கூற்றுவன் கம்பலை கழிக்குதிர்" என்றார்.

இனி, நிகாயம் இல் அங்காடி என்பதற்கு ஒப்பில்லாத கடை வீதிகளில்; அம்காடு – அழகிய வண்டிகளின்; இயம்காட்டிய மாவை - போக்குவரவுகளால் உண்டாகும் முழக்கம் இடையறாதிருக்கும் திறத்தைத் தன் கண் உளதாகக் காட்டிய மாவைப்பதி என்று உரைப்பினுமாம். வண்டிகளைக் கூறவே, உபலக்கணத்தால், பல்வேறு தேய மக்களின் வரவு செலவும், அவர் செய்யும் பண்டமாற்றும் என்று இன்னோ

ரன்ன செயல்களால் பெரு முழக்கம் உண்டாதலும் கொள்ளப்படும். அன்றியும் மாவைப்பதி கடற்கரைக் கண்ணதாகலின், காலின் வரும் மக்கட் கூட்டமேயன்றிக் கலத்தில்வரும் பல்வேறு தேயமக்களின் தொகைக்கு அளவின்றும் என்க. இவ்வங்காடியில் எழும் ஒலி எழுத்துக்ககப்படாத பேரொலியாதலின், பலவாச்சியங்களின் திரண்ட ஓசையை ஒப்பாக்கி, '' இயம்காட்டியமாவை '' யென்முர் என்க.

'' பாயதொன்மரப் பறவைபோல் பயன்கொள் வான்பதி என
தேயமாந்தரும் கிளந்த சொற்றிரட்சிதான்தூய
மாயை காரியவொலியன்றி வான் முதற்கருவின்
ஆயகாரிய வோசையே யாய்க்கிடந் தன்றே ''

(திருவிளை.மதுரை 67) எனப் பிறசான்றோரும் கூறுதல் காண்க.

நீராடியபின் திருநீறுடுவதே சைவச் சான்றோர்கள் மரபு என்பதனைச் சேக்கிழார் பெருமான். '' புலரியெழுந்து புனல்மூழ்கிப் புனித வெண்ணீற்றினு மூழ்கி'' (சேரமான் பு. 8) என ஓதிய திருவாக்காலுணர்க.

49 கம்பல கம்பல ஞர்மாவை வாசர் கருத்தினுருக்
கம்பல கம்பல ஞதி தரவுண்டு காவல்செயிக்
கம்பல கம்பல மாடிதன் மைந்தரிற் காமமயக்
கம்பல கம்பல ஞக்குந் திறங்கண்டுங் கைக்கலையே

தலைமகன் களவே விரும்பியொழுகுதல்கண்டு ஆற்ருளாகிய தோழி அவன் கேட்பத் தலைவிக்கு சொற்றது.

இ-ள் :- பலகம்பலன் ஆதி - பலவாகிய நீரும் சோறும் பழமும் பிறவும்; தர உண்டு - நம் தன்னையர் கொணர்ந்து தரக்கொண்டு உண்டு; காவல் செய் இக்கம்பலகு – நாம் காத்தொழுகும் இச்செந்தினைக் கதிர்கள்; அம்பலமாடி தன் மைந்தரின் - அம்பலத்தில் ஆடும் சிவபெருமான் மகனை முருகக்கடவுள் கொண்டொழுகிய; காமமயக்கின் – காமவொழுக்கம்போல; அம்பல் - அலர்விவிளைத்து; அகம் - இற்செறிபையே; பலனுக்கும் - பயப்பிக்கும்; திறம் கண்டும் – கூறுபாட்டினைக் கண்டிருந்தும்; கைக்கலை – இக்களவொழுக்கத்தை விடுகின்றுயில்லை; மாவைவாசர் – மாவைப்பதியில் வா

சம் செய்பவரான நம் தலைவர்; கருத்தின் உருக்கம் - தம் மனத்திற்கொண்டகாதலன்பால்; கம்பல - மேகங்கள் பல வாய்த்திரண்டு, கம்பல் – முழங்குதல்கண்டும்; அனார் - இங்கு வருவதைத் தவிர்கின்றாரில்லை; இதற்கிடையே யான் செய் வகையறியாது வருந்துகின்றேன் எ - று

அவரும் வருதலொழியார்; நீயும் அவரை ஏற்றலை மறாய்; தினையும் முற்றி இற் செறித்தற்கு ஏதுவாயிற்று; அலரும் எழுவதாயிற்று; இவற்றின் விளைவு என்னாகுமோ என்று அஞ்சுகின்றேன் என்றாளாயிற்று.

சிறிதாகிய நீரைச் சின்னீர் என்பவாகலின், பெரிதினைப் பல என்றார். நீரும் சோறும் பழமும் பிறவும் எனப் பொருள் கடாம்பல வாதலின் "பல" என்றாரென்றுமாம். "பலகம் பலனுதிதரவுண்டு" இங்கு உறையும் கடப்பாடுடைய நாம் அவர் வரையினராய் ஒழுகவேண்டியவராயுள்ளோம் என முதற்கண் தமது தன்னையர் உரிமை கட்டினாள். தினை முற் றினமையின் நம் தமர் நம்மை இனி இல்லகம் கொடுபோ வாராயினும், நம் ஒழுக்கம் அலர் பயந்துவிட்டதனால் இல் லின்கண் நம்மைச் செறித்தலையே செய்வர் என்பாள். "காவல் செய் இக்கம்பலகு அம்பல் அகம் பலனுக்கும்" என்றும் இதனை அறிந்துவைத்தும் தலைவர் வரைய முயலாது களவே விரும்பி யொழுகுகின்றனர் என்பாள். அகம்பலனுக்கும் திறம் கண் டும்" என்றும், அவரை ஏலாது மறுப்போமாயின், அவர் தெருண்டு வரைதற்கு வேண்டுவன செய்வரெனின், நீ அவ ரைமறாது அவர் கூட்டமே விருப்பி மெலிகின்றாய் என்பாள். ' கைக்கலை" என்றும் அவர் வரும் ஆற்றது ஏதம் கண்டும் அஞ்சாது வருதலைத் தவிர்கின்றிலர் என்பாள். மாவை வாசர் கருத்தினுருக்கம் கம்பல கம்பல் (கண்டும்) அனார்' என்றும் கூறினாள். இக் கம்பலகு அகம்பலனுக்கும் என்றது தினைமுதிர்வுரைத்து வரைவுகடாதல் அம்பல் அவர் அறிவுறீஇயது; "கைக்கலை" என்றது. இற்செறிப் பும் ஆற்றாமையும் கூறி வரைவு கடாயது; "கம்பலகம் பல்" என்றது நெறியருமை சாற்றிவரைவுகடாயது. தலைமகன் கேட்குமிடத்துக் கைக்கலையென்றது இத்துணை இடையீடுண் மைகண்டும் நீ வரையாது களவே விரும்புகின்றனை என்றாள். மெய்ப்பாடு: மருட்கை. பயன் – தலைவன் கேட்டு விரைவில் வரை வானுவது.

50 **கைக்கவி கைக்கவி பார்தாங்கு பாண்டிக் கரையொடிலங்**
கைக்கவி கைக்கவி தாசரிற் செல்லக் கடனெடுத்தோ
கைக்கவி கைக்கவி ஞு ணை செய்தவன் காதன்மரு
கைக்கவி கைக்கவி யாற்புகழ் மாவையன் கைச்சத்தியே

இ - ள் :- கை - ஒப்பனையமைந்த ; கவிகைக்கவி - குடையேந்திய கவிஞர் துணையாக ; பார்தாங்கு - பூமியை யாள்கின்ற ; பாண்டிக்கரையொடு - பாண்டியர் நாட்டுக் கடற்கரையுடன் ; இலங்கைக்கு - இலங்கைநாட்டுக்கரைக்கு ; அவிகைக் கவிதாசரின் - தேவர்க்கு உணவாகிய அமுதம் கடைந்துதந்த சுக்கிரீவன் துணையால் ; செல்ல – தான் செல்வதற்காக ; கடல் - கடலில் ; நெடு - நெடிய ; தோகைக்கவி - வாலையுடைய குரங்குகள் ; கை - தம் கைகளால் ; கவிஞர் அணை செய்தவன் - அழகிய சேது பந்தனம் பண்ணிய திருமாலின் ; காதல் மருகை - அன்புடைய மருமகனை முருகக் கடவுளை ; கவிகைக் கவியால் - கேட்டார் நல்லவையெனக் கைகவிக்கும் பாக்களால் ; புகழ் - புகழ்தற்கு ஏது, மாவையன் – மாவைப்பதியிலுள்ள முருகனது ; கைச்சத்தியே - கையிடத்தாகிய சத்தி வேலின் துணையேயாகும் எ - று.

பண்டைநாளிற் புலவர்கள் உயரியஉடையுடுத்து, கையிற் குடையேந்தி, அடைப்பைக்காரர் சூழ்ந்துவர மிக்க சிறப்புடன் அரசவை முதலிய இடங்கட்குச் சென்று மேம்பட்டிருந்தனராதலின், அவ்வுண்மைக் குறிப்புத் தோன்ற அவர்களைக் ''கைக்கவிகைக்கவி'' என்றார். பரமன் புலவர் உருக்கொண்டு தருமியின்பொருட்டுச் சங்க மண்டபம்போந்ததிறம் கூறிய பரஞ்சோதியார், ''முத்தாற் புரிமதிக் குடைக்கீழ்ப் பொற்காற் கவரிபால் புரண்டுதுள்ள'' வந்தார். திருவிளையாடல். 52: 100) என்று கூறுதல் காண்க. மேலும் சங்க காலத்திலிருந்த பாண்டி வேந்தர், நக்கீரர் மாங்குடி மருதனார் முதலிய புவவர்களைத் துணையாகக்கொண்டு நாடாட்சி புரிந்த நலத்தைப் புறநானூறு முதலிய தொகை நூல்கள் கூறுதலால் ''கவிகைக் கவி பார்தாங்கு பாண்டி'' என்றார். இதற்குக் கவிழ்ந்த குடை நிழற் கீழ் இருந்த வேந்தர் என்றும் கூறலாம்.

பண்டு, தேவர் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த காலத்தே வலிகுறைந்து மெலியவே சுக்கிரீவனும் வாலியும் அவர்க்குத் துணை செய்து அமுதம் பெறுவித்தனர் என்பவாகலின், ''கவிகைக் கவிதாசர்'' என்றும் இச்சுக்கிரீவன் முதலாயினர். இராமனுக்குத் தாசராய்த் தொண்டாற்றியதுபற்றி, ''கவிதாசர்'' என்றும் கூறினர். நெடுந்தோகை என்பது நெடுத்தோகையென விகாரமாயிற்று. தோகை, வால். ''வலஞ் சுரித்தோகை ஞாளி மகிழும்'' (அகம் 122) என வருதல் காண்க. மருகு, மருகன். கவிகைக் கவி - கேட்டார் நன்றென்று மகிழ்ந்து உவகைக்குறியாகக் கைகவித்தற்கு ஏதுவாகிய கவி; எனவே குற்றமில்லாத கவியென்றாராயிற்று. ''அரியகற்று ஆசற்றார் கண்ணும் தெரியுங்கால், இன்மை அரிதே வெளிறு'' (குறள்-503) என்பவாகலின் குற்றமேயில்லாத கவிபாடல் சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினர்க்கு இயலாதென்பது பெறப்படும்; ''குற்றமே தெரிவார் குறுமாமுனி சொற்றபா வினும் ஓர் குறை சொல்குவ'' (கந்தபு. பாயிரம்) எனப் பெரியாரும் கூறினர். அற்றாக அடியேன் குற்றம் சிறிதுமே இல்லாத கவிகளைப் பாடுதற்குக் காரணம் என் சிற்றறிவின் சத்தியன்று; எம்பெருமான் முருகக்கடவுளின் திருக்கைவேற் சத்தியே யென்பார். ''மாவையன் கைச்சத்தியே'' என்றார். தன்னறிவைப் பிரித்துக்கொண்டமையின் ஏகாரம் பிரிநிலை; தேற்றமெனினும் ஒக்கும். புகழ், முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

51 சத்தியஞ் சத்தியஞ் ஞானத்தி னல்விர சாசைசுகஞ்
சத்தியஞ் சத்தியஞ் சாற்றெழின் மாவையைச் சார்ந்திடுமா
சத்தியஞ் சத்தியஞ் சாத்தினர் சேய்மலர்த் தாள்பணியாய்
சத்தியஞ் சத்தியஞ் ஞான்றிடு ஞானந் தயங்குருவே.

இ - ள் :- அஞ்ஞானத்தினல் - அறியாமையால் உண்டாகும்; விரச ஆசை - சுவையில்லா ஆசா பாசங்கள்; சத்தி - மாயையின் சம்பந்தமாகையால்; சத்தியம் என்று - அவை சாத்தேயம் என்று; சுகம் - கிளிகள்; சத்தி - சப்தித்து; சத்தியம் சாற்றும் - சத்தானவற்றையே சொல்லும்; எழில் மாவையைச் சார்ந்திடு - அழகிய மாவையைச் சென்று சார்வாயாக; மாசு அத்தி அஞ்ச - கரிய யானையை அஃது அஞ்சுமாறு பற்றி; அத்தியம் சாத்தினர்-அதன் தோலைப் போர்த்துக்கொண்டவரான

சிவனுக்கு; சேய் - மகனாகிய முருகனது; மலர்த்தாள் பணியாய் - திருவடித் தாமரையைப் பணிவாயாக; (நெஞ்சே) அஞ்ஞான்று – அப்போது; சத்தி - ஞானசத்தி; இடு - அருளும்; ஞானம் தயங்கு உரு - ஞானம் விளங்கும் திருவுருவம் எய்துவது; சத்தியம் - நிச்சயமாகும்; எ-று.

அஞ்ஞானம் காரணமாக உண்டாகும் ஆசைகளும் அவற்றாற் பிறக்கும் இன்பமும் நற்சுவையுடையவல்லவாதலின், "அஞ்ஞானத்தினால் விரச ஆசை" என்றும், அந்த அஞ்ஞானமும் மாயையின் சத்திகாரியமாதலின், "சத்தியஞ்ஞானத்தினால்" என்றும் கூறினார். சத்தி சம்பந்தமுடையவை சாத்தேயமாதலின், "சத்தியம்" என்றார். சாத்தேயம்' சத்தியமெனச் சிதைந்தது. ஆசாபாசங்கள் மாயாசத்தியின்காரியம்; அவற்றைப் பொருளென்று கொள்ளன் மின் எனக் கிளிகள் எப்போதும் சொல்கின்றன என்பார். "சுகம் சத்தி சத்தியம் சாற்றும்" என்றார். சத்தியம் என்றார். அவற்றின் சொற்கள் நிலைத்த பயன் தருவனவாகலின். சத் என்னும் சொல்லடியாகப் பிறந்ததனால் சத்தியமாயிற்று. இவ்வாறு கிளி முதலிய பறவைகளும் சத்தியத்தைச் சொல்லி, மாவைப் பதியைச் சார்வோரைத் தெருட்டுதலின், "எழில்மாவையைச் சார்ந்திடு" என்றார். நெஞ்சொடு கூறலின் "சார்ந்திடு" எனப் பணிக்கின்றார். சப்தம் என்னும் சொல்லடியாகப் பிறந்த சத்தியென்னும் வினை முதநிலை, வினையெச்சப் பொருட்டாய்ச் சாற்றும் என்பதனோடு முடிந்தது.

தாருக வனத்து முனிவர் சிவனைக் கோறற்கென்று வேள்வியிற் படைத்துவிட்ட யானையாதலின், அதனை "மாசு அத்தி" யென்றார். மாசு ஈண்டுக் கருமை மேற்று. தன்னை யஞ்சுவித்துக் கொல்லவந்த அதுதானே யஞ்சுமாறு பற்றிச் சிவபெருமான் கொன்றமைதோன்ற, "மாசு அத்தி அஞ்ச" என்றும் அதன் தோலை அவர் தாமே போர்த்துக்கொண்டாராதலின், "அத்தியம் சாத்தினர்" என்றும் கூறினார். அத்தியின் சம்பந்தமுடையதனை "அத்தியம்" என்றார்.

முருகக் கடவுள் ஞான வடிவினராதலின், இவர் திருவடி பணிபவர்க்கு ஞான சத்தியின் அருளால் ஞானம் விளங்குமாதலின், "சத்தியஞ்ஞான்றிடு ஞானம் தயங்குரு சத்தியம்" என்றார்.

52 குருத்தங் குருத்தங் கழல்புனைந்தார்சொற் குரவர்நல்வெங்
குருத்தங் குருத்தங் குணவமிர் தம்மைகொ டுத்தமறைக்
குருத்தங் குருத்தங் குருமணத் தார்சொற்ற கோமகன்சிக்
குருத்தங் குருத்தங் கிமண்செய் செயுமாவைக் கோகத்தனே

இ-ள் :- குருத்தங்கு - நிறம் அமைந்த; உருத்து - உட்குப் பொருந்திய; அம்கழல் புனைந்தார் - அழகிய வீரகண்டையணிந்தவரும்; சொல்குரவர் - தேவாரத் திருப்பாட்டுக்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சமயாசாரியரும்; நல்வெங்குருத்து - - வளவிய சீகாழிப் பதியிடத்தே; அங்குருத்து - சிறு பிள்ளையாய்த் தோன்றி; அங்கு உணவமிர்து-அவ்விடத்தே அவர்க்கு உணவாக ஞானப்பாலை; அம்மை கொடுத்த - பார்வதி தேவியார் கொடுப்பவுண்ட; மறைக்குருத்து - வேதியர் குலக் கொழுந்தானவரும்; குருதங்கு - பெருமைதங்கிய; உரு - அழகிய; மணத்தார் - நறுமணம் கமழும் மாலையணிந்த; கோமகன் - உக்கிர குமர பாண்டியனுமான முருகன்; சிக்கு - தன்பால் சிக்குண்ட; உருத்து - இடியேற்றினையுடைய மேகம்; உருதங்கி - நெடிது தங்கி; மண்செய் - மழைபெய்து மண்ணவர் இனிது வாழச் செய்தலை; செயும் - செய்தருளிய; மாவைக் கோகத்தன் - மாவைப்பதியில் எழுந்தருளும் அரசர் பிரானுவான் எ - று.

ஞானத்தின் திருவுருவினராதலின், "குருத்தங்கு" என்றார். பரசமய கோளரி என்பது எய்த, "உருத்தங் கழல் புனைந்தார்" என்றார். உருத்து உட்குதலையுடையது. அவர் கூறிய திருப்பாட்டுக்களைத் "திருநெறிய தமிழ்" என்றும் "சொல்" என்றும் அவரால் வழங்கியருளப்பட்டமையின் "சொல் குரவர்" என்றார். குரவர் - சமய குரவர். நல்ல வளம் செறிந்த திருப்பதியாதலின். "நல்வெங்குரு" என்றார். வெங்குரு. சீகாழி, சீகாழிப் பதிக்குரிய திருப்பெயர் பன்னிரண்டனுள் வெங்குரு என்பது ஒன்று. இந்நகர்க்கண் தருமன் என்னும் யாவரும் விரும்பும் நல்லரசன் ஒருவன் இருந்து ஆட்சிபுரிந்தமையான், இந்நகர்க்கு வெங்குரு என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று; இதனை ஞானசம்பந்த சுவாமிகளே பல்பெயர்ப்பத்து என்னும் பதிகத்துள், "செங்கோல் நடாவிப் பல்லுயிர்க்கும் செய்வினைமெய்தெரிய, வெங்கோத்தருமன் மேவியாண்ட வெங்குரு" (பா. 4) என்று விளக்கியருளியுள்ளார்கள். இத்திருப்பதிக்கண் பிள்ளையார் பிறந்தருளிய

தால், "வெங்குருத்து அங்குருத்து" என்றார். அங்குரித்து என்பது எதுகையின்பம் குறித்து, "அங்குருத்து" எனத் திரிந்தது. உண்டலினும் கொடுத்தல் பெரிதாதலின் அதனை வியந்து "அம்மைகொடுத்த மறைக்குருத்து" என்றார். மறைக்குருத்தை வளரச்செய்வது மறைமுதல்வர் கடனாதலின், மறை முதல்வி அமிர்து கொடுத்த மறைக்குருத்து என்றொரு நயந்தோன்றல் காண்க.

உக்கிர குமரனாய்த் தோன்றிப் பாண்டிநாட்டையாண்டு வருகையில், நாடு மழையின்மையால் நலிவெய்த, அக்காலை, இந்திரனுடைய மேகங்கள் மேயவந்தவற்றை உக்கிரகுமர பாண்டியனை நம் முருகக் கடவுள்பற்றி மழை பெய்வித்துக் கொண்ட வரலாற்றை, "கோமகன் சிக்கு உருத்தங்கு உருத்தங்கி மண்செய் செயுமாவைக் கோகத்தன்" என்றார். இவ்வரலாற்றைத் திருவிளையாடற் புராணத்துட் காண்க. உருமணத்தார் என்பதற்கு மணவூரார் பெண்கொடுப்பமணந்துகொண்ட அவ்வுக்கிரகுமாரன் வரலாற்றைக் குறித்துக்கோடலும் ஒன்று.

முருகக்கடவுளே திருஞான சம்பந்தராவும் உக்கிர குமாரபாண்டியனாகவும் பிறந்தருளினார் என்று கூறும் வரலாறு பிறப்பும், இறப்பும் இல்லாத முதல்வன் முருகன் என்று கூறும் உண்மைமொழிக்கு மாறாதலைக் கண்டு தெளிக.

53 கோகன கோகன கர்க்கன லாற்புரங் கொன்றபெம்மான்
கோகன கோகன கச்சடையோ யான்றன் குமரனுலாக்
கோகன கோகன கந்தொலைத் தான்மாவைக் கோட்டமருங்
கோகன கோகன கப்பூவும் பொன்னிற் செளுஞ்சந்தமே

இ-ள் :- கோகன கோகனகர்க்கு-தலைமையான மேகத்தின் நிறத்தையுடைய திருமால், தாமரையை இடமாகக் கொண்ட பிரமன் முதலிய தேவர்பொருட்டு ; புரம் அனலால் கொன்ற பெம்மான் - முப்புரத்தைக் கண்ணின் தீயால் சுட்டெரித்த பெருமானும் ; கோ - ஆகாயத்திலுள்ள ; கன - பெரிய ; கோ - நீராகிய கங்கையைத் தாங்கிய; கனகச்சடையோன் - பொன்போலும் சடையையுடையவனுமாகிய சிவனுடைய ;

குமரன் - மகனுன முருகன் ; உலாக்கோ - ஐம்பெரும் பூதங்களிலும் உலாவிவரும் தலைவனுவான் ; கனகோ - மேகங்கட்குத் தலைவனுன இந்திரனது ; கனகம் - பொன்முடியை ; தொலைத் தான் - வளையெறிந்து தொலைத்தவனும் ; மாவைக் கோட்டமரும் - மாவிட்டபுர மலையுச்சியிலிருக்கும் ; கோகன் - அழகிய புயத்தையுடையவனுமாகிய அப்பெருமான் ; கோகனகப் பூவும் - கடம்பின் பூமாலையும் ; சந்தம் - சந்தனமும் ; பொன்னிற்கொளும் - பொன்போல ஏற்றுக்கொள்வன் எ - று .

சிவபெருமான் தேவர்பொருட்டுத் திரிபுரம் எரித்த வரலாற்றைக் காஞ்சிப்புராணக் கயிலாயப் படலத்துட் காண்க. கோகன கோகனகர்க்கு என்பது உம்மைத் தொகை ; நான்கனுருபுகுபொருட்டுப் பொருளது. முருகக் கடவுள் ஐம்பூதங்களினும் உலாவந்த திறத்தை அக்கரசுதகப் பாட்டிற் காட்டினும். சூரனுக்குச் சிங்கமுகன் முருகனைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து, 'ககனம்கால் அழல் நீர் மண்ணேர்மருவுதலானும் மாயை தோய்விலா அவனே வெல்லும்'' (சீபரி 176-7) என்று கூறுதலாலும் ஈதறியப்படும். இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்த வரலாற்றைத் திருவிளையாடற் புராணத்து இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்த படலத்துட் காண்க.

முருகப்பெருமான் கடப்பமாலையும் சந்தனக்காப்பும் மிக விரும்புபவனுதலின் ''கோகனகப் பூவும் சந்தமும் பொன்னிற்கொளும்'' என்றுர்.

51 சந்திர சந்திர வன்னுதி மாமலர் தாம்புலங்க
சந்திர சந்திரணஞ்செய் மதனம்பிற் சார்ந்துளத்துச்
சந்திர சந்திர மார்மாவை யாதிப தண்மைகுன்றுச்
சந்திர சந்திர வுற்றுர் தவிர்த்திதமப்பவமே.

இ ள் :- சம் - இன்பம்; திரமார்-நிலைக்கப் பொருந்திய; மாவையாதிப - மாவைப்பதியிலுள்ள அரசே; சந்து - சந்தனமும்; இரசம் திரள் அன்ன ஆதி - சுவை பலவும் திரண்ட சோறு முதலியனவும்; மாமலர் - அழகிய பூ மாலைகளும்; தாம்புலம் - வெற்றிலை பாக்கு முதலியனவும்; கசந்து - கைத்து' இரசம - அவற்றின் சுவையும்; திரணம் செய் - துரும்பினும்

புல்லிதாகக் கருதி வெறுத்தொதுக்கச் செய்யும்; மதன் அம்பின்-மன்மத மயக்கத்தால் மயங்கி; சார்ந்து - பிறர் மனையைச் சாரலுற்றால்; உளத்தில் அச்சம் - மனதில் பிறர் காண்பரோ என்று அலைக்கும் அச்சம்; திர - தீர; தண்மை - குளிர்ச்சி பொருந்திய; சந்திரன் குன்ற - சந்திரன் குன்றிய; சந்து அமரபக்கக் காலமாகிய; இரவு - இரவுக்காலத்தில்; அடைந்தார்- சென்றவர்; தமப்பவம் - தாம் பின்பு பிறர் காணப்பட்டு இம்மையில் எய்தும் பழிபாவமும் மறுமையில் நரகத் துன்பமும்; தவிர்தி - என்னைச் சாராவகைத் தவிர்ப்பாயாக; எ-று.

பிறர் மனையை நயந்து ஒழுகுவார்க்குத் தம்மனையில் பெறும் சந்தன முதலிய விரைப் பொருள்களும் அன்ன ஆகாராதிகளும் வெறுப்பாய் இருத்தலின், " சந்திர சந்திரனன்னுதி மாமலர் தாம்புலம் கசந்து இரசம் திரணம் செய்" என்றார். சந்திரன் குன்றிய இரவும், அச்சமும், சார்தலும் கூறினமையின், காம மயக்கத்தால் பிறர் மனை நயத்தலாகிய குற்றம் கூறப்பட்டதாம். இனப்பொருளால் எய்த வைத்தவர் எடுத்தோதாமைக்கு ஏது அதனைத் தாம் கூறற்குக் கூசினர்போலும்; " ஒழுக்கமுடையவர்க்கொல்லாவே தீய வழுக்கியும் வாயாற் சொலல் " (குறள்-139) என்பவாகலின். மதன் அம்பு என்புழி, அம்பு, ஆகுபெயர். தீர என்பது திர எனக் குறுகிற்று. குன்ற – குன்றிய. இனி, குன்ற என்பதனைத் தன்மையின் வினையாக்கி, குன்றிய என மறுதலை வினையை வருவித்துச் சந்திரற்கு ஏற்றி யுரைப்பினுமாம். சந்திரன் குன்றிய சந்து, அமரபக்கக் காலம். தமபவம் என்றிருக்கற்பாலது தமப்பவம் என முடிந்தது செய்யுள் விகாரம்

55 தமரத் தமரத் தமரத் தமரத் தகுவனடத்
தமரத் தமரத் தமரத் தமரத் தயலர்பிர
தமரத் தமரத் தமரத் தமரத் தலைவரெற்குத்
தமரத் தமரத் தமரத் தமரத்த மாவையரே.

இதுவும் அடிதோறும் முதனான்கு சீரும் ஒரு சொல்லே வரத்தொடுத்த யமகம்

இ-ள்; தமர - ஆரவாரத்தையுடைய; தமரத்து - சுற்றத்தாராகிய சேனை வீரர்; அமர - தன்னைத் தொடர்ந்து நிற்க:

அதம் மரு அழிவைப் பொருந்திய; அத்தகுவன் - அச் சூர பன்மா; நடத்து - நடத்திய; அமரத்து – போரின் கண்; அம ரத்தமர் - சாவாது வெற்றி மேம்பட்ட சிவகணத்து: அமர்– ஒருவராயிருக்க விரும்பும்; அத்து - அதற்கு; அயலர் - அயல வராகிய ஏனையோர்; பிரதமர் - தமக்குத் தலைவர் எனக் கருதப்படுமவர்; அத்தம் மரு - இறத்தலைப் பொருந்திய; அத்தமர் - ஆதமராவர்; அத்தம் - (அப்பிரதமரும்) சூறைக் காற்று மோதும் நெடுஞ் சுரத்தில் நின்ற. மரத்து - மரம் போல; அலைவர் - பிறப் பிறப்புக்களால் அலைப்புண்டு வருந் துவர்; எற்கு உத்தமர் – எனக்கு உத்தமத் தலைவராவார்; அ - அந்த; தமரத்து அமர் - கடற்கரையில் உள்ள; அத்தம்- அழகிய; மரத்த - மாமரங்களையுடைய; மாவையர் - மாவைப் பதியிலுள்ள முருகக் கடவுளாவார். எ-று.

சூரபன்மனுடன் செய்த போரில் முருகக் கடவுட்கு ஆளாய்ச் சென்று போருடற்றிய தமர் ஏனை எத்தகைய அடி யாரினும் மேம்பட்டவராதலின் அவர் கூட்டத்திருக்கும் அச்சிறப்பினையே இந் நூலாசிரியர் விரும்புகின்றாராதலின், '' அமரத்தமர் அமர் அத்து '' என்றார். அமர் அது என்புழி அது, அத்து என நின்றது. அடியார்களாகிய கணத்தை '' அமரத்தமர் '' எனவே ஏனையோர் '' மரிப்பவர் '' என் றும் எனவே அவர்க்குத்தலைவரும் மரிப்பர் என்பது பெறப்படு தலின், அவரை, '' அத்தம்மரு அத்தமர் '' என்றார். அந்தம் அத்தம் என வலித்தது. '' மற்று அத்தெய்வங்கள் வேதனைப் படும் இறக்கும் பிறக்கும் மேல் வினையும் செய்யும் '' என்ற சிவ ஞானசித்தித் திருவிருத்தம் காண்க. அதமர், அத்தமர் என நின்றது. உத்தமர் எனவே தலைவர் என்பது பெற்றும். தம ரத்து, ஆகுபெயராய்க் கடற்கரைக்காயிற்று ; கங்கையின்கண் இடைச்சேரியென்பது கங்கைக்கரையின் இடைச்சேரி என்று பொருள்படுவதுபோலும் இலக்கணையெனினும் அமையும். அந் தம் அத்தம் என விகாரமாயிற்று. அத்தகுவன் என்புழிச்சுட்டு பண்டறி சுட்டு, மராத்த, மரத்த எனக் குறுகிற்று. இனி, மரத்த என்றேகொண்டு பலவகை மரங்களையும் உடைய என்று கோடலும் ஆம். மரத்த என்னும் பெயரெச்சக் குறிப்பு மாவையென்னும் இடப்பெயர் கொண்டது.

இதனுல் பிற அடியார்கள் தமக்குத் தலைவர்கள் எனக் கருதி வழிபடும் தலைவராவார், இறத்தல் பிறத்தல்களைச்

செய்தலின் அதமரேயாவர் ; எனக்கு உத்தமத் தலைவராவார் மாவைப் பிரானாகிய முருகர் என்றாராயிற்று ; '' பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான் '' என்ற அநுபூதி வாக்கு ஈண்டு நினைவுகூர்தற் குரித்து.

56 வையக வையக சேந்திரன் பாவை மணாளவுக
வையக வையக லாபிகள் பூவைகள் வன்னிகள்கு
வையக வையக மால்குளிர் காரணி வான்பொழின்மா
வையக வையக நின்கட் பிணித்தி மலங்கெடவே

இ - ள் :- வைய – கூரிய ; கவைய - இணையிணையாய் இருமருங்கும் கவைத்த ; கசேந்திரன்பாவை - ஐராவத யானையையுடைய இந்திரன் மகளான தெய்வயானையாரின் ; மணாள - கணவனே ; உகவைய - மகிழ்ச்சியையுடையோய் ; கவைய – காட்டிடத்தே வாழ்வனவாகிய ; கலாபிகள் - ஆண் மயில்களும் ; பூவைகள் நாகணவாய்ப்புட்களும் ; வன்னிகள் - கிளிகளும்; குவை-கூடியிருக்கும் கூட்டம் ; அகவையக-உள்ளுறையும் இடமாகக்கொண்ட; மால்குளிர்கார் - மிகக் குளிர்ந்த கரிய மேகம்படிய நிற்கும் ; வான்பொழில் - உயர்ந்த சோலைசூழ்ந்த; மாவைய - மாவைப்பதியையுடையோய் ; கவை அகம் - நெறி நில்லாது கவர்த்தோடுதலையுடைய என் மனத்தை ; மலம் கெட - என்னைப்பற்றிய மலவாதனைகெட ; நின்கண்பிணித்தி - நின்பாலே நிற்கப் பணிப்பாயாக எ - று.

பாவைமணாள, உகவைய, மாவைய என் கவை அகத்து மலம்கெட, நின் கண் பிணித்தி என முடிவுகாண்க. மருங்குக்கிரண்டாக நான்கு மருப்புக்களையுடையதாகலின், ஐராவதத்தைக் '' கவையகசேந்திரன் '' என்றார். கசேந்திரன், இரட்டுற மொழிதலால், ஐராவதத்துக்கும், ஐராவதத்தையுடைய இந்திரனுக்கும் ஆதல்காண்க. தேவயானையார் ஐராவதத்துக்கும் இந்திரனுக்கும் உரிய மகளாவார். இதனை முருகன் தேவயானையார்க்குக் கூறும் கூற்றாக :

'' நீயொரு குழவியாய்த் தவழ்ந்து நேர்செலக்
காயிலை வயிரவேற் கடவுள் நாயகன்
பாயிருங்கடம்பொழி பகட்டையேவினன் ;
ஆயிடையது நினைவளர்த்த தாயிழாய் ''

(விண்ட 14) என வரும் தணிகைப்புராணச் செய்யுளாலறிக அயிராவதம் நான்குமருப் புடைமை. "ஈரிரண்டேந்திய மருப்பின் எழில்நடை - தாழ்பெருந் தடக்கை, உயர்த்த யானை" (முருகு 157-58) என்பதனுலறியப்படும். அகவை - உள்ளிடம்;

மனம் ஒரு நெறிக்கண் நில்லாது பல வழியினும் சென்றலைந்து தீதுவிளைத்தற்கு ஏது அனுதியேபற்றிநிற்கும் மலம் காரணமாகலின், அதனைவெல்லுமுபாயமாக, நின்கண் பிணித்துக்கொளல்வேண்டுமென்பார், "கவையகம் மலங்கெட நின்கண் பிணித்தி" என்ருர்; மனத்தை நின்பாற் பிணித்தவழி மலத்திற்குப் பற்றுக்கோடின்மையின் கெடுமென்பார், "மலம்கெட" என்ருர். இதனல் சார்புணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகுதற்குபாயம் கண்டவாறு;

57 மலங்க மலங்க நிறைகடல் பார்த்தி மனமயலா
மலங்க மலங்க லிழிசுனை காணிவ் வனநின்றுவிம்
மலங்க மலங்க லணிந்தார் வரைதெரி மாவையிற்பொம்
மலங்க மலங்க ளலர்கய நோக்குதி மாதரசே

புணர்ந்துடன் போகிய தலைமகட்குத் தலைமகன் மாவையின் வளம் காட்டியது

இ-ள். மாது அரசே - மங்கையர்க்கு அரசியே; அங்க நிறை உறுப்பிலக்கணம் முப்பத்திரண்டும் குறைவற நிறைந்தவளே; மலங்கு-மலங்கென்னும் ஒரு வகை மீன்; அமல்-செறிந்த கடல் பார்த்தி - கடலைக் காண்பாயாக; மனம் மயலாம் மலம்-மனத்திற் படிந்திருக்கும் அழுக்காகிய மலத்தை; கம் - கழுவும் நீர்; அலங்கல் இழி சுனை - அசைந்தொழுகும் சுனையை; காண் - காண்பாயாக; இவ்வனம் நின்று - இவ்வனத்திலிருந்து; விம்மல் - மிக்குயர்கின்ற; அம் - அழகிய; கமல் - செறிந்த; அம்கல் அணிந்த - அழகிய வயிரக் கற்கள் பொருந்திய; ஆர்வரை தெரி - அரிய மலையைக் காண்பாயாக; மாவையில் - மாவைப் பதியில்; பொம்மல் - செறிதலையுடைய; அம் கமலங்கள் - அழகிய தாமரைகள்; அலர்கயம் நோக்குதி - மலரும் குளத்தையும் பார்ப்பாயாக. எ-று

இப்பாட்டினை, தலைமகளைக் கூடியுறையும் தலைமகன் அவளொடு காவும் பொய்கையும் காட்சி விருப்பாற் செல்பவன், மாவைப்பதியின் கடலையும், சுனையையும், தாமரைக் குளத்தையும் காட்டி மகிழ்வித்ததாகக் கூறினும் அமையும்.

''புறநகர்க்கணவனொடு போகிச் செறிமலர்ச்
சோலையுங்காவு மாலையங் கழனியும்,
மாலைவெள்ளருவியும், மலையுங் கானமும்,
கண்டு விளையாடலும் கடும்புனல்யாறும்,
வண்டிமிர்கமல வாவியும் குளனும்,
ஆடிவிளையாடலும், கூடும் கிழத்திக்கு''

(இ. வி. 90) என வரும் சூத்திரத்தானும் இதனைத் தெளிக. மலங்கு, விலாங்கு என வழங்கும் மீன். அலங்கல் - அசைதல். கம்மல், கமல் என நின்றது.

58 மாதங்க மாதங்க வையத்தர் சூரை வணிகனொளிர்
மாதங்க மாதங்க ரத்தயி லாற் செற்று வானவர்விம்
மாதங்க மாதங்க மாற்றிய சேயெல்லி வையத்துற
மாதங்க மாதங்க ளொன்றுதன் மாவையின் மாடறியே.

இ-ள் :- மாதங்கம் - யானை; மா - குதிரை; தங்கு அவையத்து ஆர் - பொருந்திய கூட்டத்தையுடைய (வணிகர் தலைவனை) ; சூரை வணிகன்-சூரையென்னும் நகரின் கண் வாழ்ந்த வணிகனுடைய ; ஒளிர் - விளங்குகின்ற; மாது அங்க - பெண் மகளின் உடம்பும்; மா - குதிரை முகமும் உடைய மகளை; தம்கரத்து அயிலால் - தமது கரத்திலுள்ள வேலின் சத்தியால், செற்று - தலையைப் போக்கி ; வானவர் விம்மா - தேவர் கண்டு வியப்புக்கொள்ளுமாறு; தங்கமாது - பொன் மகளான இலக்குமியின்; அங்கமா - வடிவாகுமாறு; மாற்றிய சேய் - மாற்றியருளிய முருகப்பெருமான்; எல்லி வையத்து - உண்மையறிவின்மையாகிய இருள்படிந்த உலகத்து மக்கள்; உற-நன்கு உற்றுக் கண்டறிய வேண்டி ; மாது - வள்ளி தெய்வானையாகிய இரு மாதர்கள்; தம்கண் அமர - தமது பக்கத்தே அமர்ந்திருப்ப; ஒன்றுதல் - அவரிடையே பொருந்தியிருப்பதை; மாவையின்மாடு - மாவைப்பதியின்கண் ; அறி - நெஞ்சே, நீ தரிசித்து உண்மை ஞானத்தைப் பெறுவாயாக; எ-று.

..... இதன்கட் குறித்துள்ள வரலாறு தெரிந்திலது. அவையும் கூட்டம். யானையும் குதிரையும் பிறவும் நிரைநிரையாய்த் தனித்தனி கூடியிருப்பதுபற்றி, அவற்றின் கூட்டம் அவையெனப்பட்டது. அங்கம் மாது என்றதனுல், தலை, மாவின் (குதிரையின்) தலையென்பது குறிக்கப்பட்டது. சூரை வணிகன் மகளின் குதிரை முகம் மாறுதல்வேண்டி முருகன் ஏந்தும் சத்தி வேலை வழிபட, அது முருகன் திருவருளால் குதிரை முகத்தை மாற்றித் திருமகள் போலும் வனப்பினை நல்கியது போலும். வரலாறு அறிந்து அதற்கேற்ப வேண்டும் திருத்தங்களைச் செய்து கோடலே வேண்டுவது.

முருகப்பெருமான் வள்ளி தெய்வயானை வேல் என்ற இலற்றுடன் வீற்றிருப்பது இச்சை ஞானம் கிரியை என்ற மூவகைச் சத்திகளோடிருக்கும் முதற் பொருளின் உண்மையை விளக்குதலின், '' மாவையின் மாடு அறி '' என்றுர். சகளத்தைக் கண்டு அகள நிலையை உள்ளத்தால் உணர்தல் வேண்டுமாதலின், ''காண்'' என்னுது ''அறி'' என்றுர்.

59 மாடக மாடக வார்மொழிப் பன்மலர் மாலைதொழு
மாடக மாடக வீமாவை நாதர் வரையரற்கா
மாடக மாடக மாவேங்கை பொன்சொரி வார்சுனைத்தா
மாடக மாடக லாவோரை மேவு மகத்துறையே

வரைவு மலிந்தது

இ-ள் : - மாடகம் ஆள் வீணையிசைகொண்டு பாடும் ; தகவார்-இசைத்தகுதியுடைய நன்மக்கள் ;மொழி மாலை - இசைமாலையும்; பல்மலர்மாலை - பல பூக்களால் தொடுக்கப்பட்ட மலர் மாலையும்கொண்டு ; தொழும் - தொழுகின்ற ; ஆடகமாடம் - பொன்மாடங்கள் ; கவீ - நிறைந்து நிழல் கவிந்திருக்கும் ; மாவைநாதர் - மாவைப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் நாயகரான முருகக் கடவுளுடைய ; வரையர் - வெற்பினரான நம் தலைவர் ; அல் கா மாடு - இருண்ட சோலையில் ; ஆடு அகம் - நாம் விளையாட்டயருமிடத்தேயுள்ள ; மாவேங்கை - பெரிய வேங்கை மரம் ; பொன்சொரி - பொன்போலும் பூக்களைச் சொரியும் ; வார்சுனை - நீண்ட சுனையில் ; தாம் ஆடு - தாம் இடையறவின்றி நம்முடன் கூடியாடற்குரிய; அகம் - திணை

வால் (வரைதலைத் தெருண்டுசெய்யும்) ; மாடு அகலா - செல் வக் குறைபாடில்லாத ; மகத்துறை - திருமணத்துறைக்கு வேண்டும் ; ஓரை - நன் முகூர்த்தம் ; மேவும் - எய்துவதா யிற்று, காண் எ - று .

இன்னிசைகொண்டு சொன்மாலை பாடும் தகுதி எல் லார்க்கும் அமைவதின்மையின், மாடகமாள் தகவார்மொழி" என்றார். மாலையை மொழிக்கும் கூட்டுக. சொன்மாலையு டன் பூமாலையும் சூட்டி வழிபடுகின்றமைதோன்ற, "பன்மலர் மாலை" யும் உடன் கூறப்பட்டது. இத் தொடர், "சொன் மாலை பயில்கின்ற குயிலினங்காள் சொல்லீரல், பன்மாலை வரிவண்டு பண்மிழற்றும் பழனத்தான்" எனவரும் திரு வாக்கை நினைப்பித்தல் காண்க. சோலைகள் செறியத் தழை த்துப் பூத்திருத்தலின், வெயில் நுழையமாட்டாமையின் இரு ண்டிருத்தலின், ' அல்கா " என்றார். "வெயில் கண்டறியா வீங்கிருட்பிழம்பின், புயல்கண் படுக்கும் அந்தண் பொதும்பர்; (திருவாரூர் நான்மணி) என்றார் பிறசான்றோரும். வேங்கைப் பூக்கள் பொன் போறலின் "பொன்" என்றார். வரைந்து கொண்டபின் தலைமகனோடு இடையீடின்றிக் கூடி மகிழ்தல் எளிதாதலின், "பொன் சொரிசுனைத்தாம் ஆடு அகம் மகத் துறை" என்றார். மகம் திருமணம் திருமண நிகழ்ச்சிகளுள் நல்லோரை பார்த்து மணமக்களை மணவறைப் புணர்த்தல் வழக்காதலின், ' மகத்துறை " யென்றும், " மாடகலாவோரை மேவும் " என்றும் கூறினார்.

60 மகத்து மகத்து மிகுதன்ம மீது மனங்கொழுமே
மகத்து மகத்துய ருஞ்சிந்து மாவையின் வாரிசென்மா
மகத்து மகத்துவ நோக்கிடப் போனபொன் மீண்டிடில்ய
மகத்து மகத்து மடங்குவ தோபடி வார்வித்தமே.

நற்றாய்கூறியது :

இ-ள்:- மகத்தும் - தென்புலத்தார் கடன் முதலிய ஐவகை யாகத்திலும்; அகத்தும் - மனை மாட்சியிலும்; மிகுதன் மமீது - மிகுதற்குரிய தருமத்தின் மேல்; மனம் கொழும்-செல் லாத மனத்தடிப்பும்; ஏம் அகத்து - பொன் முதலிய பொருளி டத்து எழும்; மகத்துயரும் - மகத்தான துன்பமும்; சிந்தும்-

கெடுக்கும்; மாவையன் - மாவைப்பதியிலுள்ள முருகக் கடவுட்கு எடுக்கும்; வாரிசெல் மாமகத்து மகத்துவம்-கடற்குச் சென்று முழுக்காடும் மாசி மகவிழாவின் பெருமையை; நோக்கிட - கண்டு முருகனது மாலையை வாங்கிவர; போன பொன் - சென்ற என் தோழி; மீண்டிடில் - விழவு கண்டு அவன் மாலையும் பெற்றுத் திரும்புவளாயின்; படிவார் - அங்கே கடலாடும் மக்கள்; வித்தம் - கண்டெய்தும் அதிசயம்; யமகத்தும் - இந்த யமகப் பாட்டிடத்தும்; அகத்தும்-அவர் மனத்தகத்தும்; அடங்குவதோ - அடங்கிவிடுவதொன்றோ, அன்று காண். எ-று.

மகம் - பிதுர்க்கடன் முதலாகக் கூறப்படும் ஐவகை வேள்விகள். அவற்றை "தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல்தான் என்றாங்கு ஐம்புலத்தாறோம்பல்தலை" (குறள்) என்ப. மனைமாட்சியாவது அன்புடைமை, அடக்கமுடைமை, ஈகை, புகழ் என்பன முதலிய அறங்களைச் செய்தமையும் மாண்பு; மனக்கொழு எனற் பாலது மனம் கொழும் என நின்றது; கொழு, கொழுப்பு; ஈண்டு அறத்தின் மேல் நாட்டஞ் செல்லாத மனத்தடிப்பு; தொழிற் பெயர். ஏமம், ஏம் எனக் கடைகுறைந்தது. ஏமம், பொன். பொன்னை ஈட்டலும், காத்தலும் முதலிய பல வழிகளால் உண்டாகும் துயரம் பெரிதாதலின் "மகத்துயரும்" என்றார். மகத் - பெருமை. அறத்தின்மேற் செல்லாத மனக் கொடுமையினையும், பொருள் காரணமாக எய்துகின்ற துன்பமிகுதியையும் போக்கும் முதல்வனாதலின் முருகனை, "மனக்கொழுப்பும் ஏமகத்து மகத்துயரும் சிந்தும் மாவையன்" என்றார்.

மாசித்திங்களில் மகநாளில், மாவைப்பதியில் கடல் நீராடி மக்கள் முருகப்பெருமானை வழிபடும் திருவிழா மிக்க சிறப்புடன் நடைபெறுவதாகலின், அதனையே விதந்து, "மாசிமகத்து மகத்துவம்" என்றும், அதுபோது தன் மகளையும் செல்லவிட்டாளாதலின், 'மகத்துவம் நோக்கிடப் போய பொன்" என்றும் கூறினாள் அம்முருகப்பெருமான் தோள்மாலை வாங்கி வருவதே குறிக்கோளாதல் உட்கருத்தாக, மகத்து விழாவைக் காண்பது குறித்துச் செல்வாள் போலும் குறிப்புத் தோன்றச் சென்றமையின் அதனைச் சிறப்பித்து "மாசி மகத்து மகத்துவம் நோக்கிட" என்றும், அவள் வேறுபாடு

கண்டோர் பலரும் முருகனது மாலை பெறுவதரிதென்றமையின் "மீண்டிடில்" என்றும், காண்பார் பெரு வியப்பு எய்து வர் என்றற்கு, "படிவார் வித்தம்" என்றும், அஃது இப் பாட்டிலும் அவர் மனத்திலும் அடங்காது மிகும் என்பாள், 'யமகத்தும், அகத்துவம் அடங்குவதோ" என்றும் கூறினுள். இது பெருந்திணை.

61 வித்துரு வித்துரு மோற்பல மாவையர் மேன்மருண்டா
வித்துரு வித்துரு வத்துய ராட்கறு மோபலகு
வித்துரு வித்துரு வைக்கொலை செய்தரி மின்னிசிநா.
வித்துரு வித்துரு வப்பாம் வெறியின் மிகுமையலே.

வெறிவிலக்கியது.

இ-ள் :- வித்துரு - பவளக்கொடிகளும்; வி - சிறந்த; துருமோற்பலம் - கோங்கு மரங்களும் பொருந்திய; மாவையர் மேல் - மாவைப்பதியிலுள்ள முருகக்கடவுள் பேரில்; மருண்டு - காமுற்று; ஆவி - உயிர்; துருவி - உடல் மதனம் பால் துலைபட்டும்; துருவ - நிலைகலங்கியும் நீங்காத; துய ராட்கு-துயரையுடைய இவளுக்கு; அறுமோ-துயர் நீங்குமோ; பல குவித்து - வெறியெடுத்தற்கு வேண்டிய பொருள்களைக் குவித்து; உருவி - வாளையுருவி; துருவை - ஆட்டுக் கடாக்களை; கொலைசெய்து - கொன்று; பாம் - பாடிப்பரவும்; வெறியின் - வெறியாட்டால்; நிசி - இரவில்; அரிமின் - மின்மினிப் பூச்சி யின் ஒளி கொண்டு; நாவி - கத்தூரிப் பூனையை; துருவி - தேடிச்சென்றால்; துருவப்பாம் - அஃது அகப்படாது நெடுந் தொலைவு செல்வதுபோல்; மையல் - காம மயக்கம்; மிகும்- மிகுமேயன்றிக் குறையாது. காண் எ-று.

ஆவி கூறவே, அது நிற்றற்குரிய இடமாகிய உடம்பு வருவிக்கப்பட்டது; உயிர்நிலை என்றும் அதற்குப் பெயருண்டு. மதனம்பிற்கு இலக்கு உடம்பாதலின், அது துலைபட்டு வருந் திய வழி, உயிர்நிலை கலங்கிற்றேயன்றி நீங்காதாயிற்று; காலம் நிரம்பாமையின், மையல் நீங்குமாறு வெறியெடுக்கின் றாதலின், "துயர் அறுமோ" என்றாள். மதனவேகத்தைத் தணிக்கும் முருகனது மாலையே வேண்டுவது என்பாள், வெறி யெடுத்தலை விலக்கலுறுகின்றாள். வெறியாட்டுக்குரிய பொருள் களை,

"முரண்கொ ளுருவி னிரண்டுட னுடீஇ
செந்நூல் யாத்து வெண்பொரி சிதறி,
மதவலி நிலைஇய மாத்தாட் கொழுவிடைக்
குருதியொடு விரைஇய தூவெள் ளரிசி
சில்பலிச் செய்து பல்பிரப் பிரீஇச்
சிறுபசு மஞ்சளொடு நறுவிரை தெளித்துப்
பெருந்தண் கணவீர நறுந்தண் மாலை
துணையற வறுத்துத் தூங்க நாற்றி......
உருவப் பல்பூத் தூய் வெருவரக்
குருதிச் செந்தினை பரப்பிக் குறமகள்
முருகியம் நிறுத்து முரணினருட்க
முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு வியனகர்"

(முருகு. 230-44)

என வருதலால் அறிக. ஆட்டுக்கடாக்களைப் பலியிடுதலு முண்மையின், "துருவைக் கொலை செய்து" என்றாள் இவ் வெறியாட்டால் முருகன் நினைவே இவட்கு மிகுந்து, உற்றி ருக்கும் மையலை மிகுவிக்கும் என்பதனை "நுவலா நுவற்சி" யால் நுவல்வாள், "அரிமின் நிசி நாவித் துருவித் துருவப் பாம்" என்றாள். அரி, மின் என்னும் விசேடணத்தால் மின் மினிப் பூச்சியாதல் பெற்றும். அது மிகச்சிறிதாகிய விட்டு விட்டொளிரும் ஒளியினையுடைமையின், தாடலுறும் பூனையைக் காண்டல் இயலாதாம். பூனைக்கிரவில் கண் தெரிதலின், சிறிதே னும் பொருந்தாத மின் மினியின் துணைகொண்டு ஆராயின் அப்பூனை எளிதில் ஓடியுய்ந்து விடும் என்பார். 'நிசிநாவித் துருவித் துருவப் பாம்" என்றாள். பாவுதல், பரவுதல். இவற்றால், இவட்கு மனவேதனை மிகுவது சரதமாதலின், "வெறியின் மிகும் மையலே" என்றாள்.

62 மையனம் மையனம் பாலாதி மாற்ற வனமலர்க்கா
மையனம் மையனம் புங்குறி மாண்டென்று வன்றுயர
மையனம் மையனம் பாய்வயன் மாவை வளநகரெம்
மையனம் மையனம் போருகத் தாட்குச் சிவைகரமே

இ - ள் : - மை - எருமைக்கு ; நம் - அஞ்சிய ; அனம் - அன்னப்புட்கள். வயல்பாய் - வயலிடையே பாய்ந்தோடும் ; மாவை வளநகர் எம் ஐயன் மாவைப்பதியில் எழுந்தருளிய

நம் தலைவனும்; அம்மையன் - அழகனுமாகிய முருகப் பெருமான்; அம்போருகத்தாட்கு - தாமரைபோலும் திருவடிக்கு; உச்சி - தலைமேல்; கரம்வை - கைகுவித்து வணக்கம்செய்வாயாக; (அதனால்) நம்மை நம்பாமல் வந்து மயக்கும்; மையல் - பசிதாகங்களாலுண்டாகும் மயக்கத்தை; அனம்பால் ஆதி - சோறும் பாலும் முதலியவற்றினால்; மாற்ற - போக்கவும்; வனமலர்க்கா - அழகிய பூக்களையுடைய சோலையும்; மை - மலரின் தேனையுண்டு பாடும் வண்டிசையும்; அனம் - கள்ளும்; மையன் - கரிய நிறத்தையுடைய காமனது; அம்பும் - பாணங்களும்; குறிமாண்டு - காமக்குறிப்புச் சிறந்து தென்றுவருத்தவும்; வன்துயர் அமையல் - உண்டாகும் வலிய துயரத்தையொழித்துக்கொள்க எ - று.

நாம் என்னும் உரிச்சொல் நம் எனக் குறுகிநின்றது. வயலிடை மேய்ந்துநிற்கும் எருமைகட்கு ஆங்குள்ள அன்னங்கள் தாமும் அஞ்சி அயல் வயல்களிற் பாய்ந்தோடுதலால் "அனம் பாய்வயல்" என்றார். அம்மை, அழகு; முத்தியுலகெனினுமாம். உச்சிகரம் வைத்தலாவது, தலைமேல் கை குவித்து வணங்கல்; "உச்சிக்கூப்பிய கையினர்" (முருகு) என்றார் பிறசான்றோரும் தென்ற எனற்பாலது தென்று எனத் திரிந்தது அமையல், எதிர்மறை வியங்கோள் முற்று.

பசி தாகங்களைப் போக்குதற்குச் சோறு நீர் முதலியவற்றைத் தேடற்கும், இன்பநுகர்ச்சி குறித்து எழும் வேட்கைத் தீயை யவித்துக்கோடற் குரியவற்றைத் தேடற்கும், காமவேட்கையால் பிறக்கும் தாபத்தைத் தவிர்த்துக் கோடற்கும் அறிவு ஒரு நெறிப்படாது மயங்கி அலமருதலின் உண்டாகும் துயர் பெரிது என்றும் அத்துயரிடையே மயங்கி அழுந்துவோரே பெரும்பாலராயிருப்பது நோக்கின் அத்துயர்மிக்க வலியுடைத்தென்றும் நன்கு விளங்குதலின், "வன்துயர் அமையல்" என்றார்.

மையன் அம்பும் குறிமாண்டு எற்று வன்துயர் என்று பிரித்துக்கொண்டு, காமனது பூங்கணையும் வில்லும் குறிதவறாது தாக்கும் வலிய விரகவேதனையும் என்று உரைப்பினுமாம் எற்று என்றாயிற்று.

63 வைகறை வைகறை யங்கிரி யாற்குற மாதணைத்து
வைகறை வைகறை யார்வேலர் புட்கண மாத்துயிலேல்
வைகறை வைகறை முன்றிரி மாவையர் மால்பிடித்தாய்
வைகறை வைகறை மேற்பக லாவுறு மாநிசமே.

தோழி பெண்மை கூறி விலக்கியது

இ-ள்: வைகறை - வைகறை யாமத்தில்; வைகு அறை இடையறவின்றிச் செறிந்த கற்களையுடைய; அம்கிரியால்-அழகிய மலையின் கண்; குறமாது - குறமகளாகிய மனைவியை; அணைத்து - தழுவிக்கிடந்து; வைகறை - உறங்குவதை விட்டு எழுந்து; வை - கூரிய; கறையார் வேலர் - உதிரக் கறை படிந்த வேலையுடைய குறவர்; புள் - பறவைகளும்; கணமா- கூட்டமான விலங்குகளும்; துயில் ஏல்வை - துயிலுங் கால மறிந்து; கறவை - கன்றீன்ற மான்; கறை முன் - தன் கன்றை அழைத்தேகு முன்னே (சென்று பற்றுதற்காக); திரி-திரிகின்ற; மாவையர் - மாவைப்பதியையுடைய முருகக் கடவுள்பால்; மால் பிடித்து - காமப் பித்துக்கொண்டு; ஆய்வை அவனைக்கூடுதற்குரிய நெறி ஆராய்கின்றனை; (அதனால்) கறை - நின்பால் பெண்மைக்காகாத குற்றம்; வைகறை மேல் பகலா - வைகறைக்குப் பின்னர்த்தாகிய பகற்போதுபோல; நிசம் - நிச்சயமாக; உறும் - வந்து சேரும்; ஆகவே இனி அம் முருகன்பால் காதல் பூண்டொழுகும் இத்திறத்தை விட்டொழிப்பாயாக; எ-று.

கடவுள் மாட்டுநயப்புற்ற மானுடப் பெண்டிருள் ஒருத்தியாய இவள் பெண்மை வரம்பு கடந்து தீரா வேட்கையால் பேதுற்று வாய் வெருவி மெலிதலைக் கண்ட தோழி ஆற்றுளாய்த் தலைவனை முருகக் கடவுளைக் கூடும் நெறிகள் மிக்க அரியவாகும்; அதனால் அவனை விரும்புதலையொழிக என்கின்றமையின், இது விலக்குதற் பொருட்டாயிற்று. இரவுப்போதில் தன் மனக்கினிய குறமகளுடன் இனிதிருந்த குறவன் மானினம் தம் கன்றையும் கலையையும் அழைத்தேகுமுன் சென்று அவற்றை வதைக்கின்றான் என்றதனால்,

தன் மனத்துக்கினிய தேவிமாராகிய வள்ளி தேவயானை என்பாருடன் இனிதிருக்கும் முருகேசன், தாயருடன் இனிதி

ருக்கும் நின்னுள்ளத்தைப் பிணித்து அலைக்கின்றான்; அவனது கொடுமை இருந்தவாறு இது; இதனையறியாது அவன்பால் காமப் பித்துக்கொளல் நாண்துறவா நன்மகளாகிய உனக்கு நலமன்று என்றாளாயிற்று. வைகு அறை - வைகுதல் அறுதல் விழித்தெழுதல் என்றவாறு. ஏல்வை, காலம், கறவை யென்றதனால் கன்றையுடைய மான் என்பது கொள்ளப்பட்டது. கரைதல், கறைதல் என்று நின்றது. ஆய்வை என்றாள், குறத்தியையழைத்துக் குறிபார்த்தலும் தூதுவிடக் கருதுதலும்; தார்வேண்டலும் பிறவும் செய்கின்றமை தோன்ற. பெண்மை, நாணமுடைமை. ''பெண்மை தட்ப நுண்ணிதிற் றாங்கி'' (நற். 94) எனச் சான்றோர் கூறுதல் காண்க. வைகறைக்குப் பின் பகற்போது எய்துதல் ஒருகாலும் பிழையாதவாறு போல, நாணின்மையாகிய குற்றம் வாராதொழியாதென்பாள், ''கறை வைகறைமேற் பகலாவுறுமால் நிசமே'' என்றாள். ஆல், அசை.

64 மானிய மானிய மிக்கத் தனையைநன் மாவையில்விண்
மானிய மானிய மஞ்செய்து மற்றிமற முகப்பாய்
மானிய மானிய லாராடச் செய்தின மாதியின்று
மானிய மானிய மார்விழ வேத்துமெம் மைக்குநன்றே.

இ-ள்: மானியம் - கொல்லை நிலத்தே வாழும்; மான் நியமிக்கு - மான்பெறப் பிறந்த; அத்தனையை - அந்த மான் மகளாகிய வள்ளிக்கும்; விண்மான் - தேவயானைக்கும்; இய மான் - உயிர்போன்ற கணவனும்; நியமம் செய்து - அடியார் துயர் தீர்த்தலையே நியமமாகக் கொண்டு; மறம் - அவர் தம் பாவங்களை; உகமற்றி - அறக்கெடுமாறுமாற்றி; பாய்மானி - பாய்ந்தோடும் குதிரை யூர்தியுமுடையவனும்; அம்மான் - அழகிய பெருமானுமாகிய முருகக்கடவுள்பால்; இயலார் ஆடச்செய்து - அன்புற்றொழுகும் இயல்புடையோர் உண்டு மகிழ்ந்தாடச்செய்து; இன்று - இப்பொழுதே; இனம் ஆதி - அவ்வியல்பினர் கூட்டத்தே சேர்வாயாக; மாணியம் - பெரியோர் குழாமும்; மான் - குதிரை யானை முதலியனவும்; இயம் - வாத்தியக் கூட்டமும்; ஆர் - நிரம்பிய; விழவு ஏத்தும் - திருவிழாவைக் கண்டு துதிப்பீர்களாக; (இஃது) எம்மைக்கும் - இம்மை, மறுமை, அம்மை, என்ற எல்லா நிலைகட்கும்; நன்று - நலந்தருவதாம்; எ-று.

மானியம், கொல்லை நிலம்; பிறர் எவர்க்கும் உரிமையாகாது கிடக்கும் கொல்லைப்பகுதி. இயமான், உயிர். எஜமானன் என்பதன் சிதைவாகக் கோடலும் பொருந்தும். மாற்றி, மற்றி எனக் குறுகிற்று. மானி, இகரம் உடைமைப் பொருண்மை விகுதி. இயல், குணம் செயல் நலம். இயற்பழித்தல், இயற்படமொழிதல் என வரும் வழக்காறுகளை நோக்குக. ஆடல், உண்டு மகிழ்ந்தாடல். அடியார்க்குத் தம்பால் உள்ளன தந்து உண்பித்து அவர் மகிழ்ந்தாடச் செய்தல்; இஃது அடியார் பூசனை. இனமாகுக என்றார். அவர்தம் கூட்டம் மனமாசு கழுவி அப்பரமன் திருவடியைப் பெறுவிக்குமாதலின். "பத்த ரினத்தாய்ப் பரனுணர்வினாலுணரும் மெய்த்தவரை மேவாவினை" (சிவ. ஞா. போதம் சூ. 12, அதி. 2. மேற்) என வரும் திருவாக்கானுணர்க. மகனீயர் கூட்டம் மானியம் என்றாயிற்று; மகனீயர், பெரியோர்.

"பணிந்தவர் அருவினை பற்றறுத் தருள்செயத், துணிந்தவன்" (ஐயாறு. 1) என ஞானசம்பந்தப்பெருமான் அருளுதலால், "நியமம் செய்துமற முகமாற்றிப் பாய்மானி" என்றார். பண்டையில் வள்ளிநாயகியார் முருகனைநேக்கித் தவங்கிடந்தகாலத்தில், அவர் நீ சென்று மான்வயிற்றிற் பிறந்து வேடரிடத்தே வளர்க என நியமிப்ப. அந்நியமப் படியே அவரும் மான் மகளாயினாராதலின், "மான் நியமிக்கு அத்தனையை" என்றார்.

65 மைக்கண மைக்கண வேர்த்தோண் மடமயி லேமருளா
மைக்கண மைக்கண யப்புறத் தந்தவர் மாவைவரு
மைக்கலா மைக்கண ணைபூங் குழல்கண்டு மான்றனவி
மைக்கண மைக்கண வுச்சிகீழ் விழ்வன வாரணமே.

இடையூறு கிளத்தல்

இ-ள். மருளாமை-மருண்டு இருளுதலையில்லாத; கண்-நெற்றிவிழியினையுடைய; நம் ஐ - நம்தலைவராகிய சிவபெருமான்; கண் - தம் முகமைந்தனுடன் அதோ முகம் ஒன்றைத் தோற்றுவித்து ஆறுமுகத்தும் நின்ற ஆறு நெற்றிக் கண்களினின்றும்; நயப்புஉற - தம்திருவடியில் வீழ்ந்து இறைஞ்சிய

தேவர் முதலாயினர்பால் பிறந்த அருள்மிகுதலால்; தந்தவர் - தரவந்த அறுமுகக் கடவுளான முருகனுடைய; மாவை-மாவைப்பதியில் வாழ்கின்ற; மைக்கண் - மைதீட்டிய கண்ணும்; அமைக்கு அணவு ஏர் தோள் - மூங்கிலின் நடுவையொத்த அழகிய தோளுமுடைய; மடமயிலே - இளமையான மயில் போன்றவளே; வரும் மைக்கணம் - இம்மலைச்சாரலிடத்தேவந்தெய்தும் கருமேகக் கூட்டம்; ஐக்கண் - மல்லிகை மொட்டுக்கள்; அணிபூங்குழல் - அணியப்பெற்ற பூங்குழலைக் கண்டு; மான்றன - மயங்கிவிட்டன; மைக்கண - கரியகண்களையுடையவாகிய முலையைக் கண்டு; வாரணம் - இம்மலையிடத்தே வாழும் யானைகள்; உச்சிகீழ்வீழ்வன - தாமும் மயங்கித் தலைகீழாக வீழ்வனவாயின; (ஆதலால்) இமைகண் - கண்களை இமைத்துப் பார்த்தருள்வாயாக எ - று;

நெற்றிவிழி தீவிழியாதல் வெளிப்பட, "மருளாமைக் கண்" என்றார். கண, குறிப்புப் பெயரெச்சம் கண் நயப்புறத்தந்தவர் என்புழி. உற, உறுவென்னும் உரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம்; "துன்புறாஉந்துவ்வாமை இல்லாகும்" (குறள் 94) என்புழிப்போல. தேவர் முதலாயினர் செய்த வேண்டுகோட்கிரங்கி, பரமன் முருகனைக் கண்வழியே தந்த வரலாற்றை, "வலாரியாதி விண்ணோரிரப்பமரீஇயதொன்முகமாறுடும், நிலாவி நெற்றி விழிக்கண் ஒவ்வொரு நீடிரும் பொறிகாற்றினன்" (சீபரி. 20) எனவரும் தணிகைப் புராணத்தாலுணர்க.

அணவு - நடுவு. ஏர், உவமவுருபு; அழகுமாம். தலைவியது கூந்தற் கருமைகண்ட கருமுகிற் கணம் தமக்கு முன்பே தம்போலும் பிறமுகிற் கூட்டம் படிந்தனவென்று மருண்டு வேறு போக்கிடம் நாடாது சாரலிடத்தே படிந்தொழிந்தன என்பான். "வரும்மைக் கணம் மான்றன" என்றான் மான்றன, மால் என்னும் சொல்லடியாகப் பிறந்த வினைமுற்று மால் கருமைக்கும் பெயராதலின் மான்றன என்பது கருத்தன என்னும் பொருட்டாய், "வரும் மைக்கணம் கருத்திருக்கின்றன நின் குழல்போல, நீ அவற்றைக் காண்பாயாக" என்பதொருநயந்தோன்ற இடையூறு கிளந்த குறிப்பும் பெறப்படுதல் காண்க.

நின்முலைக்கோட்டைக்கண்டு இனமெனக் கருதிப்போந்த யானைக்கூட்டம், நீ அவற்றை மறையாமையின் கண்தாக்குற்று

மருண்டு தலைகீழாக வீழ்ந்தன என்பான், " மைக்கண வாரணம் உச்சிகீழ் வீழ்வன " என்றான். இனி, இவற்றைத் தம் இன மெனக் கருதிய இவ் யானைக் கூட்டம், இவையிச்சாரலிடத்தே வாழ்தலின் தாமும் இவ்விடத்தினின்றும் நீங்கமாட்டாவாய், இம்மலையுச்சியின் கீழே வாழ்தலை விரும்புவனவாய் வாழ்கின் றன என்பதொரு நயந்தோன்றக் கூறினுனும். இவ்வண்ணம் முகிலை மயக்கி, யானைக்கூட்டத்தைத் தலைகீழாக வீழ்த்தி நிற் கும் நின் செயலை நீயே நின் கண்ணை இமைத்துக்காண் என் பான், " இமைகண் " என்றான்.

66 வாரணம் வாரணம் பாற்பகை சாய்த்தவர் மாவையுறை
வாரணம் வாரணம் பங்குடையார்தமை மார்கழித் தெய்
வாரணம் வாரணம் பாலெங்கு மார்கவிர் மானுமுடி
வாரணம் வாரணம் பாடேல் வையேத்திடின் மாலறுமே.

இ - ள் : வாரணம்பால் - கடலிடத்தே ; வாரணம் - கவசமணிந்த ; பகைசாய்த்தவர் - பகைவராகிய அசுரரையழி த்தவரும் ; மாவையுறை வாரணம் - மாவைப்பதியில் வாழும் காவலரும் ; வாரணம் பங்கு உடையார்தமை - தேவயானை யாரைப் பங்கிலேயுடையவருமான முருகக்கடவுளை ; மார்கழி - மார்கழி மாதத்தில் ; தெய்வ ஆரணம் - தெய்வ மறைகளும்; வாரணம் - சங்குகளும் ; பால் எங்கும் - எப்பக்கத்திலும் ; ஆர் - முழங்கும் ; கவிர்மானும் - முருக்கம்பூப்போலும் ; முடி வாரணம் - கொண்டையையுடைய கோழி ; வார் அணம்பாடு ஏல்வை - நீண்ட அலகைத் திறந்து கூவும் விடியற்போதில் ; ஏத்திடின் - ஏத்தித் தொழுவோமாயின் ; மால் அறும் - அஞ் ஞானமாகிய மயக்கம் நீங்கும் எ - று.

கடலகத்தே வீர மகேந்திரம் என்னும் நகரமைத்து அதன் கண் இருந்தே சூரன் முதலிய அசுரர் தீங்கு புரிந்தனராக லின், அவர்களை அக்கடலகத்தே சென்று முருகன் பொருத சிறப்பை வியந்து, " வாரணம் பால் வாரணம் பகைசாய்த்த வர்" என்றார். தெய்வ ஆரணம் - தெய்வாரணம் என முடிந் தது. ஆரணம் வாரணம் பாலெங்கும் முழங்கும் ஏல்வை, வார ணம் வார் அணம்படும் ஏல்வை என இயையும். மால், பிறப் பேதுவாக வந்த மயக்கம் என்றுமாம் ; " மையல் மானுட மாய் மயங்கும் வழி, ஐயனேதடுத்தாண்டருள் செய்யெனை "

(பெரியபு. திருமலை 28) என வரும் திருவாக்கானும் இப் பொருண்மை துணியப்படும்.

67 மாலைய மாலைய னீறழலாடிசேய் மாவைமரு
மாலைய மாலையகத் தளித்தாய் தென்வளியோ டன்றின்
மாலைய மாலைய ஞழிகுயில் வெண்மதி வருத்து
மாலைய மாலைய தீந்திடின் மாறு மனச்சலமே

தார்வேண்டல்

இ-ள்: மாலையம் - சருவமும் ஒடுங்கும் மகா சங்காரத்தில்; மால் - திருமால்; ஐயன் - பிரமன் முதலிய தேவர்களையுள்ளிட்ட அனைத்துயிர்களையும்; ஈறு - சங்கரிக்கும்; அழலாடி - அனலில் ஆடுபவனான சிவனுடைய; சேய் - மகனான முருகனே; மாவை - மாவைப்பதியில்; மரு - பொருந்தியிருக்கும்; மாலைய - இயல்பினையுடையோய்; மாலை அகத்தளித்தாய் - தீராத வேட்கையை என் மனத்தே விளைவித்துவிட்டாய்; (அதனால்) தென் வளியொடு - தென்றற்காற்றும்; அன்றிலொடு - அன்றிற் பறவையும்; மாலையொடு - மாலைக் காலமும்; அ - அந்த; மால் - பெரிய; ஐயனெடு அழகனான மன்மதன் விடுக்கும் அம்பும்; ஆழி - கடலும்; குயில் - குயிலும்; வெண்மதி - வெள்ளியசந்திரனும்; வருத்தும் - என்னை மிகவும் வருத்துகின்றன; ஐய - தலைவனே; மாலையது - நீ தோளிலணிந்திருக்கும் மாலையை; ஈந்திடின் - தந்தருள்வாயாயின்; மனச்சலம் - மனக்கலக்கம்; மாறும் - நீங்கும் எ-று

மாலயம் என்பது மாலையம் எனவந்தது. அயன், ஐயன் என்ருயிற்று; எழுத்துப்போலி. அழல், ஆகுபெயரால் சுடுகாட்டிற் கேற்றினுமாம். மாலை, விரகவேட்கை, ஒடு, எண்ணெடு; இதனை ஏனையவற்ருேடும் ஒட்டுக; 'என்றும் எனவும் ஒடுவும் தோன்றி, ஒன்று வழியுடைய எண்ணினுட் பிரிந்தே'' (தொல் சொல்) என்பது தொல்காப்பியம். காம நோயுற்ருர்க்கு இக்கூறிய அனைத்தும் நோய் மிகுவிப்பனவாதலின், இவற்றை எடுத்தோதினர். ஐயன், அழகன்; மன்மதன். இவன் விடுக்கும் மலரம்பு ஏனைய அனைத்திலுமிக்க துன்பம் செய்வது எய்த, ''அம்மாலையன்'' என்ருள். வருத்துமால் என்புழி, ஆல்; அசை. மாலையது என்புழி: பகுதிப் பொருள்

விகுதி. மாலை என்னுது மாலையது என மிகுத்துரைத்தது. தரக்கூடாத அத்துணைச் சீரிய பொருளன்று என்பதனைச் சாதித்துநின்றது. ஈதல் கூறினுள்: அதனை வேண்டிநிற்கும் தனது சிறுமைதோன்ற, சலம், வருத்தம்.

68 சலசஞ் சலசஞ் சரிகஞ் சொன் மாவைத் தரங்கத்துமா
சலசஞ் சலசஞ் சரப்பரியாக்கொ டலைவ வந்தா
சலசஞ் சலசஞ் சிதைத்தருள்வாயெனத் தாளிணைக்கி
சலசஞ் சலசஞ் சிதமற நோக்க நிச்சம் பணியே.

இ - ள் :- சலசம் – தாமரையில்; சல - மொய்க்கும்; சஞ்சரிகம் - வண்டினம்; சொல் - இசைபாடும்; மாவை - மாவைப்பதியில்; தரங்கத்து - அலைகளையுடைய; மாசல - பெரிய கடலின் கண் இயங்கும்; சஞ்சல - காற்றுப்போல் செல்கின்ற; சஞ்சரம் - யானையை; பரியாக்கொள் தலைவ - ஊர்தியாகக்கொண்ட தலைவனே. அந்த அசல - யமனுடைய; சஞ்சலம் - மரணவேதனையால் உண்டாகும்; சம் - கலக்கத்தை; சிதைத்தருள்வாய் – போக்கியருள்க; என - என்று வேண்டி; தாள் இணைக்கு - திருவடிகளைப் பெறுதற்கு; இசல் - இயலாதவாறு தடைசெய்த செய்யும்; அசஞ்சல - நிலை கலங்காத; சஞ்சிதம் - வினை; அற - தொடர்பற்று ஒழியுமாறு; நிச்சம்நோக்க - தினமும்தரிசிக்க; பணி - என்னைப் பணித்தருள்வாயாக எ - று.

சொல்லோசை பொருளாக நிலவுவது இசையாதலின், இசையைச் சொல்லென்ருர். தரங்கம் – அலை. கடலின்கண் மலைபோலும் திரையெழுதற்குக் காரணம் அங்கே பெருங்காற்றுண்மையே. முருகப்பெருமான் ஏறும் பிணிமுகமென்னும் பட்டத்தி யானையும் பகைவர் படைக்கடலின் நடுவண் பெருங்காற்றுப்போற் செல்வதென்றற்கு, “தரங்கத்து மாசல சஞ்சல சஞ்சரம்” என்ருர். “கால்கிளர்ந்தன்ன வேழமேல் கொண்டு” (முருகு 82) என நக்கீரனுரும் கூறுதல் காண்க, மலைபோலும் மேனியும், உயிர்கட்கு அந்தத்தைச் செய்யும் தொழிலும் உடைமையால், யமனை “அந்தாசலம்” என்ருர். அருணகிரியாரும் இவ்வண்ணமே கூறுவர். இசல், தடுத்தல். ஒருவன் செய்தவினை, அவனை எவ்வழியினும் விடாதுபற்றி நின்று தன் பயனை ஊட்டாது கழியாதாகலின், அத் திண்மை

பற்றி, அதனை : "அஞ்சல சஞ்சிதம்" என்றார். எடுத்த பிறவியின் நுகரப்படாது எஞ்சிநிற்கும் கன்மவினை சஞ்சிதமாகும். இச்சஞ்சிதம் இனி எடுக்கும் பிறவிக்கும் தொடர்ந்து சென்று பிராரத்த கன்மமாய்ப் பயனுகர்விக்கும் பான்மையுடையது. நாளும் தரிசித்துவரின், பிறவியறுதலின், சஞ்சிதம் பற்றுக்கோடின்றிக் கெடுமாதலால், "சஞ்சிதமறநோக்க நிச்சம்பணியே" என்றார்.

அவன் திருவடியைப் பணிதற்கும் அவனுடைய திருவருள் முன்னின்று துணைசெய்யவேண்டியிருத்தலின் இவ்வாறு கூறினார்; "அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி" என்பது மணிவாசகத்துத் திருவாசகம்.

69 சம்பகஞ் சம்பகஞ் சார்சோலை கிலஞ்சலத் துறழ்பா
சம்பகஞ் சம்பகஞ் சாறட மாவைய தானவரஞ்
சம்பகஞ் சம்பகஞ் சாரயன் மான்மறை தாகனன்றுஞ்
சம்பகஞ் சம்பகஞ் சேர்த் தோயருள் வரசாகரனே.

இ - ள் :- சம்பகம் - சண்பகமும் ; சம்பு - நாவல்மரமும்; அகம்சார் சோலை - அகத்தே பொருந்திய சோலையும் ; கிலம் சலத்தோடு - அச்சோலையிற் கசியும் பிசின் நீருடன் ; உறழ் பாசம் - கலந்துகிடக்கும் நீர்ப்பாசியும் ; பகம் - கொக்கும் ; சம்பகம் - சண்பங்கோழியும் ; சால் - நிறைந்த ; தடம் - நீர் நிலைகளும் பொருந்திய ; மாவைய - மாவைப்பதியையுடையவனே ; தானவர் அஞ்சு அம்ப - அசுரர் அஞ்சும் அம்பினையுடையவனே ; கஞ்சம்பகம்சார் - தாமரையின் நடுவிலே இருக்கும்; அயன் - பிரமனுக்கு ; மால்மறை - மயக்கந்தந்த மறைமுடிவான பிரணவப் பொருளை ; தா - உபதேசித்த ; கனனே - பெருமையுடையவனே ; அம்பகம் - வள்ளிநாயகியார் கண்கள் ; துஞ்சு - இனிது உறங்குதலைச் செய்யுமாறு ; சம்பகம் - சம்பு என்னும் புல்வேய்ந்த அவருடைய மனையை ; சேர்த்தோய் - சென்று சேர்ந்தவனே ; வரசாகரனே - வேண்டுவார் வேண்டும் வரங்களை நல்கும் கடல்போன்றவனே ; அருள் - அடியேனுக்கு அருள் செய்வாயாக எ - று.

சோலையும் தடமும் உடைய மாவைய என இயைக்க. மாவைய, தானவர் அஞ்சு அம்ப, மால்மறை தாகனனே ; சம்பு

கம் சேர்த்தோய்; வரசாகரனே, அருள் என வினை முடிவு செய்க. கிலச்சலம் எனற்பாலது கிலஞ்சலம் என மெலிந்து நின்றது. உறழ்தல், கலந்திருத்தல்; மாறுபட்டிருத்தலுமாம்; அஃதாவது கிலச்சலம் மிதப்ப, பாசிகள் அதனோடு படிந்து கிடத்தல். சேர்ந்தோய் என்பது சேர்த்தோய் என வலிந்து நின்றது.

சிறை வீடு பெற்ற பிரமன்தணிகைப் பதியில் பிரமதீர்த்தம் அமைத்து முருகனை நோக்கித் தவம் புரிந்து மறுவலும் படைப்புத் தொழிற்குரிய வன்மையும், தகுதியும்பெற்ற காலத்துத்தான் அறியாது விழித்த மறைப்பொருளையும் ஏனை வரங்களுடன் பெற்றது குறித்து, "கஞ்சம் பகம்சார் அயன்மால் மறை தாகனனே" என்றார். இனி, அவர் வள்ளிநாயகியார் இற்செறிப்புண்டு முருகப்பெருமானைக்கூட வியலாமை கருதிக் கண்ணுறக்கமின்றி வருந்துங்கால், அவர் இருந்த மனைக்கு இரவுப் போதில் அப்பெருமான் இரவுக்குறி பிழையாது போந்து கூடி அவர் இனிதுறங்கச் செய்தாராதலின், "சம்பகம் சேர்த்தோய்" என்றார்;

"முன்னும் தனிநின்ற சூழலின் பேரின்பம் முற்றுவித்தார்;
பின்னும் தறுகண்க டாங்கவிழ் வேழம் பெயர்த்தளித்தார்;
என்னும் தமக்கியல் பில்லேற் கிரவினும் இன்றிறுத் தார்,
கொன்னுந்திருவுள மின்னுமென் கொள்ளினும் கூற்றமின்றே"

(களவு. 393) எனவரும் தணிகைப் புராணச் செய்யுளால் உணர்க.

70 சாகரஞ் சாகரஞ் சாந்தி செய்வார் பவஞ் சாய்த்தலினுற்
சாகரஞ் சாகரஞ் சாதநடேசர் சடைகழநி
சாகரஞ் சாகரஞ் சாத்தினர் சேய்குக சண்முகவி
சாகரஞ் சாகரஞ் சான்மாவைத் தாளம்பு சாதரென்னே.

இ-ள்: பவம்சாய்த்தலின் உற்சாகர் – பிறவித் துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்ற முயற்சியில் மிக்க உற்சாகமுடையவர்கள்; சாகரம் - இருகைகளாலும்; சாகரம் - பதினாயிரங்கோடி; சாந்தி செய்வர் - சாந்திகளைச் செய்

வார்கள் ; அஞ்சாகரம் - அஞ்சாத தன்மையையுடைய ; சாத - பூதப்படைகள் சூழ ; நடேசர் - திருநடனம் புரியும் ஈசனும் ; சடைகளம் - சடையிலும் கழுத்திலும் ; நிசாகரம் சாகரம் - (முறையே)சந்திரனையும் சாக்காடுபயக்கும் விடத்தையும் ; சாத்தினர் - அணிந்துகொண்டவருமான சிவபெருமானுக்கு ; சேய் - மகனாரும் ; குக - குகனாரும் ; சண்முக - ஆறுமுகமுடையவரும் ; விசாகர் - விசாக நாளையுடையவருமாகிய முருகக் கடவுளுடைய ; அம் - அழகிய ; சாகரம் சால்மாவை - கடல்சார்ந்த மாவைப்பதியில் ; தாள் - தரிசித்து அவர் திருவடியை முடியில் சூடிக்கொண்டோர் ; அம்புசாதர் என் - பிரமபதத்துக்கு உரியவர் என்க எ - று .

பற்பல சாந்திகளைச்செய்வதனால் பவத்துன்பம் போக்கிக் கொள்ளலாம் என்று கூறலும் செய்தலும் உடையாரது பேதமையை இகழ்ந்து கூறுகின்றாராகலின், '' பவஞ்சாய்த்த வினுற் சாகர் '' என்றும், அவருடைய அச் செய்கை அவர் கருதும் பயனைத் தாராது என்று இகழ்வார். '' அம்சாகரம் சாந்தி செய்வார் '' என்றார். உ - உலகறிசுட்டு. ச + கரம், சாகரம் என வந்தது. கரம் - தன்மை ; பயங்கரம் என்புழிப் போல. சடைகளம் நிசாகரம் சாகரம் என்பது நிரணிறையணி. பிரமனுக்கே அப்பிரமபதம் எம்பெருமான் முருகனால் அருளப் பட்டதாகலின், அப்பெருமான் திருவடியை முடிவார்க்கு அப்பதம் எய்துதல் மிகமிக எளிதென்பார். '' தாள்பணிந்தார் அம்புசாதர் என்க '' என்றார்.

71 சாதனி சாதனி யாமாலுகு மென்றலை யினம்பு
சாதனி சாதனி தார்குரைப் பேனன்பர் தம்முன்வன
சாதனி சாதனி லாமாவை நேசத் தலைவன்பாக
சாதனி சாதனி கத்தாற் கிலேயித் தலைமண்டலே.

காமமிக்ககையறு கிளவி

இ - ள் : நிசா இரவில் ; தனி - காதலரையின்றித் தனித்திருத்தல் ; சாதலாம் - சாவதே போல்வதாகும் ; (ஆதலால்) உகும் என் தலையின் - உயிர் விடுதற்குரிய என் தலையில் ; அம்புசாதனி - பிரமன் ; சாதன் இது - எழுதிவைத்த சாசனமாகிய இதனை ; ஆர்க்குரைப்பேன் - எவர்க்குச் சொல்வேன் ; அன்

பர்தம் - அன்பருடைய ; உள்வனசாதனி - உள்ளக் கமலத்தில் உறைபவனும் ; சாதனி இலா - சதனிரோக முதலிய நோய்களே இல்லாமல் மக்கள் வாழ்கின்ற ; மாவை - மாவைப் பதியிலுள்ள ; நேசத் தலைவன் - அன்புடைய தலைவரும் ; பாக சாதனி - இந்திரன் முதலிய தேவர்களோடு ; சாத அனிகத் தார்க்கு - சிவகணமாகிய பூதப்படையினை யுடையவருமாகிய முருகப்பெருமானுக்கு ; இத்தலைமண்டல் - இவ்விடத்து என் பால் வந்தருள்வது ; இலை - இல்லையே எ - று .

" இன்னாது இனனில்லூர்வாழ்தல் அதனினும் இன்னாது இனியார்ப் பிரிவு " (குறள் 1158) என்பவாகலின் " நிசாதனி சாதலாம் " என்ருள்- ஆல் - அசை எனக்கும் என்னல் காதலிக்கப்பட்டார்க்கும் உயிர்போல உடம்பையும் ஒன்ருக விதியாளுயினமையின், அவர் பிரிவால் என் உயிரும் உகுகின்றதென்பாள். " உகும் என் தலையின் அம்பு சாதனி சாதனி இது " என்ருள். " நான்முகத்தோன் ஒன்ருவிதித்திலனே உயிர் போல உடம்பையுமே " (தஞ்சை. கோ.) எனப் பிறரும் கூறுதல் காண்க. சாதனம் என்பது கடை குறைந்து நின்றது. " இது ஆர்க்குரைப்பேன், " என்பது கையறு கிளவி. சதனரோகம். சாதனி வியாதியென்றும் வழங்குவதுண்மையின், சாதனி யென்ருர். சாதனி இலா என்பது சாதனிலா என இயைந்தது. சாத அனிகம் - சாதானிகம் எனவரற்பாலது. சாதனிகம் என நின்றது. மண்டல், நெருங்குதல் ; அனிகத்தான் என்ருளாதலின், அதற்கேற்ப மண்டுதலைக் கூறினுள். மெய்ப்பாடு : அழுகை - பயன். அயாவுயிர்த்தல்.

72 மண்டவ மண்டவ றென்றிற் பல்வேறு செய்வார் குணந்தே
மண்டவ மண்டவ நைந்தெறச் சார்பல் சன்மத்த ரின்னு
மண்டவ மண்டவ தைக்கொடியார்ப் பாவனைச் சொலட்டே
மண்டவ மண்டவ மார்மாவையன் காலரவிந்தமே ;

இ - ள் : மண் - மண்ணவர் செய்யும் ; தவம் ஆண்டவன் - தவத்தையாதரித்து வேண்டும் பயனை நல்குபவனும் ; மண்தவம் - மாட்சிமைப்பட்ட காடும் : மண்டவம் - மண்டபங்களும் ; ஆர் - பொருந்திய : மாவையன் - மாவைப்பதியிலுள்ளவனுமாகிய முருகப்பெருமானுடைய ; கால் அரவிந்தம் - திருவடித் தாமரையைப் பூசிக்கும் நல்லறிவினல் ; ஒன்று இல் -

தாமும் பிரமமும் ஒன்றே என்ற உணர்வால்; பல்வேறு செய்வார் - பலவேறு வகையான செயல்களைச் செய்பவரும்; குணம்-குடங்குடமாக; தேம்மாண் - கள்ளையுண்ணும்; தவம் - வேட்கையாகிய; மாண்தவனம் - பெரிய நெருப்பானது. தெற - வெதுப்புவதால்; சார்பல்சன்மத்தர் - பல்வேறு பிறப்புக்களை எடுத்தற்குரியராயினும்; இன்னும் - மேலும்; மண்டவ - மாட்சிமைப்பட்ட உயிர்களை; அவம் மண்ட - துன்பமுண்டாக; வதைக்கொடியார் - வதைத்தலையுடைய கொடியவர்களும் கூறும்; பாவனைச்சொல் - மெய்யறம்போலத் தோன்றும் பொய்மொழிகளை; அட்டேம் - கேளாது உய்ந்தோம் எ - று.

மண், ஆகுபெயர். மண்ணவர் தன்னைநோக்கிச் செய்யும் தவத்தை இடையூறுவாராமைக் காத்துக்கடைபோக ஆதரித்து முடிவில் அவர் வேண்டும் வரங்களை மிகத் தருபவனாதலின், '' மண்தவ மாண்டவன் '' என்றார். தவம், காடு. மாண்தவம் என்பது மண்தவம் எனக் குறுகிற்று. திருவடியைப் பூசிக்கும் ஞானம் நன் ஞானமாதலின், அதனால் பிறர் கூறுவனவற்றைக் கேளாது ஒழிதற்கு ஏதுவுண்டாதல் குறித்து அத்திருவடியை விதந்து, '' கால் அரவிந்தம் '' என்றார். திருவடி வழிபாடு ஞானம் தருவதைச் சேக்கிழார் பெருமான், '' சிறியேன் அறிவுக்கவர்தம் திருப்பாதந்தந்த, நெறியே சிறியான் அறிநீர்மை கும்பிட்டேனன்பால் '' (திருஞான. 844) என்றருளிய திருவாக்கானுணர்க. பல்வேறு செய்வார் ஏகான்மவாதிகள். மதுபானமும் தம் சமயக் கிரியைகட்கு ஒத்ததே என்றோதும் கிறித்து சமயத்தவரும் பசு முதலியவற்றை வதைத்தலும் சமய நெறியே யென்னும் முகமதியரும் இந்நூலாசிரியர் காலத்துச் சமயத்தவராதலின் இவர்களைக் குறித்தார் போலும். தாவம், தவம் என நின்றது. மாண்டவ எனற்பாலது மண்டவ என நின்றது. அவர் சொல்வனவற்றைச் சிறிதும் ஏலாது கழித்தமையின் '' அட்டேம் '' என்றார்.

73 விந்தர விந்தர நாதஞ் சிவஞ் சத்தி விண்டுயர்கோ
விந்தர விந்தர வார்சடையார் திரிவேட சிவ
விந்தர விந்தர சாமாவையீரென்னவிச்சமற
விந்தர விந்தர விச்செற்றவர்க்கிட்டிர் மெய்வசமே.

இ - ள் :- அநாதம் - ஆதாரமற்றதாகிய ; சிவம் - சிவமும் ; சத்தி - சத்தியும் ; விண்டு - இவற்றின் நீங்கி ; விந்து - வட்டமான ; அரவிந்தர் - தாமரையிலுள்ள பிரமனும் ; உயர் கோவிந்தர் - அவரின் உயர்ந்த விஷ்ணுவும் ; அ - ஆகிய அந்த மூர்த்தங்களேயன்றி ; இந்து - பிறைச்சந்திரனையும் ; அரவு - பாம்பையும் ; ஆர் - பொருந்திய ; (உயர்) சடையார் - சடையினையுடைய அவரின் உயர்ந்த சைவ மூர்த்தமும் ; திரி- கொண்டு திரியும் ; வேட - திருவேடம் உடையீரே ; சிவவிந்தர் - சிவனது நேத்திரவிந்துவில் தோன்றியவரே ; அவிந்த அரசாம் மாவையீர் - உண்மை ஞான பரிபாலனம் பண்ணும் மாவைப் பதியையுடையீரே ; என்ன - என்று சொல்லி வேண்டி ; விச்சம் மறு - வேதப் பொருளறிவில் விஞ்சினேனென்னும் செருக்காகிய குற்றம் அவிந்து - அவித்து ; அரவிந்தர் - அப்பிரமனுடைய ; அவிசெற்றவர் - ஆவி கலங்கக் குட்டிச் சிறையிட்ட முருகப்பெருமானை ; கிட்டிர் - அன்பு பூண்டு அடைவீராக ; (அடையின்) மெய் - உண்மைஞானமானது ; வசம் - உங்கள் வசத்ததாய்விடும் எ - று .

வேடரே, சிவவிந்தரே, மாவையீரே, என்ன, கிட்டிர் ; கிட்டின் மெய் வசமாம் என வினை முடிவு செய்க. சிவமும் சத்தியும் நிராதாரங்களாதலின், " அநாதம் சிவம் சத்தி " என்றார். பிரமனும் திருமாலும் ஈசனுமாகிய மும்மூர்த்தியாகவும் நின்று தொழில் புரியும் முதல்வனாதலின், " திரிவேட " என்றார். உயர்தலைச் சடையார் என்புழியும் கூட்டுக. இக் கருத்தினையே,

" சிவமாதுடனே அனுபோகமதாய்ச் சிவஞானமுதே பசியாறித்
திகழ்வோடிருவோரொருரூபமதாய்த் திசைலோகமெலாம்
அனுபோகி,
இவனே என மாலயனோடமரோரிளையோ னெனவேமறை
யோத,
இறையோனிடமாய் விளையாடுகவேய் இயல்வேலுடன்மா
அருள்வாயே "

(திருப்புகழ், 673. சமாசப் பதிப்பு) எனவரும் அருணகிரியார் திருவாக்கானுமுணர்க. அவித்தம் அவிந்தமென மெலிந்தது. ஆவி அவியென்று குறுகிற்று.

74. வசந்த வசந்த முறுமுன் முனிக்குமறைசொல் குர
வசந்த வசந்த னுடலளித்தார் சுதமாமகத்தா
வசந்த வசந்த தனிகல முற்றேயிறைவாசததி
வசந்த வசந்த மலரணி மாவைய வாமவென்னே.

இ - ள் : - தம்வசம் - தம்பால் ; வசந்தம் உறும் - தென்றற் காற்றுப் பிறந்தேகும் ; முன் - முன்றிலையுடைய ; முனிக்கு - அகத்திய முனிவருக்கு ; மறைசொல் குரவ - வேதப்பொருளாகிய சிவதன்மத்தை யுபதேசித்த தேசிகனே ; சந்த - அழகிய ; வசந்தன் - மன்மதனுக்கு ; உடலளித்தார்சுத - உடம்புதந்த சிவனுக்கு மகனே ; மாமகத்து ஆவசம் - பெரிய யாகங்களைச் செய்யும் இடங்கட்கு ; தவ - அசுரர் முதலிய பகைவரால் உண்டாகும் இடையூறுகெட ; சந்ததன் நிகலம் - பெரிய தன்னுடைய தோளில் காக்குந் தொழிலை ; உற்றேய் - மேற்கொண்டுள்ளவனே ; இறைவா - இறைவனே ; சததிவசம் - பல நாளும் ; தவ - மிகுந்த ; சந்தமலர் - வாசனைபொருந்திய பூக்களை ; அணிமாவைய - அணியும் மாவைப்பதியில் உள்ளவனே ; வாம - அழகனே ; என்னே - என்றுசொல்லி, வணங்குவாயாக எ - று.

தென்றல் மலயமலையில் தோன்றுகிற தென்றல் தமிழ் நூல் மரபாதலின் " தம்வசம் வசந்தம் உறும் முன்முனிக்கு " என்றார். " பிறந்ததெங்கள் பிரான்மலையத்திடை " (பெரிய புரா. தடுத்தாட். 167.) எனவரும் திருவாக்கான் உணர்க. சிவதன்மோத்தரத்தை முருகக்கடவுள் குறுமுனிக்கு உபதேசித்தார் என்பதைத் தணிகைப் புராண அகத்தியனருள் பெறுபடலத்தானும், " ஆதி நடுவந்தமிலானமலனுயிர்க் கழுக்கறுக்க வறைந்த வாய்மை. வேதமுதலுணர்ந்த குகன் விரைமலர்த் தாளகத்தியன்றன் வியந்துபோற்றி, போதகனே அனைத்துயிர்க்கும் புலமாக்கும் நெறிபுகலாயென்னக் கந்தன், ஓதியருள்சிவ தருமோத்தர நூலைத் தொகைசெய்து முரைப்பாமோர்ந்தே " (பாயி. 7) என வரும் சிவ தருமோத்தரச் செய்யுளானுமுணர்க. நெற்றி விழியாலிறந்த மன்மதனுக்கு அவன் மனைவி

இரதி தேவி வேண்டியதற்கு இரங்கிப் பரமன் தான் உமா தேவியை மணந்துகொண்டஞான்று உடலளித்தாதரவுசெய் தாரெனக் கந்தபுராணம் கூறுதலின், " சந்தவசந்தன் உடல ளித்தார் " என்ருர் ஆவசதம் என்பது ஆவசம் என நின்றது; ஆவசதம், வேள்விசெய்யுமிடம்; " ஒருமுகம் செறுநர்த் தேய்த் துச் செல்சமமுருக்கிக் கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம் வேட் டன்றே " (முருகு. 98 - 100) என்பதுகொண்டு " மாமகத் தா வசம் தவசந்த தன் நிகலம் உற்ருேய் " என்ருர். சததிவசம், நூறு நாள், மற்று இது நூற்றின் மேலும் செல்லுமாதலின் இதனை அநந்தவாசியென்பர். தக்கயாகப் பரணியுரைகாரர். இதனுல், மாவை முருகனைத் துதிக்கும் நெறியுணர்த்தியவாறு.

75 வாமத்த வாமத்த லோகதெய்வத்திர் நம் மாவையர்தே
வாமத்த வாமத்த யலரன்சேய் மகிழ்மாவெற்புரு
வாமத்த வாமத்த மாவுளதோ வென்கை வாளியிற் போழ்
வாமத்த வாமத்த கக்கறை சோர்ந்திங்கு வாவியதே.

கெடுதிவினுதல் (அ) வேழம் வினுதல்

இ - ள்: வாமத்தவாம் - செல்வத்தையுடையவாகிய; அத்தலோக - பொன்னுலகத்து; தெய்வத்திர் - தெய்வமகளி ரைப் போல்பவர்களே; நம் மாவையர் - நம்முடைய மாவைப் பதியில் வாழ்பவரும்; தே - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய; ஆம் - கங்கையும்; மத்தம் - ஊமத்தம் பூவும்; வாமத்தின் - வாமபாகத்தின்; அயல் - பக்கத்தே (வலப்பாகத்தே) உடைய; அரன்சேய் - சிவபெருமானுக்கு மகனுமான முருகக்கடவுள்; மகிழ் - விரும்பும்; மாவெற்பு உருவாம் - பெரிய மலையை யொத்த உருவத்தையும்; மத்த - மதத்தையும்; வாமத்த - மாறுபாட்டையுமுடைய; மா - யானையொன்று; உளதோ - வந்ததுண்டோ; என் கைவாளியில் - என் கையிடத்து அம்பி னுல்; போழ் - பிளவுண்டு; வாமம் - தீமை; தவா - குறை யாத; மத்தகம் - தலையில்; கறைசோர்ந்து - உதிரம் சொரிய; இங்கு வாவியது - இவ்விடத்தே கடுகி வந்தது எ - று.

வாமம், செல்வம்; ஒளியுமாம். வாமபாகம் உமாதேவி யாருக்குரியதாகலின், அதனையடுத்த வலப்பாகத்தே கங்கையும் மத்தமும் கூறினுர். " மங்கையங்கொர்பாகமாக வாள்நில வார் சடைமேல் கங்கையங்கு வாழவைத்த கள்வன் " (காவிரி.

பல் 3) என ஞானசம்பந்தர் குறித்தோதுமாற்ருல் உணர்க. மத என்பது மத்த என விரிந்து நின்றது. "வாவியது" என்ருன். தன் மனத்திடைக் கூற்று நிகழ்த்தும் தலைவன் வேறு கருத்துடையன் என்பது தோன்ற.

76 வாவிய வாவிய வாரலாரால்வளர் வாலவுரு
வாவிய வாவிய லாழி யரியருள் வள்ளியுள்ள
வாவிய வாவிய வல்லவ வாழவிவ் வூரருளால்
வாவிய வாவிய லோர வுரையருள் வாயவுள்ளே.

வேற்றினம் விரவாது இடையின வெழுத்துக்களே விரவிவந்த இடையின யமகம்.

இ-ள்: வாவி - சரவணப் பொய்கையிடத்தே; அவாவிய - விருப்புற்ற; ஆரலரால் - கார்த்திகைப்பெண்களால்; வளர் - வளர்க்கப்பட்ட; வாலவுருவா - இளமை நலமே கனியும் உருவுடையோய்; வியவா - பெரியோய். இயல் ஆழி அரி அருள் - அழகிய சக்கரப்படையையுடைய திருமால் பெற்ற; வள்ளி - வள்ளிநாயகியாரை; உள் அவாவியவா - மனத்தில் காதலித்தோய்; இயவல்லவா - இசைவல்லவனே; இவ்வூரர் - இம்மாவைப்பதியினரது; உள்ளால் - உள்ளத்தில்; வாழ - தங்குதற்கு; வாவியவா - விரைந்து சென்றவனே; அருள்வாய - நினது திருவருள் எங்கட்கு வாய்க்குமாறும்; இயல் நின்னுடைய இயல்புகளை; உள்ஓர - எங்கள் உள்ளம் உணருமாறும்; உரை - உரைத்தருள்வாயாக எ-று.

சரவணப் பொய்கையில் கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவரும் போந்து விருப்பத்தோடு முலைப்பால் தந்து வளர்த்தாரென்பது கருதி. "வாவி அவாவிய ஆரலரால் வளர்வாலவுருவா" என்ருர். "ஞாலமேத்தி வழிபடும் ஆறு பேர்க்கு மகவென நாணல் பூத்த படுகையில் வருவோனே" (திருப்பு 143) என அருணகிரிநாதர் ஓதியருளுதல் காண்க. "என்றும் இளையாய் அழகியாய்" என்று பெரியோர் போற்றிப் பரவும் சிறப்புக்குறித்து, "வாலவுருவா" என்ருர். திருப்புகழும், "சம்பரமமயூர துரகக்கார, என்று மகலாத இளமைக்கார" (635) என்கின்றது. மாவையென்ற பெயர் மெல்லினம் மேவுதலால், அதனை விலக்கி, "இவ்வூரர்" என்ருர். தன்னை நினை

ந்துருகும் அடியார்க் கருளும்பொருட்டு விரைந்து வருபவனுதலின் முருகனை, "உள்ளால் வாவியவா" என்றார். இயல் ஒரு உரை என்றுகொண்டு, நின் இயல்நலங்களை அடியோம் உணர வுரைத்தருள் என்றும், அருள்வாய் உள் எனக்கொண்டு அருள் வாய்க்கும்படி திருவுள்ளம் பற்றுவாயாக என்றும் உரைப்பினும் அமையும்.

மாலையம்போது கண்டிரங்கல்

77 வாசந்தி வாசந்தி சாந்தஞ் செல் சோலையில் வள்ளிதன
வாசந்தி வாசந்தி யைந்தபெம் மானங்கண் மாவையிறை
வாசந்தி வாசந்தி ரோதயமாலை மலையமலை
வாசந்தி வாசந்தி யானுதி மாற்றன் மனங்கணியே.

இ - ள்: வாசந்தி வாசம் - வசந்த மல்லிகையின் நறுமணம்; திசாந்தம் செல் சோலையில் - திசையெல்லைகாறும் சென்று கமழும் சோலையிடத்தே; வள்ளிதனம் - வள்ளிநாயகியின் கொங்கையில்; வாசம் - அன்புற்று; திவாசந்து - அந்திப்போதிற் சென்று; இயைந்த பெம்மான் - கூடிய பெருமானே; அங்கண்மாவை இறைவா - அழகிய இடத்தையுடைய மாவைப்பதியின்கண் எழுந்தருளிய இறைவனே; சந்து - தூது போலவந்து; இவா - இகழ்கின்ற; சந்திர உதயமாலை - சந்திரன் உதயமாகும் இம்மாலைப் போதில்; மலையமலை - மலையமலையிலுள்ள; வாசந்தி - குருக்கத்திப்பூவின்; வாசம் - வாசனை விரவிய தென்றல் போந்து; தியானுதி - தியானம் செபம் முதலியவற்றைப் புரியும்; மனம் - தவசிகளின் மனத்தையும்; மாற்றல் - கலைக்கும் தன்மையுடைத்தாயிருப்பதை; கணி - திருவுள்ளத்தே எண்ணியருள்வாயாக எ - று.

வாசந்தி, வசந்த மல்லிகை, சோலையின் நறுமணம் நாற்றிசையும் நெடுந்தொலைவுசென்றுபரவுதல் குறித்து, "வாசந்தி வாசம் திசாந்தம் செல்சோலை" என்றும் அச்சோலையிடத்தே மாலைப்போதில் அவளாற்றாமையும் தனது ஆராமையும் ஏதுவாகச்சென்று கூடினனென்பது தோன்ற, "வள்ளிதனவாசம் திவாசந்து இயைந்த பெம்மான்" என்றும் கூறினார். அடியார் பலரும் முருகனது இச்செயலையே பெரிதும் வியந்தோதிப் பரவுவர். அருணகிரியார், "புனக்குன்றம் தினைக்குஞ் செந்தினைப்

பைம்பொன் குறக்கொம்பின், புறத்தண்கொங்கையிற்றுஞ்சும் பெருமாளே. (திருப்பு. 406) என்று கூறுவர்; நக்கீரனு ரும், "ஒருமுகம், குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுசுப்பின் மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந்தன்றே" (முருகு) என் றூர்.

முருகன்பால் தீரா வேட்கைகொண்டாள். மாலைப்போது எய்தக்கண்டு ஆற்ருது மெலிவாள். இத்தகைய மாலைப்போ தில் வள்ளி தனத்தில் காதலுற்றுச் சென்று கூடிய நீ இன்று இம்மாலைப்போதில் வந்து இயைதல் தக்கதே என்பது குறிப்பு.

இனி, மாலைப்போதில்தான் ஆற்ருளானதற்கு ஏது கூறு வாள், மலயமலைத் தென்றல் மாதவி மணம்கமழப் போந்து தன் மனத்தைக் கலக்கின்றதென்றும், திங்களெழுந்து தண் ணிலவைப் பொழிவதுபோல வெம்மைசெய்து வெதுப்புகிற தென்றும் கூறுவாள். "மலயமலை வாசந்தி வாசம்" என் றும், "சந்து இவா சந்திரோதயமாலை" யென்றும் கூறினுள். தென்றலை முன்பு கிளவாது முறைமாற்றியது. விரகமயக்கம். தென்றலின் வரவு வாசந்தி மணத்தால் சிறந்துதோன்றலின், அதனை "வாசந்தி வாசம்" என்ருள். தியாஞுதிகளைப் புரி யும் தவத்தோர் உள்ளம்மிகத் திண்ணிதாக, அதனையும் மாற் றும் வன்மையுடையது இத்தென்றல் என்றற்கு, "மலயமலை வாசம் தியாஞுதி மனம் மாற்றல் கணி" என்ருள். எனவே, இதனுல் மிக்க மெல்லியலான என்னை இறந்து படுவிக்கும் வன்மையுடைத்தாயிற்றென்பது குறிப்பெச்சம். மனம் என் புழி, சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. இன்னபொழுது தனியவரை முனிவுசெய்யும் கொடும் பொழுதாகலின், இன் னே வந்து கூடியருளவேண்டுமென்பாள், "கணி" என்ருள்.

78 கணியார் கணியார் கலியரி பாடலர் கண்கண் மயக்
கணியார் கணியார் புகல்வறொத் தேங்குகன் மாவைகடைக்
கணியார் கணியார் கருத்தின்று முற்றிற்றுக்காதினெருக்
கணியார் கணியார் வலர்யாமிவண் விலக்காந்தினமே

தோழி திணைமுதிர்வு கூறிவரைவு கடாதல்

இ-ள்: காதின் - காதின் கண் அணிந்த; அணியார் - குழையொடு பொருந்தும்; கணி - நீண்ட கண்களையுடையாய்;

கணியார் - வேங்கை மரமானது ; கணியார் - அன்பு கருதாது பூத்து ; கலி அரி - சப்திக்கின்ற வண்டினம் ; பாடலர் - மொய்த்துப்பாடும் பாட்டினையுடையதாயிற்று ; கண்கள் – கண்களை மயக்கு அணியார் - மயக்கக்கூடிய அழகு நிறைந்த; கணியார் - கண்ணியரான தலைவரால் ; புகல்வர் ஒத்தேம் - விரும்பப்படுவதற்கமைந்தேம் ; குகன்மாவைகடைக்கு அணியர் - குகப் பெருமானுடைய மாவைப்பதியிற் கோயிற்கடைத் தலையணுகினோர் (கருத்து முற்றுப்பெறுதல்) போல ; கணியார் கருத்து - வேங்கை மரத்தின் கருத்தும் ; இன்று முற்றிற்று - இன்று முற்றுப்பெற்றது ; இவண் - இவ்விடத்தே ; ஆர்வலர்யாம் - தலைவரால் காதலிக்கப்பட்ட யாம் ; தினம் - இத்தினத்தில் ; விலக்காம் - இப்புனத்திற்கு விலக்காயினேம் எ - று .

கண்கள் அகன்று காதளவாய் நீண்டிருத்தல் மகளிர்க்குச் சிறப்பாதலின் " காதின் நெருக்கணியார் கணி " என்றாள். வேங்கை மரத்தை நொந்து கூறுகின்றாளாகலின், " கணியார் " என்றாள். கணியார், முற்றெச்சம், வேங்கை மலர்தலும் தினை முற்றுதலும் ஒரு காலத்து நிகழ்ச்சியாதலின், அதன் மலர்ச்சியை, " கலியரிபாடலர் " என்றாள். எனவே, வேங்கை நன்கு மலர்ந்து வண்டினம் மொய்த்துப் பாட்டிசைப்ப நின்றதனைக் கண்டு பொருது உரைத்தாளாகக் கொள்க. வேங்கை பூத்தது கூறவே தினைமுற்றி அறுக்குங் காலம் எய்தியது குறித்தாளாயிற்று. கணியார் என உயர்த்தியதற்கேற்ப, "கலியரிபாடலர் " என்றாள் தலைமகனது கண்கொள்ளாப் பேரழகும் தலைமைப் பண்பும் நினைந்து " கண்கண் மயக்கணியார் கணியார் " என்றாள். கண்ணியர், கணியார் என நின்றது. அவரால் விரும்பப்படுதற் கமைந்தோமேயன்றி இன்னும் அவரால் தெருண்டு வரைந்துகொள்ளப்பட்டேமில்லையென இரங்கி, " புகல்வரொத்தேம் " என்றாள். ஒத்தல், அமைத்தல்.

மாவைக்கடை எனற்பாலது மாவைகடை எனத்தொகுத்தல் விகாரமெய்திற்று. மாவை, ஆகுபெயராய் மாவைப்பதியிலுள்ள முருகன் திருக்கோயிற்காயிற்று. அத் திருக்கோயில் தலைக்கடையில் நின்று வழிபடுவோர்க்கேயன்றி, அதன் அருகே நின்று வழிபடுவோர் கருத்து முற்றும் இனிது கைகூடப் பெறுமென்பார். " குகன்மாவை கடைக்கு அணியார் " என்றார். அணிமை, அருகு. உவமவுருபுவிரித்துக்கொள்க.

தன்பால் அன்பு பூண்டு, நிழலில் அமர்ந்து இனிதிருந்த நம்பால் அன்புகொள்ளாது நம்மை இப்புனத்தினின்று விலக்க வேண்டும் என்ற கருத்தே கருதியிருந்த இவ்வேங்கை, தான் பூத்தலால் தினைவிளைவு காட்டி நம்மை இப்புனத்திலிருந்து நீக்குவதாயிற்றென்பாள். '' கணியார் கருத்தின்று முற்றிற்று '' என்றாள். '' தீத்தீண்டு கையார் பிரிவித்தல் காண் '' (திணை மா. 150) எனப் பிறசான்றோரும் கூறுதல் காண்க.

ஆர்வலர் அன்பு செயப்பட்டோர் '' ஆர்வலர் புன் கணீர் பூசல் தரும் '' (குறள் 71) என்புழிப்போல. பாங்கியிற் கூட்டம் வேண்டி அவன் ஒழுகிய ஒழுக்கத்தின்கண் தான் குறை மறுத்தும் சேட்படுத்தும் குறிமறுத்தும் அவன் தலைவியை இன்றியமையானாயிருத்தலை நன்கு உணர்ந்துளாளாதலின் அவனால் காதலிக்கப்பட்ட தம்மை '' ஆர்வலர் யாம் '' என்பாள். எனவே தலைவியும் அவனையின்றியமையாளாதல் பெற வைத்தாளாம். தலைவியின் தான் வேறல்லளாதலின், தோழி, தன்னோடு உளப்படுத்தி '' யாம் '' என்றாள். '' விலக்காம் தினமே '' என்றது. இனி நம் தலைவனை இவ்விடத்தே தலைப்பெய்தல் ஒழிந்ததென்றும், மனையிடத்தும் காவலருமையும் இற்செறிப்பும் கூட்டம் எய்தாவாறு இடையீடுபடுக்குமாதலின், மனையிடத்தும் இவ்வாறு கூடல் அரிதென்றும் கூறினாளாயிற்று.

இதனாற் பயன் தலைமகன் களவு நெறிவிட்டுத் தெருண்டு வரைந்துகொள்வானாவது.

79 காந்தனங் காந்தனங் கொண்டழித் தான்குறக் கன்னியழ
காந்தனங் காந்தனங் கம்பிணித் தின்னயங்காட்டியசீர்க்
காந்தனங் காந்தனங் கொண்டொழிர் மாவைக் கடவுடார
காந்தனங் காந்தனங் கேட்பனவீவ னங்கைத் தத்தமே

இ - ள் : காந்தன் – பிரகாசத்தையுடையவனும் ; அங்கு - அம்மேருமலையிடத்தே ; ஆம் - உண்டாகிய ; தனம்கொண்டு - பொன்னைக்கொண்டு ; அழித்தோன் - அம்மலையரசன் செருக்கையழித்தவனும் ; குறக்கன்னி - குறமகளான வள்ளிநாயகியின் ; அழகாம்தனம் - அழகிய கொங்கையை விரும்பினவனும் ; அம் - அழகிய ; கம் - மேகத்தை ; பிணித்து - கட்டிவைத்து ;

இன்னயம் காட்டிய - இனிய மழைவளத்தை நாட்டில் நிலை பெறுவித்த ; சீர்க்காந்தன் - புகழையுடைய உக்கிரகுமரனுன இறைவனும் ; அம் - அழகிய ; கா - சோலையும் ; தனம் - இடப்பரப்பும் ; கொண்டு - தன்பாற்கொண்டு ; ஒளிர் மாவைக் கடவுள் – விளங்கும் மாவைப்பதியில் எழுந்தருளிய கடவுளும் ; தாரகாந்தன் – தாரகாசுரனைக் கொன்றவனுமாகிய முருகப்பெருமான் ; நம் காம் தனம் - நமக்கு விருப்பமாகிய செல்வங்களாக ; கேட்பன - நாம் கேட்குமவற்றை ; ஈவன் - வரையாது கொடுப்பன் ; (அதனுல்) அத்தம் - இனி, பொருளென்பது ; அங்கைத்து - நம் அகங்கையிடத்ததாம் எ - று.

காந்தம், பிரகாசம். மேருமலைக்குச் சென்று பொன் கொண்டு அதன் செருக்கழித்த வரலாற்றைக் ' கனகங்கன கங்கை '' (33) என்ற பாட்டின்கண்ணும் கூறியிருக்கின்ருர். குறக்குடியிற் பிறந்து வளர்ந்த சிறப்புக் குறித்து, '' குறக்கன்னி '' யென்ருர். மேகத்தைப்பிணித்து நாட்டில் மழை பெய்வித்துக்கொண்ட வரலாற்றினை, '' குருத்தங் குருத்து '' (52) என்ற பாட்டின்கட் கூறப்பட்டுளது. அப்பாட்டின்கண் நாட்டில் மழைவளம் செய்துகொண்ட செயலை '' மண்செய் '' தல் என்ருராக, அதனுல் பற்பல நாட்டவரும் விரும்பத்தக்க நலமுண்டாதலை, '' இன்னயம் '' என்றும், அது நிலைபெறச் செய்தார் எனற்கு '' காட்டிய '' என்றும் கூறினுர். தானம், தனம் எனக் குறுகிற்று. தாரகாந்தன் என்ருர், கிரவுஞ்சவெற்பில் இருந்துகொண்டு தேவர் முதலாயினுர்க்குத் தீங்குசெய்த இவன் சூரனுக்குத் துணைவனுய் அவன் செய்த தீமைக்கு ஆக்கம்செய்தவனுதலானும், முருகப்பெருமானுல் முதற்கண் சங்கரிக்கப்பட்டமையாலும், முருகற்கு அவனுல் '' தாரகாந்தன் '' என்றொரு பெயருண்டாயிற்று. காமம், காம் எனக் கடைகுறைந்தது.

முருகனைப் பரவித்தாம் வேண்டுவவற்றை நினைந்தவழி, அவையனைத்தும் வேண்டியவாறே வந்து கைமேற் பொருளாகச் சேருமென்பார். '' அங்கைத்தத்தமே '' யென்ருர் ; '' முழுதும் கெடுக்கும் மிடியால் படியில் விதனப்படார்'' (கந்தரலங். 33) எனச் சான்ருேர் கூறுதல் காண்க. '' வேண்டுநர் வேண்டியாங்கெய்தினர் வழிபட '' என்பது முருகாற்றுப்படை.

80 தத்தம தத்தம காமாவைக் கோவி றனிற்பணிக்காய்த்
தத்தம தத்தம முந்தினர்க் கூதியஞ் சால்கடன்வே
தத்தம தத்தம ரேசரி னுண்டது சார்கிலர்கைத்
தத்தம தத்தம ருஉமேனுமிங் கெனல் சங்கையதே.

இ-ள்: தத்தமது அத்தம் - தத்தம்முடைய செல்வத்தை; மகாமாவைக்கோவில்தனில் பெரிதாகிய மாவைப்பதியிலுள்ள கோயிலில்; பணிக்காய் - திருப்பணியின் பொருட்டு; தத்தம தத்தம - தத்தம்முடைய செல்வமே முதலில் உரியன என்று; முந்தினர்க்கு - முந்துகின்ற செல்வர்களுக்கு; ஊதியம் சால் கடன் - இலாபம் நிறைந்த கடனாக; வேதத்தமதத்து - வேதத்திடத்தே விருப்பமுடைய; அமரேசரின் உண்டு - தேவேந்திரனால் கொடுபடக்கூடியதாய் உளது; அதுசார்கிலர் கைத்து - அச்செயலில் ஈடுபடாதவருடைய கையிடத்ததாகிய; அத்தமது - செல்வமானது; அத்தம் மருஉ மேனும் - கையில் பொருந்தியிருப்பினும்; இங்கு எனல் - இங்கே இதோ உளது என்று சொல்வதும்; சங்கையது - ஐயப்படுதற்கு உரித்தாம் எ-று.

என்றது, திருப்பணியில் ஈடுபடுத்தாதார் செல்வம் கைமேல் இருப்பினும் இல்லையாகவே முடியும் என்பதாம்.

மண்ணிடையே, ஒருவர் பெற்ற பெருவளம் இறைவன் அருளியதெனக்கொண்டு, அவன் திருக்கோயிற்றிருப்பணிக்கு அதனை மனமுவந்து கொடுப்பதனால், அச்செல்வப் பயனை மறுமையில் இந்திரபோகம் துய்க்குமுகத்தால் பேரூதியமாகப் பெறுவர் என்று பெரியோர் கூறும் நல்லுரையை வற்புறுத்து மாற்றால், "தத்தமதத்தம முந்தினர்க் கூதியஞ்சால் கடன் வேதத் தமதத்து அமரேசரின் உண்டு" என்றார். வேதத்தை விரும்பும் வேந்தனாதலின், இச் செல்வத்தை எவ்வகையானும் கொடுத்தற்குரிய கடனாகக் கருதி, ஊதியம்பெய்து கொடுப்பான் என்பார். "வேதத் தமதத்து அமரேசர்" என்றார். தமதம், விருப்பம். அப்புண்ணியத்தைச் சாராதார், புண்ணியப்பயனாய்த் தாம் எய்தியிருக்கும் செல்வத்தையும் கணத்தே இழப்பர் என்பார். "அதுசார்கிலர்" என்றும் அவர்பால் உள்ள அந்நன்றியில் செல்வம், அவர் கைம்மேலதாயினும் உளதென்று கருதப்படாது என்பார், "அத்தம் மருஉ மேனும் இங்கெனல் சங்கையது" என்றார்.

பொருளுடையார் தம் பொருளை முருகன் திருப்பணிக்குச் செலவிடாராயின், அஃது அவர் கையகத்திருப்பினும் கழிந்து விடும் என்றாராயிற்று.

81 சங்கர சங்கர நாசன் மருமகன்றாசர் சலச்
சங்கர சங்கவின்றன்று ரைவர சாகரன்வா
சங்கர சங்கரங் காமாவை மாத்திரங் கங்குரைமா
சங்கர சங்கனன்னயச் சாகரரத்தியங்கே.

உபயநாகபந்தம்

இ - ள் : சங்கு அரசு - சங்கேந்திய அரசனும்; அகரநாசன் - அந்த முதலையைக் கொன்றவனுமான திருமாலுக்கு; மருமகன் - மருமகனும்; தாசர் - அடியார்களாகிய புலவர்கள்; சல - கலக்கமெய்தியபோது; சங்க - சங்கச் சபையிலே; ரசம் - பொருட்சுவை; கரவின்று - மறையாதபடி; அன்று உரை செய்தவன் - அக்காலத்தே அகப்பொருட்டு உரைவிரித்தருளும்; வரசாகரன் - வரத்தைக்கொடுக்கும் கடல் போன்றவனும்; சங்கர - சுகத்தைச் செய்கின்ற; சம் - அழகிய; கர - கைகளையுடையவனுமான முருகனது; கரசம் - யானைகள்; வாசம் - வாசம்பண்ணும்; கரு அம்காமாவை - செறிந்த மரங்களால் இருண்ட அழகிய சோலைகளையுடைய மாவைப்பதியில்; மாத்திரம் - நாற்றிசையிலும்; கம் - மேகக் கூட்டம்; குரை - முழங்கும்; மா - பெரிய; நல்நய - நல்ல நயத்தைச் செய்கின்ற; சாகரர் அத்தி - சகரபுத்திரர் தோண்டிய கடல்; அங்கே - அவ்விடத்தே உளது; அதன் கண் அவ்விடத்தே மூழ்கி மாவைப் பரமனை வழிபடுக எ - று.

திருமால் சங்கேந்தும் முதல்வனாதலின் "சங்கரசு" என்றார். கசேந்திரன் என்னும் யானையைக் கொல்ல முயன்ற முதலையை, அவ் யானையின் வேண்டுகோட்கிரங்கிப் போந்து கொன்று, காத்த செயலை வியந்து 'அங்கரநாசன்' என்றார். அங்கரநாசன் என்பது மெலிந்துநின்றது;

"மடுவிடைபோய்ப் பரு முதலையின்
வாய்ப்படு மதகரி கூப்பிட வளையூதி,
மழை முகில் போற்க கபதி மிசை தோற்றிய
மகிபதி போற்றிடு மருகோனே."

(திருப்பு. 20.)

என்று அருணகிரியாரும் கூறுதல் காண்க.

இறையனார் அகப்பொருட்டு உரைகாணாது கலங்கிய சங்கப் புலவர்க்கு, அக்கலக்கந்தீர உண்மைப் பொருளைத் தெரிவித்தருளினாரென்று களவியலுரை வரலாறு கூறுதலால், "தாசர்சலச் சங்கர சங்கரவின்றன்றுரை வரசாகரன்" என்றார். இதனை அருணகிரியார்,

"மெய்ப் பலகைச் சதுபத்து நவப்
புலவர்க்கும் விபத்தியில் ஞான படலத்து
றுலக்கணலக்ய தமிழ்த் த்ரயமத்திலகப்பொருள்
வ்ருத்தியினைப் பழுதற்றுணர்வித்தக சற்குரு நாதா"

(திருப்பு. 344)

என்று ஓதுகின்றார்.

கரசம் - யானை. மாதிரம், மாத்திரமென விரிந்து நின்றது. சகரபுத்திரர் தோண்டியதால், கடற்குச் சாகரம் என்ற பெயரும் எய்திற்றென்ப. சாகரர் வடமொழித் தத்தி தாந்தநாமம்; தசரதன் மகன் தாசரதியென்று ஆயதுபோல, சகரர் புத்திரர் சாகரர் என்றாயிற்று.

82 தியங்கந் தியங்கந் தநமவென்றோே துமுன்சேர்ந்திடுஞ்சத்
தியங்கந் தியங்கந் தருபொழில் சூழுஞ் சினகரநித்
தியங்கந் தியங்கந் தரமுரண் மாவையன் செஞ்சடையிந்
தியங்கந் தியங்கந் திருநீறணிந்த சிவநந்தனே.

இ – ள்: – கந்து - கத்துகின்ற; இயம் - முழாவைப்போல; கம் – மேகம் தவழும்; தருபொழில் - மரங்கள் செறிந்த சோலை; சூழ - சூழவுள்ள; சினகரம் - கோபுரத்தில்; நித்தியம் - நாடோறும்; கம் - ஆகாயத்தே; தியங்கு - திரிகின்ற; அந்தரம் – தேவசாரணர்கள்; முரண் – தேவலோகமோ என

மயங்கி மாறுகின்ற ; மாவையன் - மாவைப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப் பெருமான் ; செஞ்சடை - சிவந்த சடையின்கண் ; இந்து இயங்கு - சந்திரன் தவழும் ; அந்தி அங்கம் - அந்திவானம்போலும் திருமேனியில் ; திருநீறு - விபூதியணிந்த ; சிவநந்தன் - சிவபெருமானுக்குத் திருமகனுவான் ; (இப் பெருமான்) தியங்கு - பொறிபுலன்கள் தடைப்படுகின்ற ; அந்தியம் - மரண காலத்தில் ; கந்தநம என்று ஓதுமுன் - கந்தனே நம : என்று மனதில் தியானித்து வாயால் ஓதுமுன்பே ; சேர்ந்திடும் - நம் முன்பே வந்து தோன்றுவன் ; சத்தியம் - இது முக்காலும் உண்மையாகும் எ – று .

மேலே, '' மன்றனமாவையிற் போற்றுதிர் மந்திரமே '' (14) என்று கூறினவர், ஈண்டு, அம் மந்திரத்தை எடுத்தோதி உபதேசிக்குமுகத்தால், '' கந்தநம '' என்று கூறினர் ; 'ஆறெழுத்தடக்கிய அருமறைக் கேள்வி ' (முருகு. 186) என நக்கீரனர் கூறிய திருவாக்கிற்கு நச்சினர்க்கினியார். '' நமோகுமராய '' என்று பொருள்கூறினர். அருணகிரியார், இதனையே, அநுபூதியில், '' நாதாகுயராநம '' (36) என்று உரைத்தருளினர். இதனல், கந்தநம என்பதும் மந்திரமாதல்காணலாம். மந்திரமோதும் முறை மானசம், மந்தம், உரையென மூவகைப்படும் ; மானசம், மனத்தில் தியானிப்பது ; மந்தம், தன் செவிக்கே புலனுகுமாறு ஓதுவது ; உரை பிறர் செவிக்கும் புலனுகுமாறு ஓதுவது. ஈண்டு இவர் மானசம், உரை இரண்டாலும் ஓதப் பணிப்பார். கந்தநம என்று ஓதும் ' என்முர். '' உயிர்போமுன், சில புகழ்கற்றுச் சொற்கள் பயிற்றித், திருவடியைப்பற்றித் தொழுதுற்றுச், செனன மறுக்கைக்குப் பிரபத்திக் கருள்தாராய் '' (திருப்பு. 768) என வரும் திருவாக்கு இவர் கூறும் உண்மைக்குச் சான்றுதல் காண்க.

தேவலோக சாரணர் வானத்தேயுலவுமிடத்து மாவைச் சினகரத்தைக் கண்டு தேவலோகமோ என ஐயுற்றுப்போந்து, முருகப்பெருமான் சினகரமெனத் தெளிந்து வழிபட்டு, இவ் வழியே போந்தது தவறென்றுணர்ந்து அஞ்சி நீங்குவர் என்பார், '' தியங்கு அந்தரம் முரண் மாவையன் '' என்முர்:

முருகப்பெருமானும் செம்மேனியும் திருநீறும் திருவக்க மணியும் அணிந்து சிவபரம்பொருளோடுதனக்குள்ள இயை பினைத் தோற்றுவித்தல்கொண்டு "செஞ்சடை இந்து இயங்கு அந்தியங்கந்திருநீறணிந்த சிவநந்தன்" என்றார். நந்தன், மகன். முருகக் கடவுளும் திருநீறும் அக்கமணியும் அணிதலை "நாயகா புய அட்சமாலாதரா குறமங்கை கோவே" (631) எனத் திருப்புகழ் கூறுவது காண்க.

83 நந்தன நந்தன யந்தோன் மருக ஞமலிசெறி
நந்தன நந்தன மார்தடமாவைய நாதசதா
நந்தன நந்தன ரிப்பரி கூடனடாத்திய வர்
நந்தன நந்தன மேதருவாய் நயமாவதுவே.

இ - ள் :- நந்தனநந்தன் - முல்லைநிலத்தே வாழும் நந்தன் என்னும் இடையனால் ; நயந்தோன் - விரும்பி வளர்க்கப்பட்ட திருமாலுக்கு மருமகனே ; ஞமலிசெறி நந்தனம் – மயில்கள் செறிந்த சோலைகளும் ; நந்து - சங்குகளும் ; அனம் – அன் னங்களும் ; ஆர் - நிறைந்த ; தடமாவைய – நீர்நிலைகளுமு டைய மாவைப்பதியில் எழுந்தருளினவனே ; நாத - எவர்க் கும் தலைவனே ; சதானந்தன் - எப்போதும் ஆனந்தமாயிருப் பவனும், அனந்தன் - முடிவில்லாதவனும் ; கூடல் – மதுரை யில் நரிபரி நடாத்தியவர் - நரியைப் பரியாக மாற்றி நடத்திய வருமாகிய சிவனுடைய ; நந்தன - மகனே ; நம் தனமே - எங்கள் செல்வமே ; நயமாவது என்றும் குன்றாத இன்பம் சுரத்தலால் விரும்பப்படுவதாகிய முத்திநெறியை ; தருவாய் - உபதேசித்தருள்வாயாக எ - று .

நந்தன், யசோதையார் கணவன்; அவன் மனையின்கண் இடைச் சிறுவனாய்க் கண்ணனான திருமால் வளர்ந்ததையுட் கொண்டு, "நந்தனநந்தன்" என்றார். சோலைகட்கு மயிலும், நீர்நிலைகட்கு அன்னமும் அழகு தருவன என்பதனால் "ஞமலி செறிநந்தனம்" என்றும், "நந்து அனமார்தடம்" என்றும் கூறினார். நந்தனம் என்பதை வினைத்தொகையாக்கி மிகுகின்ற அன்னம் எனக் கூறினுமாம். சங்கமும் அன்ன முறையும் பது மமுங்கூறியது. குறிப்பால் மாவைப்பதியில் இருவகை நிதிய மும் பொருந்தியிருப்பது உணர்த்தியவாறுமாம். மும்மூர்த்தி

களும் வணங்கும் முதன்மையுடைமைபற்றி முருகனை "நாத" என்றார். சிவபெருமான் பிறப்பிறப்புக்கள் இல்லாதவனாதலின், "அனந்தன்" என்றார். "பிறவாயாக்கைப் பெரியோன்" இளங்கோவடிகளும் கூறுதல் காண்க.

சிவபெருமான் மணிவாசகர்பொருட்டு நரியைப் பரியாக்கிய செய்தியைக் குறித்து, "கூடல் நரிப்பரி நடாத்தியவர்" என்றார். கூடல், மதுரை. "நரிமிகுக் கிளைகளைப் பரியெனக் கடிவளத் தொடுபிடித் தெதிர் நடத்திடுமீசன்" (திருப்பு. 389) என அருணகிரியாரும் கூறுதல்காண்க. "நடாத்தியமர்" என்னும் பாடம் பொருட்பேறின்று.

உறுதிப்பொருள் என உயர்ந்தோர் எடுத்த அறம், பொருள், இன்பம் என்பன அழிவில் இன்பம் தராமையான், அவற்றைத் துறந்து பெறும் வீடுபேற்றுக்குரிய ஞானமே அறிவுடையோர் நயக்கும் பொருளாதலின் அதனை வேண்டுவார், "நயமாவது தருவாய்" என்றார். இக்கருத்தை, அருணகிரியார், "விண்ணுள் பதமும் விரிநீர்புடைசூழ், மண்ணுள் பதமும் மகிழேன் மகிழேன்; தண்ணாரமுதே சயிலப் பகையே, கண்ணாருனருள் கனியைப்பெறினே" (அநுபூ. 55) என்பதனால் உணரலாம்.

84 மாவலி மாவலி யாண்டறுமோ வன்பர் மாமகிழி
மாவலி மாவலி யாவு'மின்றே நெஞ்சமாவலிக்கு
மாவலி மாவலி மாரதம் வந்தின்று மாவையனுன்
மாவலி மாவலி யாழ்த்தோன் மருகன்றன் மாதலத்தே.

இ – ள்: மாவையன் – மாவைப்பதியில் எழுந்தருளியவனும்; ஆன்மாவலி மாவலி - ஆன்மபோதமே மேலிட்டிருந்த மாபலியென்னும் வேந்தனை; ஆழ்த்தோன் மருகன்தன் - பாதலத்தில் அழுத்திய திருமாலுக்கு மருகனுமான முருகனுடைய; மாதலத்து - பெரிய தலத்தின்கண்; அன்பர்மகிழ் - அன்பர் மகிழுமாறு வேண்டும் வரங்களை நல்கும்; மா - பெரிய; இமாவலி – மலையரசன் மகளாகிய கொடிபோன்ற உமாதேவியின்; மாவலி - உயிர்கட்குப் பாகமுண்டாதற்பொருட்டுச் செலுத்தப்படும் திரோதாயிசத்தியின் மறைப்பு வன்மை;

யாவும் – முழுதும் ; இன்று - இல்லையாய் ஒழிந்தது ; நெஞ்சம் - மறைப்பு நீங்கிய மனமும் ; ஆவலிக்கும் - விளங்குகின்ற ஞானானந்தத்தைப் பெற ஆவல் கொள்வதாயிற்று ; மாவலி - மிக்க வலியோனாகிய முருகப்பெருமானது; மா - குதிரையால் ; வலி - இழுக்கப்படும் ; மா - அழகிய ; ரதம் – தேர் ; வந்தின்று - இன்னும் வந்திலது ; மாவலி – மிக்க வலியுடைய ; மா - புலன்களாகிய யானையால் ; வலி - ஈர்க்கப்படும் துன்ப நிலையாண்டு அறுமோ - எப்போது நீங்குமோ எ - று.

தற்போதத்தால் செருக்கித் தன்னையும் தன்னையுடைய தலைவனையுமுணர்ந்து அடங்கியொழுகாது தீவினையே புரிந்த மாபலியை பாதலத்தில் அழுத்திய திருமால் மருகன் என்றது, தன்பால் முனைத்துநிற்கும் பசுபோதத்தைக் கெடுத்து அதனைப் பாதலத்தே அழுத்தியருள்வன் என்று குறித்துரைத்தவாறு. பன்முறையும் அச்சுமாறிப் பிறந்திறந்து இளைத்த உயிர்கட்கு அவ்விளைப்பு நீங்கி, ஞானவாழ்வு எய்துதற்கேற்ற பக்குவம் எய்துங்காறும் மறைத்து நிற்கும் திரோதான சத்தி நீங்கியதற்கேதுவாக, ஞானசக்திதரனாகிய முருகனைப் பத்திபண்ணுதற்கேற்ற மனப்பான்மை உண்டாகியதுணர்ந்துரைத்தலின், " அன்பர் மாமகிழ் இமாவலி மாவலியாவுமின்றே " என்றார். அன்பர் மகிழ்மா இமாவலி என மாறுக. அன்பர் மகிழ்மா இமாவலி என்றதற்கு, அன்பராகிய சிவபெருமானுடன் பிரிவின்றியிருந்து மகிழும் பெரிய உமாதேவியார் என்றுமாம். " இணங்கு மலைமகளோடிருகூறொன்றாய் இசைந்தாரும் " (ஆலங்காடு : 7.) எனத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் கூறுதல் காண்க.

மறைப்பு நீங்கியபின் உயிர்ஞானத்தைத்தரிசித்து ஆண்டுச் சுரக்கும் இன்பத்தை மிக்க ஆர்வத்தோடு பருக விழைதலின், " நெஞ்சம் ஆவலிக்கும் " என்றார். நெஞ்சம், ஈண்டு உயிர்மேல் நின்றது ; " அறிவிக்க அன்றியா உளங்கள் " (சிவ. ஞா. போ.) என்புழிப்போல. மாவலி, மதவலி என்ற முருகற்குரிய பெயரின் பரியாயம். முருகனது ரதோற்சவம் தரிசிக்கும் ஆவலுடைமை கூறுவார். குறிப்பால் பரஞானதரிசனம்பெற விரும்பும் விருப்பத்தைப் புலப்படுத்துகின்றார்.

இத் தரிசஞானந்தத்தை விரும்பக்கருதி ஒருப்பட்டு நிற்கும் தம் உள்ளம் புலன்களாகிய யானையால் ஈர்ப்புண்டு மறுபடியும் அஞ்ஞானமாகிய இருட்காட்டிற்குட் புகுந்து ஒளியிழந்துவிடுமோ என்று அஞ்சுமாறு தோன்ற, "மாவலி மாவலியாண்டறுமோ" என்றார். மறைப்பு நீங்கி மெய்யுணர்வைத் தலைப்பட்டவழியும், பயிற்சி வாசனையால் உள்ளம் விட்டு நீங்கிய புலன்கள்மேற் செல்வது குறித்து இவ்வாறு கூறினாரென் வுணர்க.

85 மாதவ மாதவ னூறிடநோற்ற செம் மாசுணந்தேள்
மாதவ மாதவ வுண்பகற் கோளுடு வாய்த்தறவிம்
மாதவ மாதவ றின்னார்க்க மூழ்கிமருவினமான்
மாதவ மாதவ ணண்மாவை யான்முன் மயற்பங்கமே.

இ - ள் :- நோற்றமாதவம் - செய்த பெரிய தவத்தை ; மாதவன் - குறுமுனிவன், நூறிட - கெடுத்தழிக்கவே ; செம்மாசுணம் - தவம்செய்த அந்தச் செவ்விய பாம்பாகிய நகுடன் ; தேள்மாத - கார்த்திகை மாதத்தில் ; அ - அந்த ; மாதவம் - பெரிய தவப்பயனை ; உண்பகல் - நுகர்ந்த காலத்தில் ; கோள் உடுவாய்த்தும் - அதற்குரிய கோள்களும் நாள்களும் நன்கு பொருந்தியிருந்தும் ; அற - அந்நுகர்ச்சியில்லாதுபோக ; இம்மாதவ மாதவறின்னார்க்கு - இந்தப் பெருந்தவப்பயனாகிய இந்திரபோகத்தை இழந்த இன்னலையுடைய வேந்தர்பொருட்டு ; அகம்மூழ்கி - பொய்கையில் மூழ்கி ; அவண் - அவ்விடத்தே ; மாது - பெண்ணொருத்தி ; ஆன்மாவையான்முன் - தவம்செய்த மாமுருகன் திருமுன் ; மாதவம் மருவினம் - நல்ல தவப்பயனைப் பொருந்தினோம் ; மயல் - இனி நம்மைப் பற்றக் கடவமயக்கமும் ; பங்கம் கெட்டதாம் எ - று.

குறிப்பு : இவ்வுரை இப்பாட்டின் சொல்லமைதிகண்டு ஒருவாறு கூறியதாகலின், மெய்யுரையென்றோ அன்றென்றோ துணிதற்கில்லை. தலபுராண வரலாறுகண்டு அதற்கேற்பப் பொருள்செய்வதே வேண்டுவதாம். இதன்கட் குறிக்கப்படும் வரலாறுகள் தெரியவில்லை.

86 பங்கச பங்கச தானந்த மாமலர்ச் சாபகருப்
பங்கச பங்கச மம்புரிந்தார்சுதபண்ணவர்நம்
பங்கசபங்கசவீ காட்டு மாவைய பாலநெருப்
பங்கச பங்கச வாதுளம் வாகிரு பாகரனே.

இ-ள் :- பங்கு - எவர்க்கும் கேட்டைச் செய்து திரிந்த; அசம் - ஆட்டினை; பங்க - பங்கப்படுத்தி ஊர்த்தியாக்கிக்கொண்டவனே; சதானந்த – மெய்யான ஆனந்தத்தையுடையவனே; மாமலர் - அழகிய பூக்களை அம்பாகவும்; கருப்பு சாப - கரும்பினை வில்லாகவுமுடைய; அங்கச - மன்மதனை; பங்கம் - தோல்வியுறுமாறு; சமம்புரிந்தார் - நெற்றிவிழிப் பார்வையால் விழித்தெரித்த சிவபெருமானுக்கு; சுத - மகனே; பண்ணவர் - தேவர்; நம்பு விரும்பும்; அம்கச - அழகிய யானையையுடையவனே; பங்கசவீகாட்டுமாவைய - தாமரைப்பூ, காடுபோல் பூத்திருக்கும் மாவைப்பதியில் உள்ளவனே; பால நெருப்பு அங்கச - நெற்றி விழியிலுள்ள நெருப்பிற்பிறந்த குமரனே; பங்கம் - பவமாகிய சேற்றில்; சம் – பிறப்பதாகிய; வாது - வாதத்தில்; உளம் - சிக்கிக் கிடக்கின்றேமாதலால்; கிருபாகரனே - அருளுக்கு உறைவிடமானவனே; வா - அடியேங்களாகிய எங்கள் முன் வந்தருள்வாயாக எ - று.

நாரத முனிவன் வேள்வியிற் பிறந்து அண்டமுழுதும் நடுங்கக் கத்தியலைத்துப்போந்த ஆட்டுக்கிடாவை யடக்கியூர்தியாகக்கொண்ட செய்தியைக் குறிப்பார். "பங்கு அசபங்க" என்றார். 'முனிதழல் வருதகர் இவர்வல, அங்கங்கஞ்சம் சங்கம் பொங்கும் கயல்நிறை வளமுறு சிவகிரி மருவிய பெருமாளே" (562) என்பது திருப்புகழ். "நாரதன் வேள்விவந்த நாமவான் தகரையூர்ந்து வீரரோடமரும் நாளில்" (சீபரி. 35) என்பது தணிகைப் புராணம்.

வில்லும் அம்பும்கொண்டு பொருத மன்மதனை வெகுண்டு நெற்றி விழித்தீயால் எரித்தழித்தாராதலின், சிவபெருமானை. "மாமலர்ச் சாபகருப்பங்கச பங்க சமம்புரிந்தார்" என்றார். முருகப்பெருமான் பிணி முகம் என்ற யானையையுடையராதலின். பண்ணவர் நம்பு அம்கச" என்றார். தேவர்க்கு நேர்ந்த இடுக்கணைத் தவிர்க்கக் கருதிய வழி, அவர்க்கு ஊர்தியாய் நின்று அச்செயற்கு ஈடுபட்டதனால், அவ்யானை தேவரால் விரும்பப்பட்டதென்றறிக.

பரமனது நெற்றி விழியிற் பிறந்த தீம்பிழம்பில் தோன்றிய முதல்வனென்பதனை, " பாலநெருப்பங்கச " என்றார். பாலம். நெற்றி ஆகுபெயர். பங்கசவீகாட்டும்மாவையென்பதற்குத் தாமரைப் பூக்கள் மிகுந்துள்ள மாவையென்றுரைப்பினுமாம். பங்கம், ஆகுபெயராய்ப் பவத்தை யுணர்த்திநின்றது :-

87 பாகரன் பாகரன் சேய்மாவையின் மண்பொன் பங்குசன்னி
பாகரன் பாகரன் றன்றுவந்தேகப் பணிந்தகிரு
பாகரன் பாகரன் றூர்தேரிவண்வரப் பண்ணல்வியப்
பாகரன் பாகரன் னம்புரை கம்பு பணித்தனரே.

கடவுள் மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கம்

இ - ள் :- பாகரன் - அழகிய கைகளையுடையவனும்; பாக அரன் சேய் - மங்கையைப் பாகமாகவுடைய சிவபெருமானுக்கு மகனும்; மண் - அலங்கரிக்கப்பட்ட; பொன் - பொன்னால் செய்த; பங்குசன் தலைக்கோலமுடையவனும்; நிபாகரன் - கடப்பமாலையணிந்தவனும்; பாகர் - அன்பு நெறியில் பக்குவமுற்ற அடியார்கள்; அன்றன்று வந்து ஏக - நாடோறும் வந்து தரிசித்துச் செல்ல; பணிந்த - எளியனாகிய; கிருபாகரன் - அருளுக்கு உறைவிடமானவனும்; பாகர் - அழகிய தோளையுடையவனுமாகிய முருகக் கடவுள்; அன்று ஊர் தேர் - அன்று தாம் ஏறிவந்த தேர்; இவண்வர - இவ்வீதியில் இவ்விடத்தே வர; பண்ணல் - பண்ணியது காணின்; நல் வியப்பாகர் - நல்ல வியக்கத்தக்க தேர் செலுத்துபவராகவுள்ளார்; (ஏனெனில்) அன்பு ஆகு - அவர்பால் அன்பு கொண்டவளாகிய; அரு அன்னம் - அரிய அன்னத்தையொத்த என் மகளின்; புரை - நலம் உயர்ந்த உடம்பில்; கம்பு - நடுக்கத்தை; பணித்தனர் - உண்டுபண்ணிவிட்டார் எ - று.

முருகனை உலாவில் கண்டு சிந்தை திரிந்து வேறுபட்ட மகள் மெலிவுகண்டு ஆற்றாளான தாய் இரங்கிக் கூறியது. பா- அழகு. அரன் எனவே, பாகம் மங்கை பாகமாயிற்று. பங்குசம் - தலைக்கோலம். நீபாகரன், நிபாகரன் என்று நின்றது. நீபம் - கடப்பமரம். பாகம், பக்குவம். முருகனுக்கு அடி

யார்க்குநல்லார் என்னும்பெயருண்டாதலின். ''பாகரன்றன்று வந்தேகப்பணிந்த கிருபாகரன்'' என்றூர். ''அறிவினுக்குள் என்னை நெறியில்வைக்கவல்ல அடியவர்க்குநல்ல பெருமாளே'' என்றும், ''அடியார்க்கு நல்ல பெருமாளே'' என்றும் பலமுறையும் சான்றோர் ஓதுதல் காண்க.

முருகன் ஊர்ந்துவந்த தேர் தன் மகள் மனம் சிதைந்து வேறு படுதற்கு ஏதுவாயிற்றென்பாள். பாகர் ''அன்று ஊர் தேர் இவண்வரப்பண்ணலால் வியப்பாகர்'' என்றுள். தேரைக் காண்பார்க்குக் காட்சியின்பம் நல்குவதேயன்றிக் காணும் இளமகளிர் உள்ளத்தைச் சிதைத்து மேனியில் வேறுபாடு எய்துவித்தமையின், ''வியப்பாகர்'' என்றுள். புரை, உடல். கம்பு, நடுக்கம்.

88 பணியம் பணியம் புலியன் புலியன் பரதமுடன்
பணியம் பணியம் பார்க்களிப்போன் சுதன் பண்ணவர் நாப்
பணியம் பணியம் பகத்தோகைவாசி பரித்தவநட்
பணியம் பணியம் பொருமாவையின் மலர்ப்பாதத்தினே.

இள் :- பணி - பாம்பும்; அம்பு — கங்கையும்; அணி - அணியாகச் சூடும் பிறைச் சந்திரனையும் உடையவனும்; புலியன் - புலித்தோலையுடையவனும்; பரதமுடன் — நடனவின்பத்தோடு; பணி — பணிகின்ற; அம்பரர்க்கு - தேவர்களுக்கு; அம்பணியம் — அழகிய அமுதத்தை; அளிப்போன் - அளித்தருளுபவனுமாகிய சிவனுடைய; சுதன் - மகனும்; பண்ணவர் நாப்பண் - தேவர் நடுவே; இயம்பு - அவரால் துதிக்கப்படும்; அணி - அழகிய; அம்பகத்தோகை - அழகிய கண்களையுடைய மயிலாகிய; வாசி - ஊர்தியை; பரித்தவ - செலுத்துபவனுமாகிய முருகக்கடவுளே; அம்பணியம் - அழகிய பல்வகைப் பண்டங்களின் தொகுதி; பொரும் - ஒன்றினென்று மிக்கிருக்கும்; மாவையின் — மாவைப்பதியில்; மலர்ப்பாதத்தின் — திருவடித்தாமரையில்; நட்பு அணி - அடியோங்களுக்கு அன்புண்டான் அருள்வாயாகஎ — று.

பிறைச்சந்திரன், முடிச்சடையில் வைத்த அழகியதொரு அணிபோல இருத்தல்பற்றி, ''அணியம்புலியன்'' என்றூர். கடல்கடைந்தபோது நஞ்செழக்கண்டு அஞ்சிப்போந்து பணி

தாராகலின், ''பணியம்பார்க்கு'' என்றும், அவர் பணிவு அமுதம் குறித்ததாதலின், '' அம்பணியம் அளிப்போன் '' என்றும் கூறினர். பண்ணியம், பணியம் என நின்றது. மயில்வாகனன் என்றற்கு, '' அம்பகத் தோகை வாசிபரித்தவ '' என்ருர். பண்ணியம், பல்வகைப் பண்டங்கள்.

அவர் திருவடிக்கண் அன்புண்டாதற்கும் அவர் திருவருளே ஏதுவாதலின் '' மலர்ப்பாதத்தில் நட்பணி '' என்ருர்.

89 தத்திமி தத்திமி ழின்னிசை காட்டுஞ் சபையரமிழ்
தத்திமி தத்திமி லானுடை யார்சுதர் தந்தனர்சீ
தத்திமி தத்திமி சைமீனுறை கடன்மாவை மதத்
தத்திமி தத்திமி சார்வரை யாளர் தயாமிகவே.

இ - ள் :- தத்திமிதத்து - தத்திமிதத்தென ; இமிழ் - முழா முழங்கும் ; சபையர் - பொற்சபையில் திருநடனம் புரிபவரும் திமிதத்து - பெரு முழக்கத்தையுடைய ; அமிழ்த - வெண்மையான ; இமில் ஆன் உடையார் சுதர் - கொண்டையையுடைய எருதையூர்தியாகவுடைய சிவனுடைய மகனும் ; சீததிமி மிசை - குளிர்ந்த நீர்த்துளியைத் துளிக்கின்ற அலைமீது ; மீன் தத்தியுறை - மீன்கள் துள்ளியுலாவி வாழும் ; கடல் மாவையர் - கடலைச்சார்ந்த மாவைப்பதியையுடைய ; மத - மதத்தையுடைய ; தத்தி - யானைகள் வாழும் ; மிதத்திமிசார் - மிதமான குளிர்ச்சிபொருந்திய ; வரையாளர் – மலைநாட்டுக் கிறைவருமாகிய முருகக் கடவுள் ; தயா - திருவருளை ; மிகத் தந்தனர் - மிகவும் செய்கின்ருர் எ - று.

தத்திமிதத்து. இசைக்கேற்ப முடிக்கும் முழா முதலியவற்றின் இசை வாய்பாடு. சிவபெருமான் திருநடனம் புரிந்த காலத்தில் நந்தி முதலியோர் முழாமுழக்கின செய்தியை நினைந்து, '' தத்திமிதத்திமிழ் இன்னிசை காட்டுஞ்சபையர் '' என்ருர். திமிதம் - பெருமுழக்கம். அமிழ்தம், தூய்மை, வெண்மையுமாம். தருமவிடையாதலின் '' அமிழ்தத் திமிதத் திமிலானுடையார்'' என்ருர். கடல்சார்ந்த மாவைப்பதிக்கண் இருக்கும் முருகர், ஏனை மலைநாட்டிற்கும் உரிய கடவுளாதலின் அது குறித்தே, '' கடல்மாவை மதத்தத்தி மிதத்திமிசார்வரையாளர்'' என்ருர். தந்தி, தத்தியென வலிந்துநின்றது. தயா - தயவு.

90 யாமினி யாமினி கேதனமாவையர்க்கின்னலுரை
யாமினி யாமினி யத்தரியார்திறற் கின்னல்புரி
யாமினி யாமினி லத்துகுமான் மகிழ் வென்றுமொழி
யாமினி யாமினி யெல்லினுஞ் சீருறு மெம்மக்கமே.

தோழி வரைவு மலிந்தது

இ - ள் : யாமினியாம் – தெற்கின் கண்ணதான ; இன் – இனிய ; நிகேதனமாவையர் - கோயில் பொருந்திய மாவைப் பதியினையுடைய முருகக்கடவுளின் (புகழையோதும்) ; கின் - கிளியைப்போலும் ; நல் உரை யாமினி - நல்ல சொற்களை மொழியும் அன்னாய் ; யாம் இனி – நாம் இனிமேல் ; அத்தரி யார்திறற்கு - நம்மையின்றியமையாத தலைவருடைய தோள் வலிக்கு ; இன்னல் புரியாம் - வருத்தத்தைச் செய்யோம் ; மினி - மேகங்கள் மின்னலைச் செய்து ; ஆம் - மழையை ; இந்நிலத்து உகுமால் - மழையின்றி வாடிக்கிடந்த நிலத்தி டத்தே சொரிவதால், மகிழ்வு அவர் வரைவொடு வருதல் ஒருதலையாகலின் இன்பம் ; என்றும் ஒழியாம் - எப்பொழுதும் குறையோம் ; இனி - இப்பொழுது ; எம் மக்கம் - நம் மனையி டத்துச் செல்வம் ; யாமினி - இரவிலும் ; எல்லினும் - பகலி னும் ; சீர் உறும் - சிறப்புறும் எ – று .

யாமினியம், யாமினியாம் என நின்றது. மாவையர் என் புழி, ஈற்று அர் என்பதனை ஆர் என்பதன் திரிபாகக்கொண்டு, மாவைப்பதியில் பொருந்திய என்று உரைப்பினும் அமையும். கின் - கிளி; கின்னரப்புள்ளுமாம். யாமினி, அன்னை ; கற்பு டையாள். வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைவன் குறித்த பருவ வரவு கண்டு மகிழ்ந்து, அவன் வரைவொடு வருதல் ஒரு தலையாதலின், தலைவிகற்பொழுக்கம்மேம்படல் காணும் விரை வால் '' யாமினி '' என்றாள் என்க. தலைவனை நினைக்கும்போ தெல்லாம். அவன் பண்டு தன்னை மதியுடம்படுப்பான்போந்து நின்ற காலை, தனது இன்றியமையாமை தோன்ற நின்றதே நெஞ்சில் நிலவுதலின், '' அத்தரியார் '' என்றாள். களிற்றிடை யுதவிய நன்றியால் '' திறற்கு '' என்றாள்.

இரவினும் பகலினும் ஒழுகுமிடத்து உளவாகும் இடையீடுகளால் வருந்தவேண்டிய வருத்தம் வரைவுக்குப்பின் இல்லையாய் ஒழிதலின், " இன்னல்புரியாம் " என்றாள். பிரிந்த தலைவன் குறித்த கார்ப்பருவம் வந்துவிட்டதென்பாள் " மினி ஆம் இல் நிலத்து உகுமால் " என்றாள். மின்னி, மினியென நின்றது. மழையின்றிப் புலர்ந்துகிடந்த நிலம் நீர்பெற்றுக் குளிரப்பெய்கின்றதென்றது. அழிவில் கூட்டம்பெறாது ஆற்றாளாயின தலைவிக்கு, இனி, அஃது இனிது எய்துகின்றதெனக் குறித்தவாறு. இது குறிப்பு. இனி, தலைவன் வரைவொடு வருதல் ஒருதலையாதலின், ஏதுவாகிய " வருவர் " என்னாது பயனாகிய " மகிழ்வு என்றும் ஒழியயம்' என்றாள். செல்வக் குறைவின்றி எப்போதும் இன்பவாழ்வு சிறக்குமென்பதனை " யாமினியெல்லினும் சீருறும் எம்மக்கமே " என்றாள். இது மலிந்துரைத்தல்.

91 மக்கட மக்கட லானமயல் செற்றவன்லி வெங்கா
மக்கட மக்கட மாறறுமா றெங்ஙன் மாவையன்சே
மக்கட மக்கட லைப்பொடி பெண் செய்வரனை யுரு
மக்கட மக்கடான் பினின்றேத் தவரும் வித்தமே

இ - ள் :- மக்கள் - மனிதனுடைய ; தமக்கடலானமயல் - இருட்கடல்போலும் மயக்கத்தை ; செற்ற - போக்கின வன்னி - பிரமசரியம் பூண்ட ஒருவனுக்கு ; வெம் காமக்கடு வெவ்விய காமமாகிய விடத்தை ; அம்மக்கள் தம்மால் - காமிகளாகிய அந்த மக்களால் ; தருமாறு எங்ஙன் - கொடுக்கும் திறம்யாது உளது ; மாவையன் சேமக்கள் - மாவைமுருகனுடைய உயர்ந்த அடியார்கள் ; தமர்க்கடலை - சுற்றத்தாராகிய கடல்போலும் கூட்டத்தை ; பொடிபு - துகளாகத்தமக்கு; எண் செய்வர் - கருதி நீங்குவர் ; அனை - தாயிடத்தும் ; உரு மக்கள் - தமக்கு அழகிய மைந்தரிடத்தும் ; அடர் - நிரம்புகின்ற ; அன்பின் நின்று ஏத்த - அன்புகொண்டு ஏத்திய வழி ; வித்தம் வரும் - உண்மை ஞானம் சித்திக்கும் எ - று .

மக்கட்கூட்டத்தின் பெருக்கமே காமமயக்கம் காரணமாக வந்த காரியமாதலின், அம்மயக்கத்தை அவர்க்கு உடைமையாக்கி, " மக்கள் தமக்கடலான மயல் " என்றார் இனி, மக்கள் தமக்கு அடலானமயல் எனக்கொண்டு, நன் மக்களால்

கெடுத்தழிக்கப்படுவதான காம முதலிய மயக்கம் என்றுரைப் பினுமாம். இம்மயக்கத்தின் கொடுமையுணர்ந்து அதனைச் செற்றுப் பிரமசரியம் பூண்ட ஒருவனுக்கு மீட்டும் அம்மயக் கத்தைத் தருதல் ஒருகாலும் இயலாமையின், "வெங்காமக் கடு அம்மக்கள் தம்மால் தருமாறு எங்ஙன்" என்றார். பிரம சரியம்பூண்டவனை வன்னியென்பதனாலே, அவனைக் காம இருள் பற்றாமைதானே விளங்குமாறு காண்க. வன்னி, ஒளி. ஒளி யின்முன் இருள் நில்லாமையின், இருள் பற்றுமாறு இல்லையா தல் காண்க.

சே, உயர்வு. மாவையன், சேவடிப்பேறே, சேமமாகக் கருதுபவராதலின், அடியாரை, சேமக்கள் என்ற நயம் ஓர்க. காமக் கடலைச் செற்ற வன்னியர் போல, முருகனடியார் தமர்க்கடலைச் செற்றவராவர் என்பார். "சேமக்கள் தமக் கடலைப் பொடிபெண் செய்வர்" என்றார். தமக்கடல் "சில விகாரமாயுயர்திணை" என்பதனால் தமர்க்கடல் என்றாயிற்று. தமர்க்கடலைப் பொடியாகக் கருதுதற்குக் காரணம் கூறுவார் அத்தமருட் சிறந்த தாய் தந்தை மனைவி மக்கள், என்ற இவர்பால் செலுத்தும் அன்பை முருகன்பால் செலுத்தின் உண்மைஞானம் எய்திப் பிறவித்துயரைக் கெடுக்குமென்பார் "அனையுருமக்கள் தமக்கு அடர் அன்பினின்றேத்த வரும் வித் தமே" என்றார். ஞானனந்தம் பிறவற்றைத் துவர்ப்பிக்கு மென்பதை அருணகிரியார், "பரமானந்தம் தித்தித்தறிந்த வன்றே கரும்பும் துவர்த்துச் செந்தேனும் புளித்து அறக் கைத்ததுவே" (கந். அலங். 6) என்று ஓதுதல் காண்க.

இதனால், முருகன் திருவருட் பேற்றில் ஈடுபட்டு ஞானவின் பம் நுகர்வோரும், பிரமசரியம் பூண்டு பிரமஞானவின்பம் பெற்றோர்போலமீட்டு உலக விச்சைகளில் ஈடுபட்டு உழல மாட்டார் என்பதும் ஓராற்றல் ஓதினராயிற்று.

92 வித்தக வித்தக வாதியமித்தை விடுத்தருண்மே
வித்தக வித்தக மாற்றவுற்றேனினை வீட்டலையேல்
வித்தக வித்தக ராமாவை யாதினர் வெந்துயர்சாய்
வித்தக வித்தக ரம்வெறி தன்ன மிகைக்கம்பமே

இ – ள் : வித்தக - பல்வகைச் சதுரப்பாடும்; இத்தகவு ஆதிய - இதுபோன்ற தகுதியும் பிறவும்; மித்தை - பொய்

யென்று ; விடுத்து - துறந்து ; அருள்மேவி - நின் திருவருளை விரும்பி ; தக - அதற்கேற்ப ; வித்து அகம் - மேல் விளைவுகட்குக் காரணமாகிய அறிவு ; மாற்ற - என்னைப் பிறதுறைகட்குச் செல்லாது மாற்றவே ; நினைஉற்றேன் - நின்னைச் சரணமடைத்தேன். ஈட்டு அலை - பலவாய்த் திரண்டுவந்த அலை கடலை ; ஏல்வித்த - ஏற்றுவேலெறிந்து வென்ற ; கவித்த - அடியார்க்கு அருள் வழங்குதற்குக் கவித்த ; கரா - கைகளையுடையோய் ; மாவையா - மாவைப்பதியில் எழுந்தருளியவனே , தீனர் - எழியவர்களை வருத்தும் ; வெந்துயர் சாய்வித்த - வெவ்விய துன்பத்தைப் போக்கினவும் ; கவித்த - அவர்க்கு வேண்டுவன கொடுத்தனவுமாகிய ; கரம் - கைகளேயாயினும் ; வெறிது - (நின்னை வணங்கித் தொழாதார் கைகள்) வீணே ; அன்னம் இகை - சோற்றையள்ளியெறியும் அகப்பையின் ; கம்பம் - கைப்பிடிக்கொம்புக்கு ஒப்பாகும் எ-று.

திருவடி ஞானமன்றிப் பிறவற்றாற் பெற்ற ஞானமனைத்தும் பொய்யுணர்வாய் நலம்பயவாதொழிவன என்பார். " வித்தக வித்தக வாதியமித்தை " என்றார். இக்கலைஞானம் பயனற்றதென்பதனை அருணகிரியார்,

" நிகமமெனி லொன்று மற்று நாடொறும்
நெருடுகவிகொண்டு வித்தைபேசிய
நிழலர் சிறு புன்சொல் கற்று வீறுள பெயர் கூறு
நெளியமுது தண்டு சத்ர சாமரம்
நிபிடமிடவந்து கைக்கு மோதிரம்
நெடுகியதி குண்டலப்பிரதாபமும் உடையோராய்,
முகமுமொரு சம்பமிக்க நூல்களும்
முதுமொழியும் வந்திருக்குமோவெனில்
முடிவிலவையொன்றுமற்று வேறொரு நிறமாகி,
முறியுமலர் தங்கள் வித்தை தானிது,
முடிய, வுனைநின்று பத்தியால்மிக
மொழியும் வளர் செஞ்சொல்வர்க்க மேவர
அருள்வாயே "

(திருப்பு 881) என்று உரைப்பது காண்க. மேலே வினையத்தருவனவாகிய இன்பதுன்பங்கட்கு ஏது உயிரறிவேயாத

லின் அதனை "வித்து அகம்" என்றும், அஃது இதுகாறும் பற்றியிருந்த பற்றின், நீக்கி முருகன் திருவடியைப் பற்றச் செயின், பிறவிக்கு ஏது இன்றிக் கெடுமாதலின், "தகவித்து அகம்மாற்ற நினை உற்றேன்" என்றார். கடலலை திரண்டுவந்த வழி அதனை வேலெறிந்து சுவறச்செய்த செய்தியை உட் கொண்டு, "ஈட்டலையேல்வித்த கரா" என்றார். அலையேல் வித்த கரா, கவித்த கரா என இயையும். இதனைத் திருவிளை யாடற் புராணத்துக் கடல்சுவற வேல்விட்ட படலத்துட் காண்க.

எளியோர் பலர்க்கும் தம்பால் உள்ளன ஈத்துப் பெரும் புகழ் படைத்தோராயினும், அவர் முருகன் திருவடி தொழா ராயின், அவர் கைகள் சிறந்தனவாகா என்பார், கரம் வெ றிது அன்னம் இகைக் கம்பமே" என்றார். ஏகாரம் தேற்றம். ஈற்றசையன்று. தீனர் வெந்துயர் சாய்வித்த கவித்த கரம்" என்றது. "விரிநீர் வியனுலகம்" (குறள். 13) என்றாற் போலப் பயனின்றென்பது உணர நின்றது.

93 கம்பரங் கம்பரங் கொண்மாவை செந்திகதிரைநல்லே
கம்பரங் கம்பரங் குன்றுவினன்குடி காமரோ
கம்பரங் கம்பரங் காரார்வரை பிறகங்கொளெருக்
கம்பரங் கம்பரங் கூத்தாடிசேயிலக் காமங்களே.

திருக்ஷேத்திரயமகம்

கம் - நீர்; பரங்கு – பரந்த; அம்பரம்கொள் - கடல் சூழ்ந்த; மாவை - மாவிட்டபுரமும்; செந்தி – செந்தூரும்; கதிரை - கதிர்காமமும்; நல்ஏகம்பர் அங்கம் - நல்ல ஏகம்பர் வாழும் கச்சிக்குமரக் கோட்டமும்; பரங்குன்று - திருப்பரங்குன்றமும்; ஆவினன்குடி – பழனியும்; காமர்ஏ ரகம் - அழகிய திருவேரகமும்; பரம் - வானத்தே; கம்பரம் – சஞ்சரிக்கின்ற; காரார்வரை - மேகம்பொருந்திய மலைகளும்; பிற - ஏனையவும்; கம் – தலைமாலையும்; எருக்கு - எருக்கம் பூவும்; அம்பர் - கங்கையுமுடைய; கூத்தாடிசேய் - கூத்தாடு சிவன் மகனான முருகப்பெருமான்; இல - கோயிலாக; காமங் கள் - விரும்பிக்கொண்ட தலங்களாகும் எ – று.

மாவை முருகன் பேரில் இவ்வந்தாதி பாடப்பெறுதலின், சிறந்தமைபற்றி, மாவையை முதற்கட் கூறினர். இங்கே கூறப் படாத பிற தலங்களும் அடங்க, '' பிற '' என்றார்.

94 காமரு காமரு கற்பக மாவைய காந்தையலார்க்
காமரு காமரு டற்களித்தார்சுத கண்ணபிரான்
காமரு காமரு வாரிசபாத வெங்காலன் முன்னே
காமரு காமரு ளீதி முன் நான்கு கரத்தங்கனே.

இ - ள் :- காமரு விரும்பப்பட்ட ; கா - சோலையில் ; மரு - பொருந்திய ; கற்பக - கற்பகங்களையுடைய ; மாவைய - மாவைப்பதியில் எழுந்தருளியவனும் ; காம் - காதலிக்கும் ; தையலார்க்கா - இரதி தேவிக்காக ; மரு - அழகிய ; காமர்க்கு உடல் அளித்தார் - காமதேவனுக்கு உடம்பு கொடுத்தருளிய சிவனுடைய ; சுத - மகனும் ; கண்ணபிரான் - கரிய திருமே னியனுன திருமாலுக்கு மருமகனும் ; மரு – வாசனைபொருந் திய ; வாரிசபாத - தாமரை போலும் திருவடிகளையும் முந் நான்கு கரத்து - பன்னிரண்டு திருக்கைகளையுமுடைய ; அங் கத்தனே - திருமேனியுடையனுமாகிய முருகப்பெருமானே ; வெங்காலன் வருமுன்னே - கொடிய எமன் வருமுன்பே ; கா - காத்தலை ; மரு - பொருந்திய ; காம் அருள் - அழகிய திரு வருளை ; ஈதி - அடியேனுக்குத் தந்தளிப்பாயாக எ - று .

மாவைப்பதியில் உள்ள சோலை, கற்பகச் சோலையென்பார், '' காமரு காமரு கற்பக மாவைய '' என்றார். காமர்க்கு உட லளித்தது இரதிதேவியார் பொருட்டாதலின், '' காம்தைய லார்க்கா மருகாமர் உடற்களித்தார் '' என்றார். குவ்வுருபைப் பிரித்துக் காமர் என்புழிக் கூட்டுக. கண்ணபிரான் கரியதிரு மேனியையுடைய தலைவனுன திருமால் ; திருமாலின் அவதார மான கிருஷ்ணன் என்றாலும் அமையும்.

காலன்வந்துவிடின், அவன் தோற்றமும் செயலும் பொறி புலன்களைக் கலக்கி அறிவை மழுப்பிவிடுதலின், நின்திருவருளை மறந்துபோயினும் போவேனுதலின், அவன் முன்பே வந்தருள்க என்பார். '' வெங்காலன் முன்னே காமருகாமருள் ஈதி '' என் ருர். ஈதி என்ருர் தனது சிறுமையும் முருகனது பெருமை யும் தோன்ற.

95 தங்கம் பதங்கம் படங்கமுங்காட்டிடுந் தையலர
தங்கம் பதங்கம் படாசையிற்ருழ் தறவிர்த்துறநித்
தங்கம் பதங்கம் படேர்மாவையிற் குளிர்ச்சந்திரமா
தங்கம் பதங்கம் படோற்சவந்தாழ் தறகுபுத்தியே.

இ - ள் : தங்கம் - பொன்போலும் மேனியும் ; பதங்கம் - களபப் பூச்சும் ; படங்கம் - மேலாடையும் ; காட்டிடும் - காட்டி மயக்கும் ; தையலரது - பெண்களினுடைய ; அங்கம் - முலேமேலும் ; பதங்கம் - நிதம்பத்திலும் ; படு ஆசையில் - உண்டாகும் ஆசைக் கடலுள் ; தாழ்தல் தவிர்த்து - மூழ்கிவிடு தலேத் தவிர்த்து ; கம் - மேகம் ; பதங்கம்படு - விதானமிட்டாற்போல் படிந்திருக்கும் ; ஏர்மாவையின் - அழகிய மாவைப் பதியில் ; குளிர் - குளிர்ந்த ; சந்திர - கண்கள் பொருந்திய ; அங்கம் - தோகையையுடைய ; பதங்கம்படு – மயில்வாகனூருடராய் வரும் ; உற்சவம் - திருவிழாவைக் கண்டு ; தாழ்தல் - வணங்குதல் ; தகுபுத்தி - தக்க அறிவுடைமையாகும் எ - று .

பெண்களின் மேனியழகில் ஈடுபட்டு அவர் தரும் காமவின்பச் சேற்றில் மூழ்குதலேவிடுத்து. முருகப்பெருமான் மயில்மீது எழுந்தருளும் உற்சவக்காட்சியில் ஈடுபட்டு அதன்கண் சுரக்கும் பேரின்பப் பௌவத்தில் மூழ்கி இன்புறுக என்ருராயிற்று. இம்மயில்வாகனூருடராய் வந்து நல்கும் காட்சியினை அருணகிரி நாதர், '' உததியிடை கடவுமரகதவருணகுலதுரக உபலளித கனகரத, சதகோடி சூரியர்கள் உதயமென அதிகவித கலபகக மயிலின்மிசை உகமுடிவினிருளகல ஒரு சோதி வீசுவதும் ('' சீர் பாத என ஓதுதல் காண்க. அங்கம், ஆகுபெயராய் மயிலின் தோகைக்காயிற்று. திருவிழாக் காட்சியில் இன்புற்றுத் தாழ்தலே புத்திக்குத் தகுதியெனவே, தையலரது ஆசையில் தாழ்தல் தகாது என்பதாம்.

96 புத்திரி புத்திரி பான்மயங்காது பொருந்திவிருப்
புத்திரி புத்திரி தோடமின்றேத் தணிபோரவுணர்
புத்திரி புத்திரி யச்செய்த மாவையன் பொன்னிமவெற்
புத்திரி புத்திரி கச்சாமி தாளணி பூதியையே.

இ - ள் . புத்இரி - புத்தென்னும் நரகத்தில் வீழா வகையில் பெற்ருேரை நீக்குகின்ற ; புத்திரிபால் - மகளிடத்தே ;

மயங்காது பொருந்தி-மகளென்னும் உணர்வு திரியாமலே பொருந்தியிருந்தும் ; விருப்புத்திரி - காம விருப்பத்தால் தன் புத்திரியென்னும் உணர்வு திரிந்து ; புத்திரிதோடம் - புத்திரி கலங்கிப் புணர்ந்த பெருங் குற்றமும் ; இன்று - இல்லையாகும் ; போர் அவுணர் - போர் செய்யும் அசுரர்களின் ; புத்திரி - மகளாகிய அசமுகியிருந்த ; புத்து - பாம்பின் புற்றுப்போலும் இடம் ; இரியச்செய்த - கெடுத்தழித்த ; மாவையன் மாவைப் பதியில் எழுந்தருளியவனும் ; பொன் இம வெற்புத்திரி - பொன்மயமான குளிர்ந்த மலையரசன் மனையாட்டியாகிய மேனைபெற்ற ; புத்திரிகச் சாமி - மகளான உமாதேவிக்கு மகனுமான முருகக் கடவுளின் ; தாள் அணி பூதியை - திருவடிக்கண் அபிடேகிக்கப்படும் விபூதியை ; ஏத்து - துதித்து ; அணி - சென்னியில் சூடிக்கொள்வாயாக எ - று .

அசமுகியென்பாள் இந்திராணியைப் பற்றிக்கொண்டு போக முயன்றபோது, வீரவாகுவால் கைதுணிக்கப்பட்டு, இருந்த இடமும் எரிக்கப்பெற்று, வீரமாகேந்திரத்துக்குத் துரத்தப்பட்டாளாதலின், "போரவுணர்புத் திரிபுத்து இரியச்செய்த மாவையன்" என்றார். கொடியோர் இருக்கும் இடம் புற்றெனப்படுதல் மரபாதலின் அசமுகியிருந்த இடத்தைப் "புத்து" என்றார் ; செற்றம் முதலிய தீக்குணம் இருக்கும் நம்முடலையும் புற்று என்றே மணிமேகலையாசிரியர் கூறுவார். "புற்றடங்கரவின் செற்றச் சேக்கை" என்பது காண்க. புற்று, புத்து என வந்தது. வெற்புத்திரி என்புழி, திரி, வடசொற் சிதைவு. "உருக்காயத் திரிமயக்கால் உயர்காயத்திரி மறந்தான்" என்று குற்றாலத்தல புராணம் கூறுதல் காண்க. புத்திரிகள், மகள் வயிற்றுப் பெயரன். சாமி முருகனுக்கு ஒரு பெயர். புத்திஇரி என்பது, புத்திரி என நின்றது. தோடம் என்புழிச் சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது.

97 பூதியம் பூதியம் பந்துரம் பல்வகை போமதிறும்
பூதியம் பூதியம் புந்தித்துன்பேகும் புரிவினையூண்
பூதியம் பூதியம் பாரத்தறுமனந் தப்பொருளார்ப்
பூதியம் பூதியம் பார்மாவைத் தாளம்புயாதரன்பே.

இ - ள் . பூதியம் - உடலும் ; பூதி - செல்வமும் ; அம் பந்து - அழகிய உறவினர் கூட்டமும் ; உரம் - திண்மையும் ;

பல்வகை - பலவேறுவகையாக ; போமது - நிலையின்றிப்போகும் அச்செயல் ; இறும்பூது – மிக்க வியப்பைத் தருவதாகும் ; அனந்தப்பொருள்-எல்லையில்லாது ஈட்டிய பொருள்கள்; அம்பாரத்து-அம்பாரம்போல் திரண்டிருப்பினும்; அறும் கணப்போதில் நீங்கிப்போய்விடும்;(இவற்ருல் நமக்கு ஊதியம்யாதும் இன்மையின்) பூதி - பூமியிலே ; அம்பர் மாவை - கடல்சூழ்ந்த மாவைப் பதியை ; இயம்பு எடுத்தேத்திப் பரவுக ; ஊதியம் - அதனுல் உண்டாகும் ஊதியம் யாது எனின் ; புந்தித்துன்பு ஏகும் அது மனத்துயரம் போகுமதுவாம் ; புரிவினை - நாம் செய்யும் வினையும் ; ஊண் - உண்ணும் உணவும் (ஆகிய இவற்ருல் உண்டாகும்) பூதி - கொடுமை ; அம்பூதி - பெருஞ் சமுத்திரம்போல் விரிவதாம். (ஆதலால்) ஆர்ப்பு ஊதியம் - மாவை முருகன் திருநாமத்தைச் சொல்லி யாரவாரிக்கும் ஊதியம் ; தாள் அம்புயாதர் - திருவடியாகிய தாமரையையுடைய முருகக் கடவுளின் ; அன்பு - அன்பைப் பெறுவதாகும் எ - று .

எனவே, மாவைப்பதியை ஒருவன் வாயாரப் புகழ்ந்து பேசுவதும் பாராட்டுவதும், முருகன் திருப்புகழையோதி ஆரவாரித்தலும் ஊதியமான செயல் என்றும், அவற்ருல் உண்டாகும் ஊதியம் முறையே மனத்துயர் போதலும், வினை முதலியன கெடுதலும், முருகன் திருவருளைப் பெறுதலுமாம் என்றும் கூறிஞராயிற்று. இவ்வாறு புகழ் பாடிப் பரவும் செய்கை ஊதியந் தருஞ் செய்கையாம் என்பதைச் சேக்கிழார் பெருமான், அப்பூதியடிகள் திருநாவுக்கரசர் புகழ்பாடிப் பரவியது ஊதியச் செயலென விதந்து " அன்பால் என்றும், செப்பூதியம் கைக்கொண்டார் திருநாவுக்கரசர் பாதம்." (அப்பூ. 43) எனப் பேசியருளியது காண்க.

உடல் செல்வம் முதலியன நிலையுள்ளனபோல் தோன்றி நின்றே கெடும் வகை தெரியாது பல்வகையால் நிலையின்றிக் கெட்டொழிதலைக் கூறுமுகத்தால் அவற்றின் நிலையாமையும் அவற்றிற் பேணியாரவாரிக்கும் செயலின் புன்மையும் உணர்த்துவார். "பூதியம் பூதியம் பந்து உரம்பல்வகை போமது இறும்பூது" என்ருர் உணவு உடை முதலியன குறித்துச் செய்யும் வினையும், உண்ணும்போதும் பல உயிர்களை வதைத்துத் தின்றலும் ஆகிய இவற்ருல் செய்யும் கொடுமை கடலினும் பெரிது என்றற்கு " புரிவினையூண்பூதி அம்பூதி " யென்ருர்.

98 யாதனை யாதனை யாற்றேட வேண்டுமிதயத் தம்பு
யாதனை யாதனை வாக்கினை தாளன் பியைந்துபணி
யாதனை யாதனை யாயருண் மாவை யிறையவதுய்
யாதனை யாதனை யொப்பிலர்க்கென்ற லெலாந்தருமே

இ – ள் : யாதனை – எதனையும் ; யாதனையால் - வருந்தி முயன்று துன்புற்றுத்தான் ; தேடவேண்டும் - தேடிப்பெற வேண்டும் ; (ஆனால்) இதயத்து அம்புயாதனை - மனத் தாமரையில் எழுந்தருளுபவனும் ; ஆதனை - ஆப்தனுமாகிய முருகப் பெருமானை; வாக்கு - சொல்லுக்கு ; இணை - எட்டாத ; தாள் - திருவடிக்கண் ; அன்பு இயைந்து - அன்புகூடி ; பணியாதனை - பணியாதவனையும் ; யாது - விரும்புவது யாதாயினும் ; அனையாய் – தாய்போல் தலையளித்து ; அருள் - அருள்புரியும் ; மாவை இறையவ-மாவைப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனே ; துய்யா – தூயவனே ; தனை ஒப்பிலர்க்கு – தனக்கு ஒப்பிலாத சிவபெருமானுக்கு ; தனைய - மகனே ; என்றலே – என்று பரவுதல் ஒன்றே ; எலாம் தரும் - கருதுவன யாவற்றையும் கருதியவாறே பெறத் தருவதாகும் எ - று.

யாதனையும் என்ற சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது "உண்டோ முயன்றால் முடியாப் பொருள்" என்பவாகலின், எப்பொருளையும் முயற்சியால் பெறலாம் என்ற கருத்தை, "யாதனை யாதனையால் தேடவேண்டும்" என்றார். யாதனை, முயற்சித் துன்பம். வருந்தி முயன்றாலும் வாராத வாரா" என்பலாகலின், முயற்சியும் கருதியவற்றைக் கருதியவாறே நல்காது கருதியது சிறிதும் துன்பம் பெரிதுமே நல்கும் என்பதற்கு. பெறல்வேண்டுமென்னாது, "யாதனை யாதனையால் தேடவேண்டும்" என்றார். இன்னும் இதனால், சில முயற்சிகள், முயற்சித் துன்பமேயன்றிக் கருதுவது சிறிதும் எய்தாது கழிதலுமுண்டென்பதும் பெறப்படும். இவ்வாறு நம் முயற்சியனைத்தும் துன்பமாகவேயிருத்தல் பற்றி, "யாதனையால் தேட வேண்டும்" என்றார் என்பதும் உணர்க.

இனி, இத்துன்பம் சிறிது மின்றிக் கருதுவனவற்றைக் கருதிய வாறே இனிது பெறுதற்கு உபாயம் கூறுவார். மாவையிறையவ, துய்யாதனை யா, தனை ஒப்பிலர்க்கு என்றல்எலாம் தருமே '' என்று ஓதினார். தருமே என்புழி ஏகாரத்தைப் பிரித்து என்றல் என்புழிக் கூட்டித் தேற்றப் பொருள் கூறிக் கொள்க. '' யாதனை யாதனையால் தேடவேண்டும் '' என்றவர் '' எல்லாம்தருமே '' என்றதனால், தேடற் கண் உள்ள குற்றம் ஈண்டைக்கு இல்லையென்பது வற்புறுத்தியவாறாயிற்று, மாவைப்பதியிலுள்ள முருகன் இயல்பினை ஓதுமிடத்தும், தன்னைப் பணிபவர், பணியாதார் என்ற இரு திறப்பாலும் வேறுபாடின்றித் தாய்போல் தலையளிக்கும் தகவுடையோன் என அவனது பெருந்தன்மையை '' தாள் அன்பு இயைந்து பணியா, தனை யாது அனையாய் அருள்மாவை யிறையவ '' என்றார். பணியாதானையெனற்பாலது பணியாதனை யென நின்றது. '' மிடுக்கிலாதனை வீமனே விறல் விசயனே வில்லுக்கிவனென்று; கொடுக்கிலாதனைப் பாரியே யென்று கூறினும் கொடுப்பாரிலை '' எனச் சுந்தரமூர்த்திகளும் ஓதியருளியவாறு காண்க. இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை விகாரத்தால் தொக்கது அன்னையாய் என்புழி ஆக்கம் உவமப்பொருட்டு '' தாயாகித் தலையளிக்கும் தண்டுறையூர '' என்புழிப்போல. யாது என்புழிச் சிறப்பும்மை தொக்கது. இனி இதனைப் பணியாதாற்கு ஏற்றி ஒருநாளும் பணியாதானை யென்றுரைப்பினு மமையும்.

இவ்வாறு, முருகன்தாளைப் பணியாதாரும் உளராதற்கு ஏது கூறுவார். வாக்குக்கு எட்டாததாள் என்றார். வாக்குக்கு அத்தாள் எட்டாமையின், அஃது இனைவதாயிற்று என்பார். '' வாக்கு இனை தாள் '' என்றார். இனைதல் வருந்துதல், வாக்கு இனையும் எனவே, மனத்துக்கு எட்டாமையும் உடனெய்திற்று. ''கல்லார் நெஞ்சின் நில்லான் ஈசன்'' என்பவாகலின், மனத்துக் கெட்டாமையும், அது காரணமாகத் துதியாமையும் பணியாமையும் கல்லார்க்கு உண்டாதல் பெற்றாம்.

இனி, அம் முருகப் பெருமான் கற்றவர் நெஞ்சில் நிற்கும் திறம் கூறுவார். ''இதயத்தம்புயாதனை'' என்றார்; ஞானசம்பந்தப் பெருமான் கூறியது போல, பரமன், ''ஞானம்புகலுடையோர் தம்முள்ளப்புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர்'' என

வுணர்க. முருகன் சிவமே யென்பதைத் தணிகைப் புராணத் துட்காண்க அடியார்க்கு அருள்நெறி உபதேசிக்கும் ஞான தேசிகனுதலின், 'ஆதன்'' என்றார்; ஆதன், ஆப்தன் என்பதன் திரிபு; அருணகிரியாரும், ''அடியார்கள் முத்தி பெறவே சொல் வசனக்கார'' (திருப்பு 630) என்பதனாலறிக. இனி இதனைச் செஞ்சொலாகக் கொண்டு ஆதரவு செய்வோன் என்றுரைத்தலும் ஒன்று.

99. **தருமந் தருமந் திருவறு நாளினிற் சாயுமிட்டத்**
தருமந் தருமந் தமிக்கெழு நாளிற் றனையருமா
தருமந் தருமந் தொலைவென் றெண்ணாளினிற் சாய்குவர்ம
தருமந் தருமந்தி பாய்மாலைச் சேய்பதமானந்தமே.

இ-ள் :- அம் தருமம் - இம்மையிற் செய்யும் புண்ணியங்கள் தரும் - மறுமைக்கண்ணே போக பூமியில் நல்கும்; திரு - துறக்கச் செல்வங்கள்; அறும் நாளில் - புண்ணியங்கள் கழி கின்ற காலத்தில்; சாயும் - அழிந்துவிடும்; அந்தம் - இம்மையில் செல்வமானது; மிக்கு எழும் நாளில் - மிகவுண்டாகும் காலத் தில் கூடும்; இட்டத் தரும் – நண்பர்களும்; மந்தரும் – ஏனை மக்களும்; தனையரும் – மக்களும்; மாதரும் - பெண்டிரும்; அந்தருமம் - அந்தத் தருமப்பயனுன செல்வம்; தொலைவு என்று – தொலைந்து போயிற்றென்று; எண்நாளில் - எண்ணி வருந்தும் காலத்தில்; சாய்குவர் – தொடர்பு சிறிதுமின்றி நீங்கி விடுவர்; (ஆனுல்) மதரும் அம்தரு – தழைத்துதச் செருக்கி நிற்கும். அழகிய மரங்களில்; மந்திபாய் - குரங்குகள் ஏறித் தாவிப் பாய்ந்து விளையாட்டயரும்; மாலை - மாலைப்பதியில் எழுந் தருளிய; சேய் - முருகக் கடவுளுடைய; பாதம் – திருவடி; ஆனந்தமே - பரமானந்தத்தையே; தரும் - கொடுக்கும்; அது பின்பு ஒருகாலும் நீங்காது என்று.

ஒருவன் இம்மையிற் செய்யும் நல்வினை புண்ணியமாய் மறுமைக்கண் அவற்குத் துறக்கவின்பத்தைத் தவறாது நல்கு மாகலின், அவ்வின்பத்தை, '' அம்தருமம் தரும் திரு '' என் றார். தரும் என்பது பின்னும் கூட்டப்பட்டது. மீட்டும் பிற விக் கேதுவாயினும், உள்ளளவும் இன்பமேதருதலின், '' அம் தருமம் '' என்றார்; வஞ்சப் புகழ்ச்சியெனினுமாம். ' அறும் நாளினில் '' என்றதனால், இப்புண்ணியம் பிறவிக்கேது வாதல்

விளங்கும். இதுபற்றியே திருவினைக் கணிகைக்கு உவமையாக்கி "புண்ணியமுலர்ந்தபின் பொருளிலார்களைக், கண்ணிலர் துறந்திடுங் கணிகைமார்கள்போல், எண்ணிலள் இகந்திடும்" (சூளா முத்தி: 15) என்றார். அந்தம் அந்தமென விகாரம்.

பொருள் உள்வழி, மனைவி மக்கள் உற்றார் உறவினர் எனப் பலரும் தொடர்புற்றுக் கூடி ஒருவன்பால் நெருங்கியிருத்தல் உலகில் நாளும் காணப்படும் நிகழ்ச்சியாகும்; "முட்டின்றொருவருடைய பொழுதின்கண், அட்டிற்றுத் தின்பவர் ஆயிரவராம்" என்பது பழமொழி. உள்ள செல்வம் "நீரிற் சுருட்டும் நெடுந்திரை போல நீங்குமாகலின், அது நீங்குங் காலத்தில், அது காரணமாக வந்த மனைவி முதலிய பலரும் நீங்குதல் ஒரு தலையாதலின், "தொலைவென்று எண் நாளினில் சாய்குவர்" என்றார். எழுநாளிற் கூடினவர், தொலைவென்று எண் நாளில் நீங்குவர் என்றார். எண்ணமே அவர் நீங்குதற்குச் சாலும் என்றற்கு. முதன் மூன்றடியிலும், அறுநாள், எழுநாள், எண்நாள் எனவரும் நயம் காண்க. மாந்தர், மந்தரென நின்றது

வளமுடைமையால் மரங்கள் இருள்படத் தழைத்துவண்டு படப்பூத்து மரகதம் காய்த்துப் பொன்படக்கனிந்து, வாழும் மந்தி முதலியன இனிதுண்டுவாழும் ஏற்றம் பெற்றிருக்கின்றன என்பார் "மதரும் அம்தரு மந்திபாய் மாவை" என்றார்.

இத்தருமங்களைப் போலாது, முருகன் திருவடிப் பேற்றினை வழங்கும் புண்ணியம் பதிபுண்ணியமாதலின், அதனாற் பெறும் இன்பம் முடிவிலாப் பேரின்பமே என்றற்கு, "மாவைச்சேய் பதம் ஆனந்தமே" என்றார். பதிபுண்ணியப் ஏனையபோலாது மேன்மேலும் வளர்ந்து செல்லுமேயன்றி முடிவெய்தியதில்லையென்பதைச் சேக்கிழார் பெருமான், "எல்லையில்லாப் புண்ணியம் தோன்றி மேன்மேல் வளர்வதன் பொலிவு போல்வார்" (கண்ணப். 42) என்பதனால் உணர்த்துதல் காண்க. அருணகிரியாரும், இத்திருவடிப்பேற்றை வியந்து, "கனியார் முருகன் கழல் பெற்றிடுவார், இனியார் இனியார் இவருக்கிணையே" (அநு. 99) என்றல் காண்க,

100. **மானத்த மனைத்த னந்தாமரை நன்மணியெழில்வி**
மானந்த மானந்த மாரமராவதி மாவையினெம்
மானந்த மானந்த னையர்நந் நாப்பண்வதிதல் கண்டு
மானந்த மானந்த மாக்கடலாடி மகிழ்ந்திருமே.

இ-ள்: மானம் - பெருமையும்; தமானம் - புலமையும்; தனம் - செல்வமும்; தாமரை நன்மணி - பதுமம் சங்கம் என்ற இருநிதிகளும்; விமானம் - ஏழ் நிலைமாடங்களும் பிறவும் பொருந்திய; தமான் - இந்திரனுடைய; அந்தமார் அமராவதி அழகார்ந்த அமராவதி போன்ற; மாவையின் - மாவைப்பதி யின் கண் எழுந்தருளிய; எம்மான் - எம்பெருமானாகிய முருகப் பெருமான்; நந்தம் - நமக்கு; மான் நந்து அனையார் - மானை யொத்த தாய்மார்களாகிய வள்ளி தெய்வயானையார் இரு வருக்கும்; நாப்பண் - நடுவே; வதிதல் கண்டும் - எழுந்தருளி யிருப்பதைக் கண்டு தரிசித்தும்; மால்நந்த - மனத்திற் படிந்தி ருக்கும் பசுபோதமாகிய மயக்கம் கெட்டொழிய; ஆனந்த மாக் கடல் ஆடி - அவனுடைய திருவருட் பரமானந்தமாகிய கடலில் மூழ்கியும்; மகிழ்ந்திரும் - மகிழ்ந்திருப்பீர்களாக எ-று.

மேலே "நந்தன நந்தன" என்ற பாட்டில், இருவகை நிதிகளையும் குறிப்பாகக் கூறினர். ஈண்டு வெளிப்படையாக "தாமரை நன்மணி" என்று எடுத்தோதினர். இவ்வந்தாதி யைப் பொருளறிந்து படிப்போர்க்கு முடிவில் மங்கலமும் ஆனந்தமும் பெருகவுண்டாக வேண்டும் என்று தூய எண்ணத் தால், முருகப்பெருமான் வள்ளிநாயகி தேவயானை சமேதராய் அமர்நது அளிக்கும் இன்பஞானக் காட்சியைக் காட்டுவாராய் "மான் நந்து அனையார் நாப்பண் வதிதல்" காட்டினர். நந்துதல், உவமப் பொருட்டு மாவையின் எம்மான் அந்தமான் நந்து அனையார் என்று பிரித்துக்கோடலும் அமையும். அன்னையார், அனையர்என நின்றது.

அன்னையர் நாப்பண் நம் ஐயன் எழுந்தருளும் காட்சியால், மனத்திற் படிந்து கிடக்கும் பசுபோத இருள் கெட்டழியும் என்பார், "மால் நந்த" என்றும், அது கெட்ட வழி, பசு கரணங்களெல்லாம் பதிகரணமாக மாறுதலின், பரமானந்தக் கடலில் திளைத்து மகிழ்ந்திருக்கும் வாய்ப்பு நன்கு எய்துதலின் "ஆனந்தமாக்கடலாடி மகிழ்ந்திரும்" என்றார். "ஆணவ

வழுக்கடையும் ஆவியை விளக்கியநு பூதியடைவித்ததொரு பார்வைக்காரன் '' (வேளை. வகுப்) என அருணகிரிநாதர் அருளியவாறு காண்க.

கண்டும் என்புழிநின்ற எண்ணும்மையை ஆடியென்புழியும் கூட்டிக்கொள்க. ஆடியென்புழித்தொக்க தெனினுமாம். மகிழ்ந்திரும் என்பது அதுதவிர நீங்கள் அப்போது செய்தற்குரிய செயல் வேறு இல்லை; எல்லாம் அவன் செயலேயாகும் என்று தெருட்டி நிற்பது காண்க.

இனி, இவ்வந்தாதியின் முதற்பாட்டில் முதற்சீர் "திருமா" என்று தொடங்கினாராதலின், அதனோடே முடிந்தாலன்றி அந்தாதி நிரம்பாதென்னும் இயைபுபற்றி, ''மகிழ்ந்திருமே'' என்று முடிப்பாராயினர்.

தெல்லியம்பதி

திரு. பூ. பொன்னம்பலம்பிள்ளை

பாடிய

மாவையமகவந்தாதிக்கு

திருப்பதி ஸ்ரீவேங்கடேசர் கல்லூரித்
தமிழ் விரிவுரையாளர்

வித்துவான் ஔவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்

எழுதிய

உரை

முற்றும்.

Thirupathi
5-11-42

Avvai S. Doraiswamy Pillai

இந்நூலாசிரியர் இயற்றிய பிற பாடல்கள்

1. மாலைமாற்று

ஈறு தொடங்கியும் வாசிக்குக.

கானே கயநா விதவேத நாகுதய
பானு தனைமதமா வானையா — யானைவா
மாத மனைத னுபாய தகுநாத
வேத விநாயகனே கா.

2. கரந்துறைச் செய்யுள்

ஏமநிதி மாவையா வேளணியா நம்மறதி
பாபவினை யாப்பே புரைகழலு — மாதகைய
நீபா தனுசவினப் பாப மதினயிலின்
கோவா கழிநாயே மை.

இதனுட் கரந்த செய்யுள் ஒவ்வொரெழுத்து விட்டுப்படிக்குக
மாதிவை வேணிந மதிப னைப்புக
லுதய பானுவிப் பதியின் வாழியே.

3. நீரோட்டகம்

தாயா யெனையளித்த சங்கரநற் றில்லையிறை
காயா நிறத்தனயன் காணாதான் — சேயான
கந்தனனி தந்தெனையாள் கந்தனயிற் கையனடி
சிந்தனைசெய் தின்னலினைத் தீர்.

4. இரட்டை நாகபந்தம்

தேவச் சிலம்பனை மாவேலெனையனைத் தேன்வரைவண்
மாவைப் பதியனைச் சின்மய மங்கை தினையுற்றதேன்
பாகத் தவன்வரப் பாதத் தருள்வினை யாம்பகைசா
வேகுற் றவனைத் தவம்வரு மார்வத் தியம்புவனே.

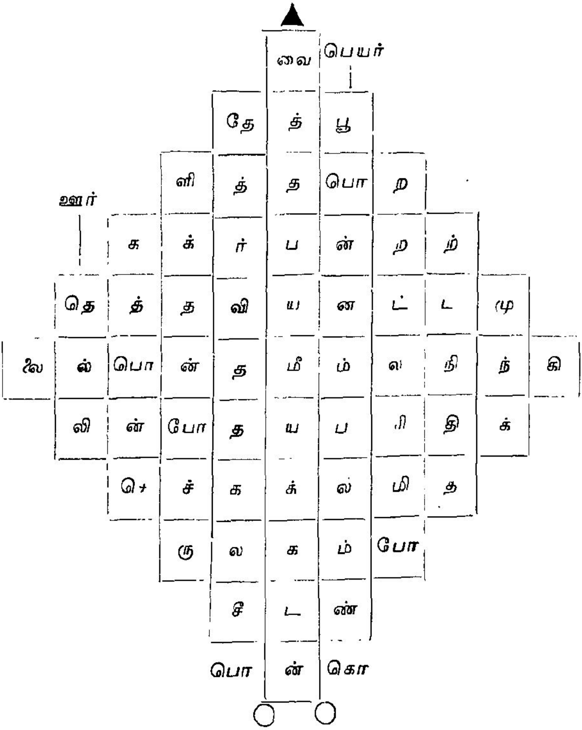

5. தேர் வெண்பா

பொன்கொண்ட சீருலகம் போதமிலக்கசெச்
வின்போ தயபரிதிக் கிந்நிலம்மீ — தன்பொல்லை
தெத்தவிய னட்டமுற்றன் பர்க்களித்த பொற்பூத்தே
வைத்தபய மீயக் கடன்.